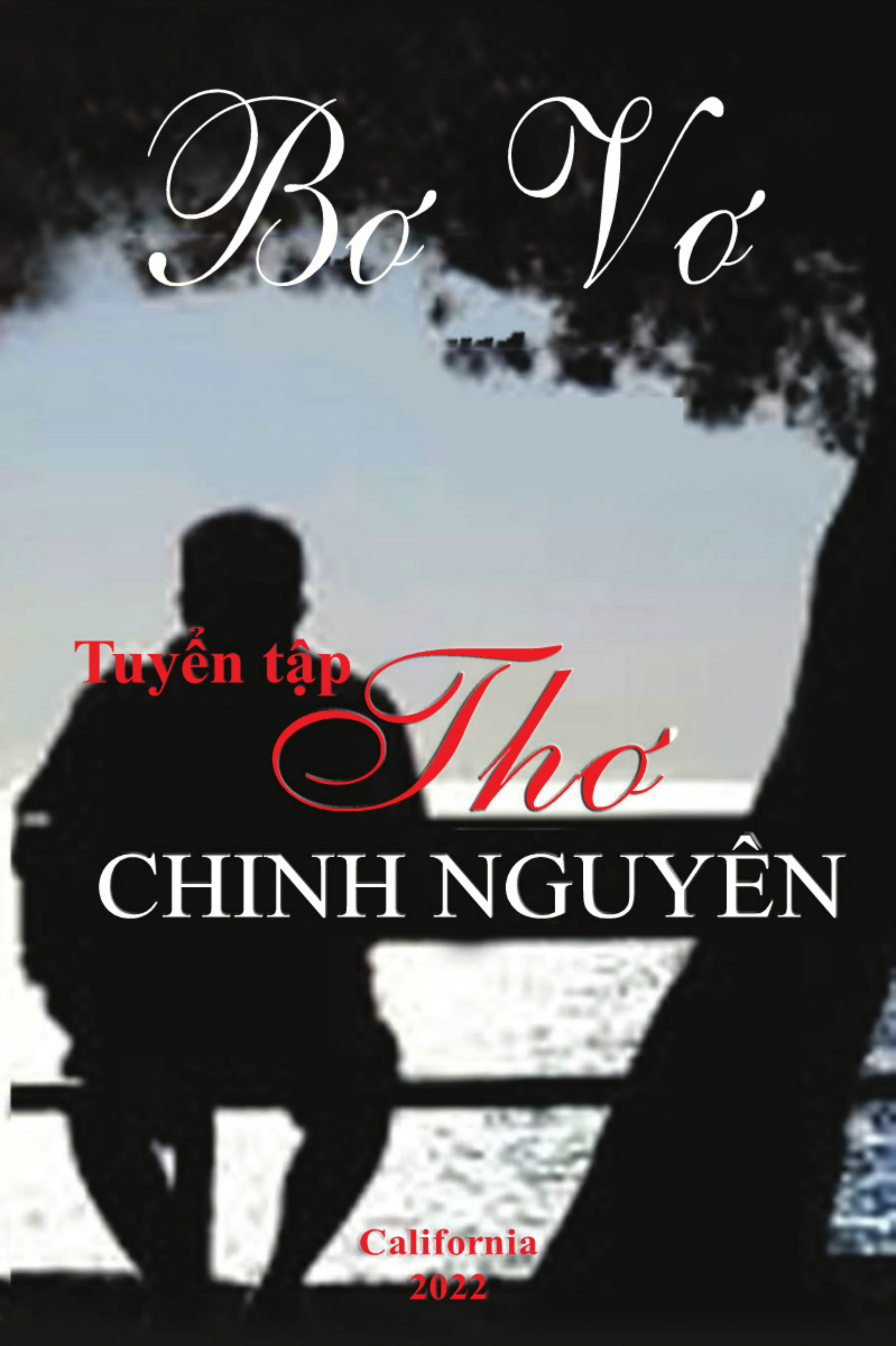

Bơ Vơ

Tuyển tập

Thơ

CHINH NGUYÊN

California
2022

VĂN THƠ LẠC VIỆT

Thơ

BỎ VỎ

Chinh Nguyên

USA - 2022

Trường Hoàng Sa là của Việt Nam

Tác giả Chinh Nguyên

Tên thật: **Nguyễn Trung Chính**

Sinh năm 1943 tại Thành Lập, Hà Đông, Bắc Việt

1950: Theo gia đình trốn CS vào Hà Nội

1954: Sau Hiệp Định chia đôi đất nước, di cư vào Nha Trang

1958-1967: Theo học tại trường Trung Học Ban Mê Thuột, Dòng La San Nha Trang, Đại Học Văn Khoa Sài Gòn

1968-1975: Phục vụ trong quân chủng Không Quân, QLVNCH
Sau biến cố 30-4-75, tỵ nạn CS tại Hoa Kỳ

1980-1986: Theo học tại LaSalle University, MO, USA

Nghề nghiệp: F/A Characterization Test Eng.

Đã về hưu sau hơn 20 năm làm cho IBM

Trước 1975: Tác giả mang bút hiệu Hà Nguyên Trung.

Cộng tác với Bán Nguyệt San: Ý Dân N.California & Denver/Colorado, Đời Mới, Thăng Mõ. và Thời Luận

Công tác với các Văn Đoàn: TT Văn Học Thời Nay, Đồng Tâm, TTK Văn Thơ Lạc Việt, Điện báo Đất Quê, Thời Nay online và diễn đàn networks.

Tác phẩm đã Xuất Bản : Lời Tình Buồn (tuyển tập thơ và CD nhạc phổ 2006). Mẹ Tôi (TT truyện ngắn 2007). Nỗi Đau Dài. CD ngâm thơ 2007, Nợ Em Một Đời, Thorn In The Heart, Chủ nhiệm Web Văn Thơ Lạc Việt Online (2008-2019).

Tác Phẩm in chung (17 cuốn 2004 – 2008): Đông Tâm (NV Doãn Quốc Sỹ), Hương Thời Gian (NT Lưu Hồng Phúc), Văn Thơ Lạc Việt (NT Đông Anh) và Tuyển Tập Văn Học Thời Nay (NT Nguyễn Sa). (Hoàng Trường Sa) Toàn Dân Vùng Dậy in chung. Hai cuốn tài liệu về Cuộc Đời Đấu tranh của Linh Mục Nguyễn Văn Lý và nhóm Linh Mục Nguyễn Kim Điền, Ca Dao Thời Cộng Sản (Vũ Ngọc Đĩnh).

BUỒN

Sầu làm sao! Ta nhận được mặt nhau,
Chuỗi thời gian khắc nghiệt để lòng đau!
Chân đà mỏi, tóc sầu vương tơ trắng,
Ai đã buồn, ai khóc cuộc bể dâu!

Mấy mươi năm ta lặng lẽ tình sâu,
Bỏ lại em, trường học cũ duyên đầu,
Ta cao vọng làm thân trai chiến quốc,
Để bây giờ nước mắt tủi cho nhau.

Tuổi xuân đốt vội giữa chiến tranh dài!
Nửa kiếp bây giờ tóc đã vội phai,
Hỏi ai? níu lại thời yêu dấu cũ!
Xin giữ dùm tôi tiếng khóc lạc loài...

Gặp gỡ làm gì dạ xót lòng đau!
Tình em ta nợ, thôi trả kiếp sau,
Nếu mai chợt nhớ canh khuya đừng gọi
Để lòng buồn nhắc vội lúc bên nhau.

San Jose, July 12, 2003

CHÚNG MÀY

Tao nhớ chúng mày,
Ngôi trường học cũ,
Lối mòn phượng xưa,
Bờ cỏ úa...
Tao luôn gọi tên,
Những thằng bạn cũ,
Bên kia đại dương,
Buồn mận môi...
Tao nhắc nhớ tên
Những thằng nằm xuống,
Bìa rừng, góc núi...
Xót xa lòng...
Bây giờ tầm gởi!
Vong thân xứ lạ!
Một trời thương nhớ....
Muối tâm tư...
Tao về Ban-Mê!
Hôn vào hạt bụi!
Khóc cho tình đau!
Hồn nhạt nhòa...

San Jose, July 12/2003

NÂNG NIU CUỘC ĐỜI

Tôi nâng niu cuộc đời,
Trong khói lửa chiến tranh,
Bên những người nằm xuống,
Xác đổ nát tan tành.

Tôi nâng niu cuộc đời,
Nhìn bạn thân tan nát,
Trên khung trời Ban-Mê!
Mày đi tao ở lại.

Tôi nâng niu cuộc đời,
Giữa quân thù chung quanh,
Với tiếng reo, đạn rú,
Kiếp sống sao mong manh!

Tôi nâng niu cuộc đời,
Thân nô lệ xứ người,
Kiếp tầm tơ vẫn nhả,
Cuộc đời vẫn nổi trôi.

San Jose, July 12, 2003

BUỒN XỨ LẠ

Xứ người vương vất phía Đông xa,
Trăm nhớ ngàn thương dạ xót xa
Mộng võ hương xưa còn quyến luyến,
Nụ cười vội tắt để chia xa.

Bỏ lại sau lưng kỷ niệm đời,
Đeo vào chuỗi hạt lệ sầu rơi,
Đêm khuya gửi mộng về phương đó,
Níu áo gọi người... Mẹ Việt ơi!

Bây giờ con sống thân tâm gửi!
Khắc khoải từng giờ mẹ nhớ mong!
Có phải luống rau giờ đã héo?
Lưng còng mẹ gánh nỗi buồn trông

Ôm hoài phận tử kiếp lưu vong
Nửa đời mộng võ tử đầy lòng
Nhìn gương xót dạ đầu sương bạc
Nợ vẫn còn đeo trả chưa xong

San Jose, July 15, 2003

MÀY HỎI TAO

Sao ta lại gặp đây!
Nơi xứ lạ quê người!
Đứa chân trời góc biển,
Đứa mù mịt chân mây,

Mày hỏi tao tên tuổi,
Những thằng chết trong mây,
Những thằng nằm góc núi
Tao vội uống men say...!

Đau xót nào ai hay...!
Tao nhớ về tuổi dại,
Giọt nước mắt mặn cay,
chai rượu đầy đã cạn,

Mày khóc hay tao khóc ?
lệ nền cũng buồn thôi...!
Giọt buồn nào trang trái?
Cho thời gian qua rồi!

Bơ Vơ

Hận ủa sâu chưa cạn,
Cuộc tình vẫn đuổi theo,
Mày, tao như biển động,
Một đời gói mang theo....!

Nói chuyện với Chinh/TX

San Jose, July 23, 2003

NGƯỜI VÀ TA

Làm gì cho người trên quê hương xứ lạ ?
Làm gì cho đời khi kiếp sống bơ vơ!
Làm gì cho ta khi không còn gốc rễ,
Đời lưu vong chết tức tưởi thật không ngờ,

Trần Thị Bích Câu ra đi không trở lại,
Những giọt máu hồng không thấm đất mẹ cha,
Bỏ lại sau lưng quê hương và tất cả...
Không chết vì đạn thù như chết hôm qua...!

Đời là thế...! Ai có thương ta mà hỏi,
Lạc xứ người, sự sống chết đã ngu ngơ !
Dưới mắt người ta vẫn loài chim thú lạ
Gào thét cho nhiều ta vẫn kẻ bơ vơ...!

Nếu người hỏi ta, đời sao nhiều cay đắng?
Ta hỏi lại người: Bao giờ ta yêu ta?
Năm bó đuốc ta đã tung ra bừa bãi,
Và hỏi người rằng đoàn kết hay chia xa?

Bơ Vơ

Ta tức tưởi, sao ta và người cùng giống !
Đã chẳng cùng ngồi, cùng nói tiếng mẹ cha,
Chẳng nói lời thương bằng tình người yêu dấu.
Mà chỉ bằng lời uất hận để can qua.

Trên xứ lạ ta và ai không cội rễ !
Như nước chẳng nguồn, cá chết lạnh biển băng!
Ta đưa tay sao người quên không nắm lấy.
Ta chết rồi, người vui sướng có được chẳng?

Chị Bích Câu bị cảnh sát bắn chết tức tưởi
Ngày 23 tháng bảy năm 2003.

San Jose, July 23, 2003

LỤC THẬP CHI NGỘ

Hề... lục thập chi ngộ...!
Hề...một kiếp đục trong...!
Hề...nhân sinh tất tử...!
Hề...Quốc loạn lưu vong...!

Bốn mươi năm gặp lại,
Uống lời mảy, lời tao...
Chén rượu mừng chưa cạn,
Hẹn nhau tự kiếp nào...?

Mây kể chuyện bay bổng
Của những thằng phi-công,
Những cái chết tức tưởi,
Nổ tung như pháo bông.

Bơ Vơ

Nhắc những thằng bạn cũ,
Nhớ thằng Quang, thằng Long,
Ba-lô đời lính chiến,
Kính Kha... để mẹ trông..

Bây giờ kiếp bèo trôi...!
Con sông nào sông mẹ...?
Nhánh nào nổi rồn nổi...?
Tao mày đều thôn thức...!

Kiếp đời sao vàng vố...!
Tình người ôi đắng cay...!
Đường về nhìn quá lạ...!
Rượu uống sao chẳng say...!

Gặp Ng. Kim Khoa.

San Jose, Aug.13, 2003

TRĂNG THU

Đầu thu rồi đó biết hay không?
Lòng hồ xao động với tình trăng,
Nhớ nhung đôi mắt hồn sao rụng,
Mở thoát tay ra đón chị Hằng...!
Bao giờ Ô Thước mới qua sông?
Mãi đợi tình xuân một bóng hồng
Trên bờ lá động, phải em không?
Có phải em về hay mộng sa?
Đưa tay ta múc ánh trăng ngà,
Dội lên suối tóc nhung huyền đỏ,
Phảng phất hương trầm, dáng thướt tha.
Đưa chèo quây nước làm trăng vỡ,
Gọi khê tên em lá thần thờ,
Mình ta đơn lẻ trên hồ vắng,
Lời xưa ôn lại thấy ngu ngơ.
Có phải bước em hay lá rụng?
Làm ta rộn rã, thoáng chơi vơi...
Tỉnh say một thoáng ôm đầy mộng,
Mang cả thuyền trăng đổ biển đời...!
Vẫn mãi lời thương gửi sóng đầy !
Ngân Hà một giải ... tỉnh rồi say...!
Nếu chim Ô Thước qua bên đó,
Nhớ xách mang về bình rượu cay...!

San Jose. Aug. 15, 2003

XIN ĐỪNG NHẮC

Đừng nhắc tên người tôi thương ngày cũ...!
Thủa học trò tình len lén lên ngôi.
Ôm dấu yêu tuổi mộng mơ vụng dại,
Chỉ nụ cười đã hiến trọn tình tôi...!

Sách đổi trao tôi và nàng cùng lớp,
Ngồi phía sau mơ hương phấn trinh nguyên
Đôi mắt tròn sau hàng mi sao rưng,
Nụ cười tiên, chiếc răng khểnh làm duyên,

Có những chiều Long làm nàng tức giận,
Tôi đam mê nhìn má lệ lẩn rơi...
Lòng ao ước cho nàng thôi hờn giận
Để tôi yêu Tây Thi hé nụ cười.

Đầu hè cũ tôi cùng nàng chung lối,
Nhìn phượng rơi quuyến luyến áo học trò,
Tôi lặng ngắm hoa cài trên tóc rối,
Nàng then thùng ôm cặp sách co ro...!

Để từ đó tôi làm thơ không tặng,
Giữ cho mình vạn kỷ niệm mộng mơ,
Cho câm nín thành thơ trên trang sách,
trái tình tôi trọn vẹn chữ ngu ngơ...!

Mộng từ đó như thơ và ảo ảnh,
Ước thêm nhiều, tôi nguyện vẽ lên tranh,
Nhưng dấu yêu vẫn chỉ là câm nín,
Chỉ mình tôi chợt hiểu chuyện không thành...!

Ngày tháng dài cuối hè tôi vắng bóng,
Bỏ bạn bè, xa trường cũ thân yêu,
Xa luôn cả người tình trong mộng kín,
Nhớ thật nhiều... hồn giã giụa bấy nhiêu...!

Bốn mươi lăm năm bề dâu trôi nổi,
Mang hành trang chiếc răng khểnh vào đời
Trong tim tôi vẫn yêu và gói kín..!
Tận đáy lòng hình bóng nhỏ mù khơi

San Jose, Aug.16, 2003

MẸ ƠI

Con gọi mẹ ơi và ước ao,
Nằm trong lòng mẹ ấm làm sao...
Sáu mươi tuổi vẫn mơ tìm vú...
Vẫn muốn mẹ hôn tựa thừa nào.

Nhìn mẹ da mồi những vết nhăn,
Tóc trắng như tơ, biếng tiếng cười,
Lưng còng, mắt đục, tay run rẩy,
Tuổi mẹ bây giờ đã chín mươi.

Mộng đời mẹ vẫn dang tay ra,
Ôm cả đàn con vào một nhà,
Vẫn gói tình thương trong chéo áo,
Nụ cười móm miệng... cháu ê...a...

Mẹ ơi...! chuối đã chín trên cây...!
Dâu bẻ đôi thay, trần thế này...!
Con mong mẹ đứng bên con mãi,
Lời mẹ sông nguồn, sữa ôm tay...!

San Jose, Aug. 20, 2003

DUYÊN TƯƠNG NGỘ

Ôi thế cũng cái duyên đời sui tương ngộ...!
Trái đất tròn, đi nửa kiếp lại gặp nhau,
Xa xôi lắm, cách một biển đời trắc trở,
Tâm sự thật nhiều... không rượu có sao đâu...

Nhìn thầy cũ, chiếc thân còn nung bước chậm,
Chợt xót xa...! Thầy trọn kiếp vẫn chưa yên...
Bạn bè vắng mặt, gặp thằng em tróc gốc,
Tạm bợ xứ người vẫn mang nợ chuân chuyên...

Ấy thế thì ra quả đất thật đã tròn,
Nói lớn nhưng mà lại quá bé cón con,
Quay đi, vòng lại nhìn nhau ta thấy bạn,
Mày, tao chi tớ chuyện kể mãi nước non.

Thôi cứ thế mặc cho dòng đời xuôi chảy...!
Gặp gỡ, chia ly, duyên phận kiếp phù du,
Đừng ngăn chặn, nước vẫn tràn ra biển lớn,
Dòng Cửu Long, con sông Đỏ vẫn mịt mù...!

San Jose, Sept. 13, 2003
Gặp Thầy Lâm, Hải (con thầy Lâm),
Trần Chính & Vân Anh.

Bơ Vơ

TÌNH MÊ

Đường muôn lối, ngõ về giăng tuyết phủ,
Lời yêu thương sao băng lạnh lòng tôi ?
Đồng cỏ úa mênh mông màu tuyết trắng,
Chiều chậm về, nắng giã giữa trên đồi.

Có ai biết lòng tôi sâu buốt giá?
Có ai hay tình buồn tuyết phủ giăng?
Có ai thấy linh hồn tôi run rẩy?
Nửa kiếp đời lưu lạc trong giá băng

Đời tôi đó như chiều đông hoang lạnh
Gió hú trên đồi, mây tím miên man,
Cho tôi gọi lời cuối cùng tên mẹ,
Mẹ tôi đâu rồi.. ? Ôi mẹ Việt-Nam...!

Tình chất ngát đỉnh sâu mênh mang tuyết,
Phải mộ tôi ngàn năm vẫn lạnh băng ?
Trong nỗi đau tôi tìm về bên mẹ,
Mẹ bế bông... tiếng mẹ ru dưới trăng...

Đời cứ thế vờ vàng cơn say tỉnh,
Kiếp tha hương tôi mơ ước ngày về,
Chiêm bao nào cũng toàn là ác mộng...!
Đàn thú hoang cầu xé giữa tỉnh mê

San Jose, Sept.16, 2003

THÀY (ĐỒ-MINH-GIẢNG)

Dâu bể nổi trôi con viễn xứ
Lời Thày con vẫn gói mang theo,
Mộng mơ một thoáng tan thành khói,
Con vút ba lô dưới góc đèo...!
Con đã đi về lối ngõ xưa,
Nhìn cảnh hoang tàn lặng dưới mưa,
Triền đồi nước chảy theo cơn lũ,
Thày đã đâu rồi...! hàng giậu thừa...!
Kỷ yếu, hình thày tóc gió say
Nhuộm trắng với sầu đầy
Tấm thân vàng vố sau manh áo,
Mắt đã mờ sương mộng vượt tay !
Thôi thế thày đành mang một kiếp,
em lời giáo huấn kẻ qua sông,
Có ai còn nhớ tình sông cũ...?
Nước đã chảy xuôi có một dòng...!

San Jose, Sept. 17, 2003

DẤU YÊU XƯA

Tôi về đây gánh theo đời tuổi dại
Nhớ ngày xưa cô bé đã chơi chung
Nhìn hoa gạo chạy theo tay chụp bắt
Ôm vào lòng sắc máu võ tơ nhưng

Gốc gạo già, thời gian cây đã cỗi
Tôi đứng nhìn hoa đỏ rụng trên không
Trong mưa chiều trên cành con chim sáo
Chợt vội bay sai cánh đã sang sông

Kỷ niệm đời vỡ tan ra từng mảnh
Vội vơ vào sắp lại dấu yêu xưa
Ôi thời gian chắt chiu nơi quê nội
Hoa gạo giờ đã tan cánh trong mưa

Năm mươi năm kỷ niệm xưa còn nhớ
Phím tơ chùng tóc đã trắng còn đâu.!
Buồn đổ lệ bước đi lòng để lại
Giữa hoàng hôn quê cũ một phiến sầu.!

HÃY ĐỂ NÀNG YÊN

Nàng bước đi
Mưa đêm buồn nghiêng ngả
Giăng giăng lối về đường cũ mênh mang
Gió
Nhè nhẹ bơ vơ
Hững hờ nửa kiếp
Bên ai
Lạc bước
Bến xưa buồn.
Mù khơi biển rộng sông dài
Hải âu
Phi xứ.....
Nàng đã buồn nhiều hãy để yên,
Xin ai đừng quấy cái ưu phiền
Tình xanh cố giữ trong đôi mắt
Nửa hồn nghiêng ngả nụ cười duyên.
Nàng đi ngơ ngẩn bên người ấy
Lòng buồn cúi mặt bước du miên
Chợt đứng, chợt trông rồi tìm kiếm
Nửa đời vẫn thế cuộc tình điên...!

San Jose, Feb. 25, 2004

Bơ Vơ

VẬN NƯỚC

Vận nước sao như bỏ gốc sung
Bởi cảnh hơn thua của lũ khùng
Như nhặng bay theo mùi xác thúi!
Mồm loa mép giải chửi lung tung.

“Chính chị, chính em” con bọ xít
Biểu tình, đả đảo chỉ trò hề
Đấu tranh tuyên cáo quì xin lộc
Thấy túi dollar chẳng có chê.

Nhục thay vông lọng người khoa bảng
Không khôn, học mãi cách luôn chôn
Nội ngoại thâm thù quên hết cả
Lịch sử ghi tên hãy liệu hồn.

Bó đũa đầu rồi lời giáo huấn !
Còn đó Diên Hồng sách sử xưa
Sao không hợp lại vượn thành núi
Cúi lạy cha ông để kế thừa.

Thôi đã nửa đời quên thế sự
Tìm về quê mẹ để ôm chân
Dẫu chết thân hình còn với mẹ
Lạnh tình xứ lạ khóc thương thân

San Jose, Feb. 16, 2004

NẾU MAI CÓ KIẾP LAI SINH

Sáu mươi sao vẫn mang lòng tủi!
Ôm ấp tình thầy giảng dạy xưa,
Nhớ mãi những lời thầy nhắn nhủ
Buồn nhiều nửa kiếp sống đong đưa!

Nắng chiều sưởi ấm sau mưa lạnh
Đường về thoáng nhớ ái ân xưa
Có ai níu lại thời gian nhỉ ?
Nhớ nhắc tên người thừa tiền đưa.

Mênh mông xứ lạ trời hung nhớ
Nhìn bóng chim cô thoát hướng Đông
Chim ơi có đậu trên cành cũ
Nhớ tặng mẹ ta một nụ hồng.

Thôi thế cũng xong đời bến lạ
Sầu buồn chi nữa để mà mong
Nếu mai có kiếp lai sinh ấy
Tình, nghĩa hai vai nặng biển lòng.

San Jose, Feb. 26, 2004

Bơ Vơ

TAO MÀY PHI XỨ.

Thôi để mình mày với rượu cay
Bạn bè đưa mắt, đưa lưu đầy
Nếu mai duyên kiếp ta còn gặp
Tao trả nợ mày cuộc tình say...

Hơn bốn mươi năm đời đã đổi
Cuộc tình còn đó để thương vay
Tao mày vẫn thế sâu viễn xứ
Uống cạn tâm tư chuốc chén cay

Thôi thế cũng xong một mảnh đời
Nợ nần một kiếp trả không vơi
Tao, mày chén đắng tình, danh lỗ...!
Phi xứ nhụ đời lệ xót rơi

Gặp Đỗ Khắc Khoan

San Jose, Feb. 27, 2004

XIN MỘT ĐỜI DẤU KÍN

N.S. Lynch Phương phổ nhạc: Hương Diễm Tình

Bốn mươi lăm năm gói tình kỷ niệm
Lòng giữ hoài mái tóc ủ mộng mơ
Tà áo xanh như bướm đùa với gió
Trên lối về theo gót nhỏ tặng thơ

Em có nhớ anh trao em cảnh phượng
Hoa đỏ tươi màu giọt máu rung rinh
Tặng em đó lời dấu yêu thầm kín
Chiều nắng hồng, giọt nắng ấm lung linh

Mang nghiệp lính gót giày lê phố thị
Tìm em hoài trong biển nhớ đông người
Đã nhiều lần anh về con đường cũ
Mưa gọi sầu, tình bão nổi chơi vơi.

Sau chiến loạn anh phiêu bồng du tử
Đời xứ người nửa kiếp lạc biển khơi...!
Vẫn nhớ em tóc dài duyên răng khênh
Cảnh phượng hồng ôm kỷ niệm không lời...

Bơ Vơ

Chợt gặp em trong tiệc hồng bạn cũ
Thoáng tiếng lòng réo gọi buổi xa xưa
Tiếng hiên mưa như đêm sâu Ô Thước
Nhìn theo em gót lạnh bước trong mưa.

Em đã xa một đời không trở lại
Ôm dấu yêu anh đợi bến sông tương
Mong dấu kín nhưng lòng chưa khép lại
Cuộc tình buồn đời len lén sâu vương...

Đời đã thế mong em tròn hạnh phúc
Chẳng còn gì hai đứa đã hai nơi...!
Tình còn đó nhớ tên xin đừng nhắc
Mưa đêm nay như tiễn biệt một đời.

Tặng Diễm Diễm

San Jose, Mar. 14, 2004

MỘNG VỀ

Thoáng thấy đời mình đầu đã bạc
Phong trần râu bẻ kiếp lưu vong
Hỏi ai có nhớ về quê cũ
Bến lạ sâu đong mắt lệ trông
Thấm thoát anh đi xuân mấy độ
Lối về tường đậu kín rêu phong
Trường xưa, lớp cũ giờ hoài niệm
chợt bóng dáng ai ở đáy lòng
Anh muốn hỏi em thầy dạy cũ
Nhân từ, dáng nhỏ phụng mảy châu
Cho anh lời kính trong nỗi nhớ
Lời giảng năm xưa vẫn khắc sâu
Nhấn nhủ anh thương gửi tặng ai...
Bước lên nhận lãnh gánh chung vai
Việt Nam còn đó trang thanh sử
Lê Lợi, Quang Trung có mấy ai
Cho anh gọi lại đất Ban-Mê
Giọt lệ dờ dang uất hận thề
Trăm năm tình vẫn trắng đầu núi
Anh vẫn mộng về trong nỗi mê..

San Jose, Mar. 19, 2004

GIẬN

Đời tôi như một dòng sông
Chảy xuôi nhưng vẫn ngóng trông thác nguồn
Xót xa kỷ niệm sâu tuôn
Mơ về bến cũ mà buồn nước non
Những đêm lệ tủi canh mòn
Tôi ôm tiếng nấc héo hon phận mình
Gọi người nhắc mãi chữ tình
Tình quê yêu dấu, tình mình oan khiên...
Giận người gieo cảnh đảo điên
Cho tôi xa mãi mẹ hiền quê tôi...

San Jose, Mar. 19, 2004

NỖI ĐAU

Chợt thoáng ba lô vắt xuống cầu
Nhìn theo mộng vỡ đã chìm sâu
Lòng đau nghiệp nạn đời dâu bể dâu
Lệ xót tang thương kiếp tủi sầu.
Thôi thể tình em buồn bỏ lại
Cũng đành vận nước khóc đêm sâu
Hỡi ai đừng lệ đời ly khách
Bến lạ bèo trôi thấm nỗi đau.

San Jose, Mar. 20, 2004

MỘNG HOANG TÀN

Tiếng nổ như bom sập góc cầu
Thôi rồi ta thật đã xa nhau
Mây đi xác nổi theo dòng nước
Ở lại còn tao với đờn đau

Bỏ lại ba lô mây gói ghém
Một đời nặng trĩu nợ đao binh
Lá thư mới viết còn chưa gấp
Có cả lệ thư với ảnh tình

Lại nữa ưu tư như dáng mẹ
Mắt buồn ngồi cạnh bếp chờ con
Tao đau xót quá lòng dâng tủi
Giọt lệ nhòa lên cảnh héo hon

Chợt biết em mây đưa gái thơ
Bên song dựa cửa đứng mong chờ
Tao nhìn mắt nó như vương lệ
Biết nói gì đây tao ngẩn ngơ

Đứng nấp bên trong khuất bóng cầu
Một trời khói lửa biết về đâu
Chung quanh chiến hữu nằm la liệt
Tiếng đạn nổ vang xót dạ sâu

Thôi rồi tướng soái quy hàng địch!
Súng đạn ba lô vắt lại sau
Kỷ niệm của mày tao giữ lại
Chạy mãi, chạy hoài nhục gởi đâu

Mấy chục xuân về tóc vôi phai
Non non, nước nước tủi u hoài
Hoang tàn mộng ước, đời phi xứ
Ai kể biên dâu để khóc ai...!

Viết để nhớ Cầu Dứa Xóm Mới và Tr./ úy Sơ
đã mất xác ngày 28/03/75.

KHÓC BAN MÊ

Ban Mê ơi hỡi Ban Mê
Phải chăng em khắc lời thề sắt son
75 xác ngã dầu còn
Bây giờ lại xác trên con đường về
Thôi rồi người quá u mê
Đang tay xé nát mảnh quê sao đành
Giang sơn đẹp tựa bức tranh
Thế mà người lỡ dứt tình anh em
Giết người giết cả tình quen
Tay người nhúng máu say men cuồng đồ
Ban Mê đâu phải nấm mồ...
Sao người đành để cơ đồ ngã nghiêng
Đất trời nếu có linh thiêng
Xin cho Dân Việt thiên niên thái bình....
Một mai mẹ Việt hiển linh...!

Nhân đọc Red Alert của Hồng Hải nói về dân thượng
BMT biểu tình và bị CS bắn chết trên đường Phan chu
Trinh

San Jose, April 16, 2004

GIỌT LỆ CUỐI ĐÔNG

Thôi lỡ duyên rồi chẳng nợ nhau
Em về đừng nhắc chuyện trên cầu
Dòng sông vẫn chờ mai trên sóng
Bóng nước đôi mình đã biệt đâu...!

Tôi biết mà lòng vẫn nhói đau
Hận cơn lửa loạn giết duyên đầu
Thân trai tay súng, ba lô chiến
Bỗng thấy rừng mai dạ sầu...!

Xứ lạ gặp em giữa chợ đông
Rèm mi nhẹ khép buốt trong lòng
Gót sen thôn thức trong mưa bụi
Đừng khóc chuyện mình, đừng ước mong

Tình lỡ... tôi mong em hạnh phúc
Cạnh chồng ngoại quốc chẳng con thơ
Rừng mai kỷ niệm giờ hoang phế
Tôi về... cầu văng bóng bơ vơ...!

Bơ Vơ

Đã đốt nửa đời trong lửa loạn
Nửa đời còn lại giã từ nhau
Giọt lệ cuối đông chào mộng mới
Xuân về đừng nhỏ lệ đêm sâu.

Đề nhớ cưới đông trên phố Bolsa/CA.
San Jose, April 20, 2004

MẸ ƠI SÓNG NƯỚC...

Tôi quăng ba lô giữa mặt đường
Bạn tôi lính chiến chết mười phương
Thằng còn, đưa mắt trong lao ngục
Kẻ phạm bèo trôi sông viễn phương
Thức mãi đêm dài thương tiếng quốc
Kêu hoài vang vọng tận quê hương
Mẹ ơi sóng nước mông mênh quá
Con khóc thương thân đứt đoạn trường

Tặng các bạn tôi đã nằm xuống nơi
bìa rừng góc núi.

San Jose, April 20, 2004

ÔI NƯỚC MẮT.

Ôi đau quá những dòng thơ nước mắt
Trào từ lòng ra mắt, thoát ra tay
Gói tình người trong túi xốt đắng cay
Ghi thành chữ thương yêu trao chinh phụ

Ôi nước mắt từ tim máu vắt ra
Đổ lên thơ làm chữ đã nhạt nhòa
Nghẹn ngào quá anh gọi về con đại
Nhấn nhẹ lời nhưng sao quá xót xa

Ôi nước mắt từ lòng tôi quặn thắt
Như ngàn kim đâm thẳng đáy con tim
Tôi ôm mặt hình dung từng người bạn
Đã bỏ thân trong cuộc chiến đâu tìm !

Ôi nước mắt những người yêu của lính
Là người yêu hay vợ cũng cuộc tình
Họ đã khóc ôm thầy người nằm xuống
Giọt lệ buồn ngàn kiếp vẫn nguyên trinh

Ôi nước mắt người đi sầu viễn xứ
Tiếng nấc vang như quốc g ọi xót đau
Mẹ đứng đợi khóc con lệ trào xuống
Bên biển xanh nhìn sóng động xô nhau.

Ôi nước mắt tôi, anh ngày bão loạn
Mộng tan tành mang hận dạ héo hon
Lòng thất lại tủi buồn đời đất lạ
Nh ớ nước non t ừng đêm trắng hao mòn

Ôi nước mắt anh em tôi tù ngục
Đói rét gông cùm, chết dưới trận roi
Xác ngã xuống nhập vào thân xác mẹ
Nơi bìa rừng góc núi lạnh trắng soi

Ôi nước mắt những người dân hiền thực
Nuốt vào lòng không dám khóc thành lời
Quê hương tôi bây giờ như địa ngục
Người trói người chém giết lẫn nhau thối...!

Viết trong cảm xúc "Thơ cho con"
của tác giả Lê-Văn-Thiện.

San Jose, April 21, 2004

ĐỜI MỘT LẦN

Đời đã thóang lưng còng chân tay mỏi
Mắt mờ sương lệ tủi nhớ nước non
Yêu cũng thể tình như mây vờn núi
Gọi tên em, em đã biệt không còn.

Cúi chào em một thửa hồng nắng ấm
Dưới khung trời bụi đỏ đất Ban Mê
Xin tạ em một chút tình còn lại
Để tôi mang trang trái khúc đường về

Thôi đã thế một kiếp ta là bạn
Thân bèo trôi gặp lại ở quê người
Giọt lệ buồn chúng ta đành dấu kín
Đời một lần tình nghĩa quyết không vơi

San Jose, April 21, 2004

EM ĐÃ VỀ ĐÂU

Nửa đời thôi thế cũng xong
Tặng nhau chỉ tặng tấm lòng mà thôi
Bao giờ sông trở thành đồi
Tình người mới cạn, mới thôi hận sầu
Mai này tôi có về đâu
Cũng mang sông núi với sầu cố hương
Nhớ ngày thân lạc tha phương
Vì cơn bão loạn vì phường gian ngoa
Nhớ câu mẹ dạy gọi cha
Để lòng còn ấm cho qua buồn phiền
Nhớ người, nhớ bạn triền miên
Nhớ cơn nước lũ sông Kiên dâng đầy
Ai về Rạch Giá chiều nay
Cho tôi gửi nhớ từ đây gọi về
Nhớ hoài ôm cả nhiều khê
Nhớ cầu Vàn Cống lối về Hậu Giang

Bơ Vơ

Nhớ em trên bến sông Vàm
Bà ba thân áo đã làm tôi say
Tóc mây đùa gió hương bay
Yêu em yêu cả môi say nụ hồng
Tìm hoài không thấy Diêu Bông
Ôm tình mang cả tấm lòng ngồn ngang
Nếu mai không gặp giữa đàng
Cũng đành thức trọn đêm hoang một mình
Nhớ em mang cả bóng hình...
Chợt như vừa đến mơ tình Bích Câu
Bây giờ em đã về đâu...?

San Jose, April 22, 2004

NGÀY VỀ

Tháng tư rồi đây em hay không
Tiễn biệt anh đi phượng trở bông
Giữa pháo tan hoang trong phố thị
Máu loang đồi núi đỏ dòng sông

Em ở lại, đừng đứng đợi trông
Anh đi làm lại giấc mơ hồng
Nếu đời chẳng toại không về nữa
Chớ khóc tình buồn nhớ với mong

Mẹ đừng tủi nữa chớ chờ con
Gánh nặng trên vai nợ hận còn
Máu đỏ da vàng nòi giống Việt
Có chết cũng về với nước non

Con kiếp bèo trôi đời viễn xứ
Vẫn mang nhục lớn tủi khôn vơi
Mong đường trở lại dần thu hẹp
Khúc hát ngày về rộn khắp nơi

San Jose, April 23, 2004

Bơ Vơ

Chinh Nguyen
by Hacam Tam
Jan 2, 10

NỖI NIỀM

Để ước mộng tan tiền xuân đi
Tôi về gói lại tuổi xuân thì
Đêm xuân ngồi khóc ngày lìa núi
Mộng xuân tôi nhớ cội phân ly

Như chim, biển rộng đời phi xứ
Mẹ buồn đứng đợi đôi con đi
Hương đông mắt ngó trong chiều muộn
Nỗi niềm một gánh đuôi xuân đi

San Jose, April 23, 2004

ĐỜI ĐÃ CỎI

Đời đã thoáng lung còng chân tay mỏi
Mắt mờ sương tủi phận khóc nước non
Yêu cũng thể tình như mây vờn núi
Gọi tên em, em đã biệt không còn

Giấc mộng xưa thôi đành lệ tủi
Tóc phai màu lời hứa vẫn sắt son
Mẹ Việt ơi đời con đã cỏi
Máu trong tim đã kiệt hao mòn...!

San Jose, April 24, 2004.

Bơ Vơ

BÂY GIỜ

Bây giờ
sắp tới tháng tư,
Nhớ cơn chiến loạn
tâm tư rối bời,
Xót cho thân phận
tình đời
Quê hương còn đó
rã rời đi hoang
Bóng thân đổ xuống
ngõ ngang
Giữa đêm trăng lạnh
bàng hoàng nỗi đau
Hỏi lòng
chân bước về đâu
Tĩnh say phiêu lãng
phiến sầu khó vơi
Nhân sinh
tầm gởi xứ người
Nhục mang thân quốc
kêu trời hận sâu
Mẹ tôi
đứng ngóng về đâu..!
Con đi vẫn biệt
giọt sầu không nguôi...

San Jose, April 27, 2004

THÁNG TƯ

Tháng tư vùng vịnh hoa vàng nở
Nắng gọi sầu về giọt lệ rơi
Nhớ quá đi thôi màu phượng đỏ
Buồn lan tím ruột tử không lời

Tháng tư ngày đó lòng hoang loạn
Nhìn trên xa lộ lính ôm nhau
Mở chốt...! Xác tan như trái phá
Thành mất hủy thân, ôi đón đau !

Tháng tư tôi nấp bên hè phố
Thoáng người trai trẻ dựa bên tường (*)
Ruột máu tay ôm đầy mũ sắt
Chân run quỵ xuống ngã trên đường

Tháng tư mắt lệ tôi khô cạn
Bước sau toán lính khoác vai nhau (**)
Trao nụ hôn nồng như dầu ái
Khúc rẽ chia xa bước bước sầu...

Tháng tư ngày đó ba mươi chẵn
Tôi bước lên tàu loạn biển người
Ngoái lại đôi bờ giăng khói phủ
Đạn pháo rơi bởi xác đổ rơi...!

Bơ Vơ

Tháng tư ngày đó tôi lên đê
Giữa biển mù khơi sóng bập bênh
Quê hương còn đó sao tôi bỏ
Nửa đời chọn kiếp sống chênh vênh.

Lạy mẹ bây giờ tháng tư rồi
Tóc con đã trắng, lệ mặn môi
Khóc tủi thân trai không trọn nợ
Nước vỡ nửa đời mộng ước trôi...!

(*) Bức tường song song với đường hẻm
Nguyễn Huệ ở Phú nhuận

(**) Trên đường Trương Minh Giảng,
bây giờ là Lê Văn sỹ.

San Jose, April 27, 2004

NÂNG CHÉN QUAN HÀ

Uống cạn đi anh lệ rượu pha
Tỉnh say ngã gục khóc sơn hà
Máu xương bạn hữu trôi trên biển
Da thịt người thân lá phủ qua
Anh kể chuyện đời trai chiến quốc
Tôi nhắc lại lời dạy của cha
Tôi anh hai
Tôi anh hai đưa thân phi xứ
Vạn lỗi đau buồn xé thịt da...!
Tôi sẽ cùng anh cạn chén này
Hận sâu một kiếp nợ trả vay
Non sông còn đó vay không trả
Bạn bè chết gục nợ trên tay
Dân tộc sống còn trong túi ngục
Tôi, anh nửa kiếp phải lưu đày
Hỡi ai đứng dậy ta góp sức
Xé nát cờ hồng ta đắp xây...

San Jose, April 28, 2004

BÂY GIỜ LÀ THÁNG TƯ

Bây giờ là tháng tư
Đời tôi như chim lạ
Bay hoài trên biển nhớ
Lạc loài trong đám đông

Bây giờ là tháng tư
Lòng xót dằng biển mặn
Khóc bạn tôi nằm xuống
Nỗi sầu ôi mệnh mông

Bây giờ là tháng tư
Nhớ hận pháo giặc thù
Người tình thôi cũng mất
Đời như đỉnh lá thu

Bây giờ là tháng tư
Mẹ tôi vẫn đứng chờ
Nơi biển Đông gió lộng
Nhớ thằng con bơ vơ

Bây giờ là tháng tư
Nhục nhằn tủi quê người
Hai chín năm rồi đó
Buồn đong đầy không vơi

Bây giờ là tháng tư
Tỉnh say trong giọt sầu
Đêm hoang lê hè phố
Tôi đi... đi về đâu...!

San Jose, April 29, 2004

NỖI ĐAU DÀI

Vạn nỗi đau cào xé chẳng vơi
Nhìn lên tấm ảnh lệ buồn rơi
Chiều ba mươi đó tôi lìa xứ
Cố chụp con tàu kỷ niệm đời

Trường Xuân lướt sóng dẫn tôi đi
Trên bến kho 5 lửa loạn ly
Tôi đứng trên boong xin giã biệt
Mẹ buồn ngơ ngẩn chẳng lời gì

Lòng tôi cứ thế tựa con tàu
Không bến bênh bồng sóng bể dâu
Lang bạt nửa đời thân lữ khách
Hồn mang một khối nặng tư sầu

Tóc phai gôi mỗi mộng xa xăm...!
Còn đó dấu xưa như nguyệt rằm
Tiếng gọi đêm đen ngoài biển vắng
Trường Xuân gánh nợ trả trăm năm

Nhớ lại con tàu Trường Xuân 30/4/75.

San Jose, April 30, 2004.

TÔI XIN ANH

Đời mấy thừa mang tình yêu trang trải
Cho dòng đời đầy ắp những oan khiên
Ta gọi nhau vang vang bầu trời rộng
Nhưng vẫn hoài ngăn cách mãi triền miên...!

Đó có phải lòng ta sâu hơn biển
Mắt chột nhìn nhau lửa cháy oán thù
Trong tay ta cầm cả ngàn mũi nhọn
Đâm vào nhau cho cay đắng thiên thu...!

Tôi van anh cho tôi tình anh có
Tôi xin anh một chút мам mẹ cho
Anh và tôi cùng loài đâu khác giống
Dòng Việt mình sao lỡ bỏ không lo

Hãy bỏ đi những cuộc đời giông bão
Hãy cùng nhau xây hạnh phúc Việt Nam
Hãy hát lên những bài ca dựng nước
Của giống nòi ngàn năm ở trời Nam.

GẶP NHAU

Hôm nay tháng bảy ngày là mười bảy
Ta gặp nhau bốn biển gọi anh em
Nói gì đây ta lạc loài thú đại
Đi giữa biển người tiếng nói chưa quen

Anh Sài Gòn, tôi Hà Đông xứ Bắc
Em gái thần kinh, Hà nội, Cà Mau
Dù nơi nào cũng cùng cha mẹ Việt
Và cùng chung một gánh tủi hận sầu.

Ta nửa kiếp trót mang thân phi xứ
Mộng hoang tàn, hồn nghiêng ngả dẫu yêu
Loài thú hoang vẫn tìm về rừng cũ
Khóc dưới trăng ôm sương lạnh tịch liêu

Gặp nhau đây chúng ta cùng cạn chén
Quảng ly tan cho đổ vỡ tình cầu
Réo gọi nhau làm biển Đông dậy sóng
Tay trong tay quyết xóa bỏ niềm đau

Ai có nhớ tên con sông bến cũ
Ai có về bên mẹ tiễn nắng chiều
Ai có mơ thanh bình ngày mở hội
Tôi đợi người tình yêu dấu bấy nhiêu

Viết cho ngày Hè Rực Rỡ nhóm ở Seattle: Thầy
Phúc, Chị Đạm Thủy, Gia đình Lê Hữu Lộc, Phan Ni
Tấn, Võ Tri, Thanh Xuân, Châu, và Don.

Seattle, July 17, 2004

HÃY NẮM TAY

Hãy nắm tay tôi, anh ta mở hội
Rước cha về dựng lại nghĩa Lạc Hồng
Cúi lạy mẹ đàn con giờ tụ lại
Lời vọng vang hát khúc nhạc Tiên Rồng

Trong bốn chữ triết trống Đồng còn đó
Là giống Tiên nên uyển chuyển mặn nồng
Là con Rồng dòng Việt Nam vươn mãi
Là Lạc Hồng nên hùng tráng trời đông

Tiếng trống Đồng vang lên lời đoàn kết
Giao Chỉ thần dũng mãnh giữa trời Đông
Tay chống Bắc, chân đạp Nam một cõi
Của Lý, Trần, Lê, Nguyễn nghiệp cha ông.

Tôi muốn mời anh giơ tay giống trống
Lời âm thầm gọi mẹ khắp năm châu
Tay nắm tay chúng ta xây dựng lại
Học ông cha tô nước Việt muôn màu...!

Từ Càn Khôn nền vàng ba sọc đỏ
Nói gì đây cái nghĩa nước non nhà
Ôi dân Việt ngàn năm hận chưa qua
Ôi nước mất, ôi tình yêu mãi đợi...!

HỎI AI, AI HỎI

Ban-Mê bụi đỏ bay tung téo
Mang cả mộng đời vượt dốc cao
Khói súng đường mê bom đạn nổ
Mộng vỡ lệ rơi tự lúc nào...!

Thôi thế tôi anh giờ gặp lại
Nửa đời tay trắng kiếp phù du
Vẫn mơ về bến sông xưa cũ
Ai hỏi lòng ai tủi hận thù

NẮM TAY ĐI

Có gì đâu để buồn với lòng phiền.
Ta thương nhau bạn hữu mối duyên duyên
Đời mấy thừa ta đùa nhau bằng chữ
Và gọi nhau bằng nghĩa thật lòng hiền.

Chẳng giận ai đâu, biết hỏi ai đâu...!
Lòng sao vương vấn chuỗi u sầu...!
Mẹ thân còn cỗi mang dòng dõi Việt
Tôi nhớ mẹ nhiều, dạ muối xót đau

Gặp nhau đây... Ôi cũng duyên chi ngộ
Bỏ mẹ già, ta lưu lạc xứ người
Tôi và anh, ta cùng chung sử sách
Dòng da vàng, tiếng nói Việt muôn đời

Nắm tay đi chúng ta về thăm mẹ
Đất thối quê mình tiếng vọng hò lơ
Lời ru ngọt vang trong chiều sương muộn
Lối ngõ trắng về mùi lúa thơm mơ

San Jose, July 21, 2004

THÔI, GẶP GỠ

Đời may mắn được ôm nhau mà khóc
Giữa xứ người ôi quẩn quại niềm đau
Mày xương xẩu như cây tàn muốn ngã
Tao chết dần như liễu rũ nhục sâu

Mày vẽ tranh Ban Mê trên tường trắng
Cây đàn buồn đổ máu nốt thương sâu
Chữ Ban-Mê nằm ngang buồn nhẩn nhục
Tao và mày ôm mãi khối bể dâu...!

Bốn ba năm ôi thời gian buốt giá
Tao bỏ dòng mày cũng vội đi theo
Làm đời lính chúng mình mang mạng sống
Đùa tử thần, phận tay trắng bọt bèo...!

Thôi gặp gỡ...! Tao mày là duyên số
Đời chỉ là một cõi sống phù du
Chữ bạn hữu tao mày ôm mà sống
Nợ mãi còn ôi tình nước thiên thu...!

Tặng Huy Kỳ, người bạn 43 năm vừa gặp lại.

San Jose, July 21, 2004.

GẠT LỆ MÀ ĐI

Rất tiếc tôi về giữa cuộc chơi
Rượu tình chưa hết, chữa xong lời
Nợ duyên sao mãi còn vương vấn
Tuổi lỡ như sương.. vỡ mộng đời!

Gạt lệ mà đi đành già biệt
Mang tình, nặng nghĩa kiếp rêu rong
Nỗi trôi bến lạ đời oan nghiệt
Gặp gỡ làm chi để tủi lòng

Thôi thế cũng xong kiếp bèo trôi
Đường về héo hắt mảnh tình côi
Trải dài xa lộ sâu dĩ vãng
Hun hút mình tôi lệ mặn môi

Nuối tiếc một thời mộng đã qua
Tuổi xuân ước cũ đã phôi pha
Trăng buồn thơ thẩn trên đỉnh núi
Nợ nước, nợ tình dạ xót xa...!

Tặng nhóm họp mặt Mùa hè rực rỡ July 17, 2004
tại Seattle.

San Jose, July 22, 2004

PHÙ DU

Bóng ngả về đông tóc bạc mầu
Nắng chiều nghiêng ngả xoáy niềm đau
Chim bay về tổ tôi ly khách
Đường vắng phố người nặng phiền sầu

Cúi nhìn sợi tóc bạc như sương
Rụng xuống vũng hồn ngập vẩn vương
Nhặt lại đôi tìm hình bóng cũ
Tuổi xanh đã chết ủa hoài hương.

Đã trót nửa đời phận bạc trôi
Xứ người nhớ mẹ trắng đêm côi
Tủi buồn ước vọng mong tìm lại
Nhưng đã lỡ rồi! Mẹ xa tôi...!

Bến lạ đời tàn xác bỏ thôi!
Mẹ cho một kiếp... trả luân hồi
Phù du biển vắng đầy giông bão
Tình mẹ, lòng con lệ mặn môi...!

San Jose, July 29, 2004

TÔI VẪN KHÓC

Mặc ai đó mang linh hồn đi bán
Hay tặng không cho Cộng Sản, sa tăng
Tôi vẫn khóc nhìn cờ thương bạn hữu
Vẫn tưởng mình xông trận hét dưới trăng...!

Mẹ tôi đó, mẹ Việt Nam còm cõi
Lá cờ vàng mẹ ôm ấp ngàn năm
Ba sọc đỏ ba miền quê yêu dấu
Trải cờ ra mẹ thấy đám con nằm.

Hỡi bạn hữu những thằng phơi thầy trắng
Trong xó rừng hay bên suối oan khiên
Hãy về đi trên ngọn cờ thoát xác
Để tao nhìn hồn anh đứng trung kiên.

Thôi đã lỡ nửa đời tao còn lại
Mang nhục hình viễn xứ khóc tình xưa
Tình bạn hữu, tình mẹ cha tao gói
Làm hành trang cho kiếp sống dư thừa...!

San Jose, July 39, 2004

ĐÊM NAY NHỚ MẸ

Tôi vẫn tỉnh nhưng tôi lại say
Nhìn qua song cửa thấy trăng đầy
Vần thơ nhẩy nhót trong men rượu
Môi mận bao giờ, nước mắt cay.

Một thoáng tóc phai đã như sương
Mơ hoài bóng mẹ buốt canh trường
Một mình uống mãi sầu chưa cạn
Mẹ hỡi đừng chờ, con viễn phương

Tủi quá đi thôi thân biệt xứ
Quê người đất lạnh trắng đôi tay
Mộng xưa cũng chết theo năm tháng
Quê cũ điêu linh ngày nối ngày!

Đêm nay nhớ mẹ con say rượu
Say cả cuộc tình đã trót mang
Vận nước hoang tàn con chạy trốn!
Giữa chiều sông nước máu tan loang...

San Jose, July 31, 2004

Bơ Vơ

BẾN PHÀ ĐEN

Giấc mộng vào đêm nhớ bến phà
Bên bờ sông đỏ nước phù sa
Phà đen lấp lánh màu than đá
Từng chiếc goong tàu chạy chậm qua

Hà Nội bến phà dấu yêu xưa
Tuổi thơ đùa nước nắng hanh trưa
Hè về gió nóng trên sông đục
Phà Đen bến vắng, lá dong đưa.

Hun hút lòng tôi gửi bóng tàu
Song song đường sắt chạy về đâu
Chuông chùa chột vọng trong sương muộn
Lấp loáng ánh vàng bóng nước sâu

Trầm lắng chiều hoang tiếng mõ vang
Mù khơi ngọn sóng giữa chiều vàng
Lục bình trôi nổi màu hoa tím
Thờ thần lòng tôi lăm ngọn ngang...!

Thức giấc ô kìa chỉ mộng thôi!
Năm mươi năm lẻ quá xa rồi
Biển dâu mấy bến đời ly khách
Bước mãi, xa hoài túi mộng trôi...!

San Jose, Aug. 01, 2004

TỬ MỘT ĐỜI

Thôi đã lỡ tao mảy đời nửa kiếp
Phận bọt bèo ôm trọn cả thương đau
Sống làm trai nối gót nhau giữ nước
Đâu ai ngờ nước mất, cuộc bể dâu

Bốn ba năm tao ôm đời lận đận
Nuốt vào lòng chuỗi lệ nhỏ phiền sầu
Ôm non nước, tình mẹ cha vời vợi
Mang tình người hồn khắc khoải đêm thâu

Ừ phải đó trái đất quay, quay mãi
Để tao mảy xót dạ ôm lấy nhau
Giọt lệ nào cho những thằng bạn cũ
Giọt lệ nào nằm xuống ở mai sau...!

Đời nửa kiếp tao mảy thân tâm gởi
Xác xứ người tình gởi lại trời đông
Việt Nam ơi, hồn thiêng sông núi hỡi
Tử một đời không trọn với non sông...!

Tặng Nguyễn Huy
San Jose, Aug. 9, 2004

NHỚ BAN MÊ

Tất cả bỏ đi những đoạn trường
Mảnh tình gói lại với quê hương
Đò xưa nhớ bến yêu Xóm Biển
Sông cũ thương người khóc bến thương
Sao mãi gọi về dòng kỷ niệm
Sầu hoài mộng cũ bóng thùy dương
Hỡi ai có ghé Ban Mê Thuật
Nhớ gởi tình xưa dưới mái trường...!

San Jose, May 27, 2004

TẠ ƠN ĐỜI

Anh gọi trong tôi kỷ niệm buồn
Cuộc tình 18 vát thì thương
Phượng hồng tôi tặng sao màu máu...!
Để lệ nàng vương nổi đoạn trường

Tình yêu như mực loang trên giấy
Hơn bốn chục năm thấm sâu vương
Tôi cảm ơn anh lời chia xẻ
Cúi tạ ơn đời xoá nhớ thương.

San Jose, May 21, 2004

AI BẢO TÔI GIÀ

Ai bảo rằng tôi thật đã già
Đời tôi 6 bó vẫn nở hoa
Vẫn cười chào đón xuân vừa tới
Một kiếp để vui sống hài hoà...

Ai bảo rằng tôi thật đã già
Tình yêu muôn kiếp chẳng phôi pha
Cho nên tình vẫn trang trái mãi
Nhân thế vẫn yêu, vẫn xót xa.

Nghe Châu nhắc khéo tuổi tôi già
Tìm đất mua về trồng ỏ qua
Ăn cho biết đắng tình cay ngọt
Để hiểu được đời lắm thiết tha.

Được rồi tôi sẽ về đồng ruộng
Trồng khoai, cấy lúa với trâu cày
Mặc đời dâu bể trong mê tỉnh
Vỗ bụng ca vang dưới nguyệt say...

San Jose, May 21, 2004

TÔI BỎ CON TÀU

Lửa khói ngập trời cơn bão loạn
Kinh hoàng đạn pháo xác người rơi
Trường Xuân sừng sững chưa rời bến
Dân loạn lên tàu thoát biển khơi

Chiều muộn tàu trôi chào già biệt
Quê hương khói lửa đã mù khơi
Biển đêm dày đặc nghe sóng vỗ
Sinh tử oan khiên một kiếp đời

Trường Xuân, tấm ảnh mỗi lần trông
Sống lại cảnh xưa chợt xót lòng
Lầm lũi kéo vào trong biển tối
Bến nào sẽ tới... bến nào mong !

Tôi bỏ con tàu giữa biển khơi
Như quê bỏ lại gởi lòng trời
Đơn côi gởi sóng tàu dần khuất
Gió đưa, máy đứng, bóng chơi vơi...!

Bơ Vơ

Ôi đau đầu nào buốt lệ rơi
Tôi như tàu nổi nước mây trời
Mênh mông biển động trôi không bến
Mê tỉnh ngàn khơi tủi một đời

Nhớ lại Tàu Trường Xuân bỏ lại giữa Biển Đông.

San Jose, May 22, 2004

XUẤT, NHẬP

Nhập xuất thì ra cũng thế thôi
Từ trong bụng mẹ nhập đời rồi
Xuất đời chẳng hoá ra đi trốn
Nhập vào lẩn quẩn chuyện luân hồi...

Viết để mà vui sống với đời
Yêu người, yêu bạn, hận buồn với
Không động tâm thân là hữu phước
Học được, mấy ai...! chỉ có trời...!

San Jose, May 20, 2004

Bơ Vơ

VONG BẢN

Cái thứ quên giòng tôi gặp hoài
Cần vài ba tiếng sửa ngoại lai
Đã vội vênh vang ngồi bảnh chọe
Tập tành bán nước sẽ nay mai

Không tui cho đời thân tằm gởi
Học đòi vong bản để nên ngai
Hỡi ai chua xót tình dân Việt
Vận nước tan hoang kẻ lạc loài...!

San Jose, May 18, 2004

“HIỀN NHƯ MA-SƠ”

"Em hiền như Ma Sơ" (NTN)

Nên đường về mộng mơ
Tiếng chuông chiều vẫn đổ
Lòng anh rồi như tơ

"Em hiền như Ma sơ"

Nên anh bỏ cuộc cờ
Nhìn ai bên thánh giá
Hồn anh buồn xác xơ

“Em hiền như Ma Sơ”

Nên anh đã ngu ngơ
Trên bến đời lạc mãi
Yêu em đến dại khờ

"Em hiền như Ma Sơ"

Anh quý sứ đứng chờ
Kéo em xuống địa ngục
Để ta cùng làm thơ

San Jose, June 07, 2004

Bơ Vơ

TIỀN DUYÊN

Ấy đây đời thật bi hài
Tôi nay 6 bó vẫn hoài mộng du
Mộng nghiêng gối lỏng chân đu
Tiền thì chẳng có, duyên tu không thành...
Chúa nói thằng đó ma lạnh
Phật hiện chẳng độ tôi đành tìm tôi

.....
Tiền duyên tôi sợ quá rồi...

San Jose, June 7, 2004

GIỌT LỆ

Đời tôi nước mắt chuỗi hành trang
Một giọt thương yêu đã muôn màng
Một giọt cho đời tôi chợt vỡ
Một giọt gói vào để tôi mang

Bao nhiêu còn lại tôi trang trải
Cho nợ nần tôi ở giữ đàng
Cho Quê hương cũ tôi bỏ lại
Cho đời phiêu bạt chót cừ mang

Tặng M. H.

San Jose, May 11, 2004

TỪ ĐÓ

Từ đó núi sông khuấy mù khơi
Vận nước quốc kêu tủi một đời
Tiếng khóc xô lan làm biển động
Đường về lối cũ nhớ khôn vơi
Ngày đó tôi, em không giã biệt
Nhưng cũng làm sóng động mây trời
Tôi đi khi nước tan hoang loạn
Em ở lại chờ lệ rơi rơi...

Từ đó cha đi bỏ lại đời
Mẹ buồn lệ nhỏ những đêm rơi
Nhớ đàn con dại bên trời cũ
Mẹ xé làm đôi cả mảnh đời
Nửa mảnh thân già dành gởi lại
Còn lại mảnh này mẹ buông trôi
Trôi theo vận nước làm phi xứ
Mất mờ hoài vọng hướng đông thôi...!

Từ đó tôi làm kiếp hải âu
Bay trong bão tố biển dâng sào
Vang vang tiếng khóc kêu than mãi
Khói sóng trùng trùng ruột thắt đau
Hồn rã rời tan như bọt sóng
Đường về nguyệt ngã ngập tang dâu
Gió ơi... cho nhấc về quê cũ
Vạn tiếng lòng tôi một khối sầu...

San Jose, May 12, 2004

Bơ Vơ

XIN TẠ ƠN NGƯỜI

Kỷ niệm như sương hiện dập dềnh
Vắng người cảnh vật cũng dềnh hiu
Hoa kia vừa nở sao tàn úa
Chồi mới vươn lên đã khẳng khiu

Kỷ niệm ban đầu ôm nhớ mãi
Thương hoài ước vọng chót nâng niu
Xin tạ ơn người trong mộng cũ
Một thoáng gọi tên lúc quạnh hiu

San Jose, May 10, 2004

MẸ TÔI

Tuổi chẵn mẹ tôi đã chín mươi
Như tơ tóc nhuộm nhục màu đời
Da nhăn từng nếp như sông động
Thương con lòng vẫn đầy không vơi

Tôi nhớ ngày xưa thừa thiếu thời
Giặc về theo mẹ chạy muôn nơi
Sớm khuya thân hạc tay còm côi
Mẹ nghèo, em đói lệ không lời...

Ngày đó mẹ tôi chợ tảo tần
Đàn con riu rít chạy quanh chân
Buồn tủi thân mang manh áo rách
Bảo vệ đàn con với nhọc nhằn

Mẹ vẫn cười vui với đám con
Lời khuyên nọ nước phải vuông tròn
Yêu thương trọn nghĩa không gian dối
Đứng thẳng với đời lòng sắt son

Bơ Vơ

Mau quá thời gian mấy chục xuân
Đôi khi mẹ nhớ chuyện xa gần
Vẫn tưởng như thời chinh chiến loạn
Mất mờ nhoà lệ nhỏ vương chân

Bây giờ cha đã bỏ lại trần
Để mẹ và con kiếp phù vân
Chiều tàn nhắc nhở đi thăm mộ
Tay run sờ soạng ảnh lăng phần

Mẹ ơi chuối đã chín trên cây
Con dìu mẹ trên nghĩa trang này (Nghĩa trang Oak Hill)
Nếu mai con mất đi tất cả
Xứ người con lạc bước đâu hay

Kính dâng mẹ & tặng những ai còn mẹ

San Jose, May 9, 2004

TƯƠNG PHÙNG

Hôm nay gặp bữa nhậu tương phùng
Tiệc rượu không gì chẳng đỉnh chung
Tiếp bạn mỗi người đưa một chén
Món nhậu đơn sơ cá hổ bung (*)

Nói nói cười cười người Miệt Thứ (**)
Túm tùm làm duyên gái Kiên Giang
Lại thêm chàng rể từ Rạch Giá
Tôi kẻ lang thang chốn giữa đàng

(*) Bung = Chiên và xốt cà cho mềm)

(**) Quê Nh ạc S ĩ Phan Ni Tấn

San Jose, Dec. 02, 2003

THÁNG TƯ NHỚ BAN MÊ

Ban-Mê xứ bụi đất quê tôi
Hai chín năm qua lệ mặn môi
Bèo trôi nửa kiếp thân tâm gởi
Nửa đêm thức giấc dạ bồi hồi.

Tháng tư rồi đó có buồn không...!
Tôi đi ngày đó phượng trở bông
Nhưng pháo đạn thù cày phố thị
Phượng hồng thấm máu, máu loang sông.

Có ai về lại xứ quê tôi
Một lời tôi gởi lại mà thôi
Yêu dấu tôi mang theo hạt bụi
Chết cũng quay về phủ chân đồi...

San Jose, April 26, 2004.

TRĂNG VẼ SẼ ĐỈNH NÚI

Thấm thoát anh đi xuân mấy độ
Lối về tường dậu kín rêu phong
Lớp cũ, trường xưa giờ kỷ niệm
Lệ rơi, rơi mãi muối trong lòng

Anh muốn hỏi em người thầy cũ
Dáng nhỏ, nhân từ mắt phụng châu
Nếu gặp cho anh lời kính hỏi
Lạy thầy con vẫn nhớ tình sâu...!

Cho anh gửi lời nhắn cùng ai...
Hãy bước lên đi, hãy sánh vai
Việt Nam còn đó trang chiến sử
Lê Lợi, Quang Trung có mấy ai

Cho anh gọi lại đất Ban-Mê
Giọt lệ dờ dang khóc lời thề
Trăm năm trăng vẽ sâu đỉnh núi
Anh vẫn gọi người trong cơn mê

Viết tặng lớp 12ab/1999/BMT, và kính thầy ĐMG.

San Jose Mar. 19, 2004

TÂM SỰ

Anh và tôi con tim chứa máu hồng
Của mẹ bên trời dựa bờ biển Đông
Của cha sừng sững dãy Trường Sơn đỏ
Anh có về tôi theo để thỏa lòng
Tôi cũng biết thơ anh nhiều nước mắt
Khóc cho đời cho nước vụn nổi trôi
An ủi người và ngậm ngùi chia xẻ
Sống cho hùng như giống Lạc Long thôi.
Tôi cũng hiểu dân Việt mình đau khổ
Chiến tranh dài cầu xé để lên ngôi
Danh vọng hão trên máu xương chồng chất
Cha đứng buồn, mẹ ngồi mắt lệ trôi
Thật đớn đau những người em gái nhỏ
Của anh, tôi bị bán ở mười phương
Mang thân yếu độn đường cho kiếp sống
Họ có về hay bỏ xác cuối đường...!
Ôi đau lòng những hận thù lớp lớp
Người giết người oán hận nợ không vơi
Như bầy sói làm rừng thiêng nghiêng ngả
Như lũ điên quên bản tánh loài người
Anh biết đấy quê mình loài quỷ đỏ
Phá tan tành hương hỏa của ông cha

Trong bão lửa chúng ta thân ly loạn
Những chiều buồn lệ nhỏ quá xót xa
Cũng chỉ vì danh danh và lợi lợi
Mộng tham tàn nên đã dấy can qua
Máu nhuộm đỏ quê mình bao thế kỷ
Mẹ Việt Nam, ôi mẹ quá hiền hoà...!
Anh muốn tu để bỏ đi phiền não
Tôi bỏ dòng để tìm lại dấu yêu
Anh đứng ngó mùa thu trong nắng úa
Tôi ngồi nhìn ngày tháng tóc sương chiều
Có gì đâu anh, tôi cùng một giống
Mang lòng mình trang trải cả núi sông.
Vòng tay nhỏ nên tôi, anh đều khóc
Khóc tủi thương cho giống Lạc cháu Hồng.

San Jose, May 15, 2004

CƠM THIU

Nào có gì đâu một buổi chiều
Quay về ta mở nồi cơm thiu
Thò tay bốc đại đưa lên miệng
Nuốt rồi mới biết đời buồn hiu.

Một miếng, hay nhiều cũng thế thôi
Cũng cay cũng mặn cũng cơm ôi
Cũng mang sầu đắng trong tâm não
Cũng lệ thấm buồn cuộc nổi trôi

Dù cơm đã mốc ở trong nồi
Gạo từ bầu sữa Cửu Long tôi
Phù sa nước lũ sông Hồng đỏ
Yêu dấu tôi mang cả mảnh đời

Ai đã quên nguồn sông nước cũ
Tôi cúi xin người hãy lấy gương
Soi thẳng nhìn vào trong nỗi nhớ
Quê mình có phải phía Đông phương.

Thời thế, thì thôi, thế thế thôi
Thế thời, thôi thế, thế thì thôi
Thời thời, thế thế thì thôi thế
Thế thôi, thôi thế, thế thì thôi...

San Jose, May 12, 2004

MẸ ƠI NẮNG ĐÃ XÉ CHIỀU

Dừng chân bên cánh rừng sim
Chống tay thân súng im lìm lệ sa
Quê nhà tôi có mẹ già
Có đàn em nhỏ đòi quà chợ tan
Bóng chiều sóng lúa miên man
Gió gieo tiếng sáo trên ngàn mênh mông
Mẹ tôi luôn nhớ đợi trông
Đêm đêm thức giấc lệ lòng chờ mong
Giặc về khói lửa bên sông
Quê tôi đổ nát hết mong hết chờ
Mẹ tôi ngây dại khật khờ
Em tôi gục ngã chết bờ, trôi sông
Xác phơi trên cách ruộng đồng
Gom con mẹ khóc mắt trông lạc hồn
Bây giờ mắt mẹ mờ luôn
Ngàn năm mẹ vẫn lệ tuôn xé lòng
Thương con mẹ vẫn cầu mong
Cho con đứng mãi với lòng nước non
Bây giờ chỉ mẹ và con

Bơ Vơ

Kiếp thân phi xứ tay mòn trắng tay
Mẹ buồn dạ xót biển đầy
Con nhìn mặt mẹ mà cay cả hồn
Mẹ đặt lên trán con hôn
Sao môi con mẫn từ hôn mẹ rơi
Ôm mẹ tôi khóc không lời
Dấu yêu mẹ đã cho tôi cả đời
Lòng mẹ như sóng biển khơi
Mất đi là mất một đời thương yêu
Mẹ ơi nắng đã xế chiều...!

Ngày của mẹ. Mẹ VN ơi...!

San Jose, May 9, 2004

BUỒN ƠI

Rơi lệ buồn riêng tủi khóc xuân
Hỏi em xuân tới đã bao lần
Em đi xé nát lòng ta đó
Tóc nhuộm chiều sương nắng úa dần
Có phải lòng ta sâu viễn xứ
Xuân đã vào sao đứng trên sân
Sao đã yêu em còn ngại bước
Đời còn gì một kiếp phù vân.

Năm canh thức trắng mắt trũng sâu
Những tiếng thở dài vọng về đâu
Hai chín năm rồi thân lữ thứ
Tóc trắng phai sương một mối sầu
Nức nở trong lòng thương gọi mẹ
Xót dạ đàn em đối nhìn nhau
Hỡi người cùng giống nòi dân Việt
Hạnh phúc, tự do đã để đâu...?

Bơ Vơ

Rượu đã mềm môi chẳng thấy say
Người ơi ngày tháng kiếp lưu đầy
Non sông một thoáng xa lìa mãi
Cầm chén rượu nồng sao mắt cay
Mới biết lòng tôi luôn nhớ mẹ
Lời ru ôm mãi buốt lòng thay
Bao giờ đất nước thanh bình lại
Mẹ hỡi con về tay nắm tay.

San Jose, May 5, 2004

NỖI LÒNG

Tháng tư rồi đây em biết không
Em tiễn anh đi phượng trở bông
Đỏ như màu máu con tim vỡ
Loang cả núi đồi chảy xuống sông
Em ở lại thôi đừng đợi mong
Anh đi làm lại giấc mơ hồng
Nếu đời không tội không về nữa
Lệ buồn ta để lại bên sông...

Mẹ đừng khóc nữa chớ chờ mong
Gánh nợ con mang với giống dòng
Máu đỏ da vàng nòi dân Việt
Có chết cũng về với núi sông
Con kiếp bèo trôi đời ly khách
Vẫn mang hận lớn ở trong lòng
Con đường trở lại dần thu hẹp
Ngày về khúc hát rạo non sông.

San Jose, April 23, 2004

BUỒN RIÊNG

Tôi quãng ba lô giữa mặt đường
Bạn tôi chinh chiến chết mười phương
Đứa còn, đứa mất trong lao ngục
Xót phận mình tôi sống viễn phương
Thức mãi đêm dài thương tiếng quốc
Kêu hoài vang vọng tận quê hương
Mẹ ơi sóng nước mông mênh quá
Con khóc thương thân lỡ đoạn trường

Nhanh quá đi thôi hai chín năm
Tóc sương trắng úa nhục thân tằm
Một kiếp mang tơ lòng dệt mộng
Như pháo tan tành mộng oái oăm...!
Vọng ước là không thân lữ thứ
Xuân về tủi phận đã bao năm
Có ai còn nhớ mùa hoa cũ
Em hát như thơ mộng trăm năm...!

Tặng các bạn tôi đã nằm xuống nơi bìa rừng góc núi.

San Jose, Apr. 24, 2004

MỘNG ƯỚC CHIỀU XUÂN

Mộng ước chiều xuân nắng ngẩn ngơ
Cô gái trên đồi chợt thẫn thờ
Mặc gió mơn man thân diễm tuyệt
Cho hồn tôi lạc thoáng ngu ngơ

Nắng mới, gái xuân chưa có chồng
Em về mang cả mộng xuân hồng
Hoa xuân nở rộ trên môi thắm
Tôi đón em vào ước với mong

Nếu có vườn xuân bướm ghé sang
Tình xuân tôi động quyết theo nàng
Sẽ tan thành gió hôn lên má
Quanh quần bên nàng cái eo ngang.

Nếu tôi kéo lại tuổi hai mươi
Tôi sẽ dẫn nàng đi dạo chơi
Non xanh biển rộng đời phiêu lãng
Rừng thẳm cõi tiên vắng bóng người

San Jose, Apr. 26, 2004

VẬT ÁO XANH THƠ

Ban mê cô gái áo xanh thơ !
Cô đứng chờ ai hay mộng mơ...?
Hồn cô sao lắng vào trong áo...?
chết lòng tôi đến ngân ngơ...!

Người ấy ngày xưa ở bến sông !
Chiều muộn sương mềm vẫn đứng trông,
Thương hoài cô gái đang xa bến,
Xé bỏ tình thơ để lấy chồng...!

Vật áo xanh thơ với mộng hồng...!
Ngây ngơ ngày đó, giờ buồn không?
Có túi trong lòng nhìn phượng đỏ
Có buồn hồn rụng chết bên sông...?

Người ấy bây giờ đang ở đâu?
Có gói trong lòng vụn nỗi sầu
Có mơ về bến sông ngày cũ
Có ngân ngơ lòng với bể dâu...?

Bây giờ đêm muộn thu vừa tới
Cho lá đổi màu, xác lá rơi
Vạt áo xanh xưa giờ chắc nhạt
Biển dâu giết mãi nụ xanh đời.

Ngày tháng hao mòn bạc tóc sương
Bến cũ lối xưa cách dặm trường
Người tình vắng bóng thuyền không bến
Trôi mãi, đời tôi khách viễn phương...!

San Jose, Sep. 15, 2004

CÔ GÁI BAN MÊ

Xuân về gói mộng gái Ban Mê
Cô gái nhìn trăng ước hẹn thề
Hương phấn cà phê vương mái tóc
Lòng xuân cô mở đón xuân về

Gái Ban Mê hát khúc Nghê Thường
Gió lạnh đầu xuân chân bụi vương
Xiêm y quần quít trong nhạc khúc
Mang mang tình vẫn mộng bình thường

Cô gái Ban Mê xuân khẩn nguyện
Đêm thâu gói chiếc ước gì không
Tình xuân đầy ắp như trăng nước
Như gió rừng hoang mộng ước mong

Hỡi gái Ban Mê yêu dấu ơi
Nụ hôn cô gởi đã một đời
Tôi ôm ấp mãi hành trang đó
Gọi em gọi mãi phượng tàn rơi...!

San Jose, Sep. 30, 2004

CÓ PHẢI NGƯỜI?

Tôi đây, ừ phải... Phải tôi đây
Nhập vào thể xác kiếp người này
Để xem duyên phận đời ngang trái
Để nhìn oán hận, rũi cùng may...

Cuộc sống có, không rồi chẳng có
Kiếp đời rồi cũng cạn cơn say
Hỏi ai tay nắm nhục vinh mãi
Mở ra tay trắng...mộng vừa bay...!

San Jose, Oct. 04, 2004

TÊN NGƯỜI

Tên người thôi để đó đừng ghi
Ghi rồi sẽ nhớ, túi chia ly...!
Lỡ mai lạc mất trong trang sách
Làm khổ cho nhau được ích gì...!

Tên người chẳng biết, chỉ mơ thôi !
Chỉ hiểu rằng tôi đã lụy rồi
Nhìn trong ánh mắt, môi hoa nở
ngiên ngả hồn theo ước mộng trôi

Tên người, chợt ngại ngừng mê hoặc
Bởi phần da hương quyến lấy rồi
Bởi môi em ngọt như hoa mật
Và hồn ngây ngất vượt xa tôi.

Tên người, đã lỡ mê không hỏi...!
Thuyền đã xa bờ gởi sóng sông
Em đã về đâu tôi chẳng biết
Xa rồi..! khuất bóng , sóng mêng mông.

Tặng H' HTC.
San Jose, Oct. 10, 2004

NẾU MAI

Bạn quá đi thôi bạn cả đời
Nợ tình , nợ nước trả không vơi
Nếu mai có chết trên xứ lạ
Hận vẫn còn mang, mang cả đời...!

Ba lô ngày đó bỏ trên đồi
Bạn bè đưa mắt, đưa xa xôi
Đưa mang một kiếp thân tù tội
Xứ lạ quê người tôi với tôi...

Lâu quá không về thăm phố cũ
Ban Mê bụi đỏ, áo xanh xưa
Mưa rừng trút nước trên dốc hẹp
Phượng tàn xác uá đỏ hiên trưa...

Lưu lạc tha phương kiếp sống thừa
Gọi mẹ, gọi người, tủi mòng xưa
Sợi tóc lià đầu rơi xuống đất
Nhặt lên dạ xót, xót sao vừa....!

San Jose, Oct. 15, 2004

GỌI

Gọi Mẹ trong giấc ngủ chiêm bao
Gọi bạn chén say tự lúc nào
Gọi tình từ thửa xuân vừa đến
Gọi tôi ngọt đắng kiếp hư hao

Gọi em, em đã bước qua cầu
Gọi đời, đời lắm bể dâu sâu
Gọi người, người vẫn không quay lại
Gọi ra biển vắng, khóc tình đau...?

Thôi đã thế..! mình ta đứng gọi
Tiếng vọng hòa tan loãng mênh mông
Tha nhân hỡi, lạnh lòng như đá...!
Tôi vẫn yêu người, ai biết không...!

San Jose, Oct. 17, 2004

KHÓC NGUYỄN MẠNH DŨNG

Mày lại nhắc tới thằng con nhà Dũng
Làm tao buồn lệ ứa thấm mặn môi
Đếm ngón tay thôi thế nó xa rồi
Đi vĩnh viễn vào vòng tay Mẹ đợi

Thế là nó đã một đời oanh liệt
Kiếp phù du đã trả nợ non sông
Tao vất vưởng cùng mày trên xứ lạ
Xót lòng thay dòng máu Lạc con Rồng...!

Thế là hết một đời trai đất Việt
Nó hiên ngang bước thẳng tới quân thù
Máu đã tan vào không gian bất tận
Xác nhập vào lòng mẹ đến thiên thu

Dũng ! Tao khóc mày 30 năm muộn
Lòng tao đau và lệ ứa tràn mi
Nói gì đây đời trai vào chinh chiến
Tao vẫn còn nhưng mày đã ra đi...!

San Jose, April 30, 2004

TÌNH TÔI

Bao nhiêu năm thân bèo trôi xứ lạ
Có gì vui...? chỉ hận tủi nửa đời...!
Nào ai biết tim tôi vương bụi đỏ
Hiên trường xưa phượng uá, xác thu rơi

Tình tôi đỏ như mưa rừng thác lũ
Tựa bùn lầy phủ lấp lối mòn xưa
Mang lốc xoáy tung lên cơn mây bụi
Thét rung ngàn thác đổ dưới đồi thưa

Ban Mê ơi...! Tuổi hồng ta gửi lại
Trao cho em cả sách ép lời thơ
Để vội vã khoác chinh y súng trận
Trong đêm hoang, hoả châu sáng, súng chờ...!

Ban Mê ơi...! Bây giờ thôi mộng võ
Nổ tan tành như đạn pháo không ngờ
Đời rách nát ngu ngơ nơi phố lạ
Nơi đông người sao vẫn thấy bơ vơ

San Jose, Oct. 18, 2004

NGUYỄN CẦU

Cúi xin chúa ban Thánh Cha an giấc
Nhân loại thanh bình khỏi loạn điêu linh
Cho chúng con nắm tay nhau mừng rỡ
Hát khúc khải hoàn muôn điệu quanh vinh

Lạy chúa nước Việt con còn đói khổ
Trong gông cùm vĩ đại nhục chung thân
Bởi anh em đã đoạn đành bơi mặt
Chém giết nhau tô dựng thuyết vô thần

Xin cho con được tâm thân an lạc
Bỏ lợi danh ôm lấy khổ của đời
Kiếp tha hương dù chân đà bước mãi
Vẫn tìm về quê mẹ để nghỉ ngơi

Con quỳ gối đợi tình người nở rộ
Bừng trời Đông rực rỡ như nắng mai
Anh em vui khóc cười trong lòng mẹ
Bầu sữa đầy ôm lấy đừng lạc loài

San Jose, April 02, 2005

THÁNG TƯ BUỒN

(Họa lại vần bài thơ+ "Nhớ Quê" của H.L.)

Tháng tư nhớ cảnh xác đầu rơi
Đau đớn thân trôi giữa biển trời
Ly khách không nhà sầu xót dạ
Độc hành nợ nước tử không vơi
Ban Mê bụi đỏ, người ngăn lối
Đất Mỹ giá băng, biển ngăn đôi
Khóc mãi bao năm phai sắc tóc
Hồn đau cuộn sóng, hận chẳng nguôi.

CHỜ BẠN

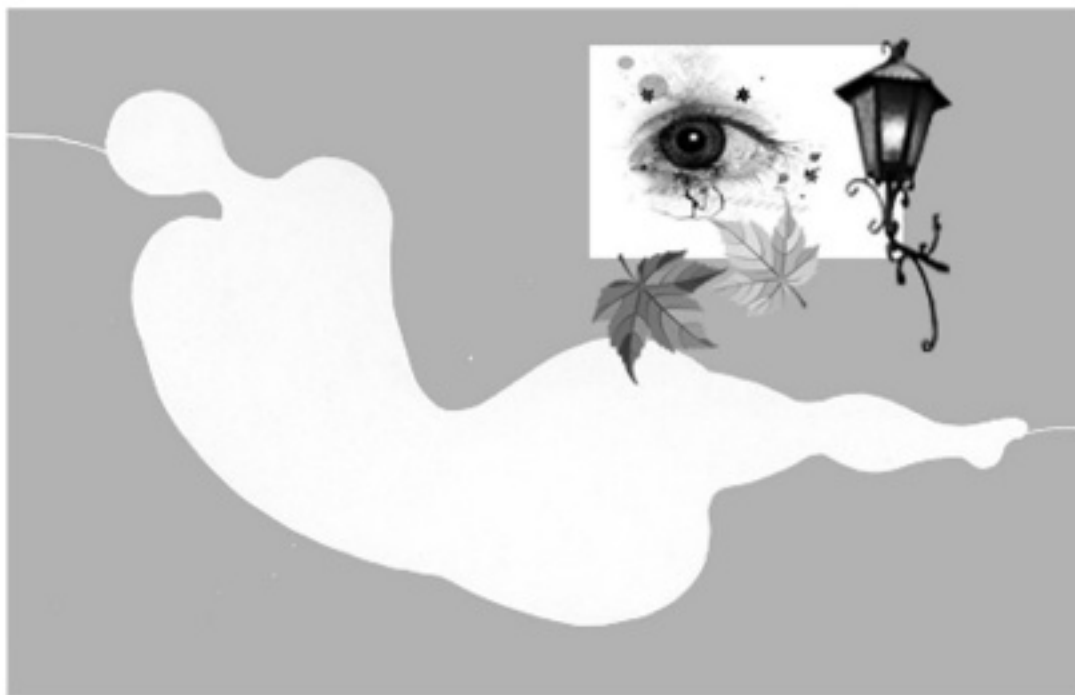
Tôi đứng chờ anh trước cửa nhà
Vợ đi làm sớm chỉ còn ta
Con theo lối Mỹ không chung nóc
Cháu tỉnh Ảng lê quên tiếng bà
Cơm nguội trong nồi đem hấp lại
Canh nóng ô-vân vài phút qua
Gặp nhau nước lã thay cho rượu
Nhắc lại chuyện xưa dạ xót sa...!

Bơ Vơ

VỊNH CON RỪA

Cả đời nấp dưới rạch rêu tù...!
Mắt sáng nhìn lia giả bộ mù
Lúc thụt , lúc thò, khi ngó ngoáy
Khi nằm, khi đứng cũng ôm mu
Chậm chân mưu lược hơn linh tỏ
Nhanh trí tay quơ núp dưới khu
Thằng quỷ trong mu mày có biết
Giả nhân giả nghĩa chỉ vì mu...!

San Jose April 20, 2005

ĐẤU TỔ

Lập hội nhân dân đấu tố chơi
Tổ ra ngay thẳng bịp lừa người
Kéo hai thằng khốn làm cò ngọng
Để một con ngu điểm trọc đời
Học thói Cộng Nô dân đấu tố
Làm càn lũ nặng miến bèn hơi
Tự Do sao giống như Vô Sản...!
Kiểm soát, nặc danh... nhóm hộm ơi...!

San Jose April 20, 2005

ĐỜI LÀ THẾ

Đời là thế trăm năm ta đứng đợi
Kẻ lữ hành độc thoại với đêm hoang
Chó đuổi sau như một loài sói dại
Thoáng ánh sao rơi mù mịt mệnh mang

Thương kẻ đi ta đã không đưa tiễn
Giận người về ta chẳng đợi đón đưa
Xót khối tình ta u mê tìm kiếm
Nuôi tri âm mò kim đáy biển mưa...!

Sao chẳng thấy Tử Kỳ ôm bầu rượu
Để tiếng tơ chùng phím loạn đêm tan
Nhìn quanh quần cỏ may đà bám gấu
Vọng trong sương tiếng gió hú trắng ngàn

Ồ là thế ăn xong rồi đẩy chén...!
Cuối tiệc tàn người rũ áo bỏ đi...!
Ta ở lại nhìn hoang tàn đổ nát
Mặt trái cuộc đời, bạn hữu..chia ly...!

ĐỜI BUỒN VUI

Đời lắm vui nhưng buồn thì không ít
Bạn bè mình đưa chết đưa tha phương
Dân Việt Nam tự do không được viết
Những ân tình, uất hận đảng nhiều nhưng

Độc Lập ơi...! Nước tôi giờ oan nghiệt...!
Ba mươi năm vẫn thế chẳng Tự Do...!
Nhu nô lệ trong cùm gông , xiềng xích
Hạnh phúc nào? Dân đói chẳng cơm no...!

Lý tưởng đầy lòng khát vọng con tim
Tôi đứng lên hỏi người Hồ cộng Sản
Sao tự do bùng bít, dựng xà lim (*) ?
Trên xứ lạ uơm trời non hạnh phúc

Sao vẫn còn tay nối của lũ chồn
Sao vẫn còn đám tiểu nhân đuôi chó
Chạy loanh quanh dạy mãi vẫn chẳng khôn...!
Mặc chúng e-mail nặc danh, khủng bố,
Học điêu ngoa bánh vẽ mấy mươi năm
Nhu Hạnh Phúc, Tự Do và Độc Lập
Của Hồ già tuyên cáo thừa 45...!
(*) nhà tù.

TRAO VỀ ĐÂU!

Thương quê mẹ bước đi còn quay lại
Hồn thu buồn vầng ủa gió cuốn bay
Ta về đâu ba mươi năm sầu tủi
lệ đơn côi nhỏ xuống đọng trên tay

Tiếng sóng động hồn thiêng đang khóc kể
Xác xương tan lòng biển lạnh đêm nay
Có ai biết mẹ đứng chờ mong đợi
Và bao giờ con trả nghĩa mẹ đây.!

Đời đếm nhịp tim thoi thóp thở
Xót xa lòng tủi phận kiếp lưu đầy
Ngồi thức trắng nghe tiếng ai gọi khẽ
Vọng từ đâu xoáy lại bóng hao gầy.

Thôi đã trót một đời mang tục lụy
Mộng tan hoang theo đạn pháo, nỗi đau !
Tóc phai màu đêm sâu thu lá đỏ
Kỷ niệm đời gói lại trao về đâu.!

San Jose May 23, 2005-05-23

GIÀN BẦU

(Tặng chị HTC khổ công bắc giàn bầu)
Tôi đã nhìn qua mấy niếp bầu
Giàn cao giàn thấp đẹp sao đâu!
Cây ngang đâm thọc coi hơi xéo
Cột thẳng trụ thiên ngó chẳng sâu
Một lớp cỏ xanh lan lún phún
Vài cây kiểng quý cột tựa đầu.
Ồ ra tóc trắng còn mê mãi
đào lỗ trồng cây thả nhánh bầu.!

May 24, 2005

BÍ VỚI BẦU

(Tặng nhà văn Lê hữu Lộc)
Đào lỗ, trồng cây thả nhánh bầu,
Cầu xin trái quý có sao đâu
Xà beng nặng trĩu cong lưng nện
Kẽ đá trơ trơ thẳng hố sâu
Trưa nắng vai trần thân trụi tóc
Chiều mưa giọt nhỏ gói sơ đầu
Ham chơi tuổi trẻ không trồng đậu
Tóc trắng bây giờ bí với bầu.!

May 24, 2005

THẾ LOẠN ĐỜI

Nói thật không nghe. viết để phôi!
Lưu manh, Cộng Sản lẫn trong người !
Cá mè ao cạn bơi cùng lồi
Sói hú bên rừng gọi cuộc chơi
Tuổi trẻ ham vui lời sáo ngữ
Thân già sợ mất cái danh hời
Ồ ra thế sự như Hồ cáo
Sáng ủng, chiều hô thế loạn đời.! (*)

ĐỜI TRẮNG NHƯ VÔI

Ta đã bảo rằng tiễn biệt nhau
Đêm khuya sói hú ngó trăng sâu
Khối tình vát bỏ bên suối vắng
Một mảnh duyên tan dạ thấm đau

Ta đã bảo rằng tiễn biệt nhau
Bạn bè thú lạ áo thay màu
Khô bình rượu cạn đời cùn nghĩa
Tàn tiệc đêm hoang lạnh bước sầu

Ta đã bảo rằng khóc biệt nhau
Gọi cha, nhớ mẹ đếm canh thâu
Áo cơm bầu sữa như mật ngọt
Nửa kiếp bèo trôi trắng mái đầu

Ta đã bảo rằng tiễn biệt đây
Vẫy tay giã biệt kể từ nay
Sông mòn biển cạn không quay lại
Đời trắng như vôi cuộc tỉnh say...!

May 24, 2005

CÁM ƠN...!

Bụi vẫn bay lên trời tim đất thánh
Ta vẫn sầu mơ mộng cánh phượng bay
Trông mắt đợi giờ Thiên đàng mở Cửa
Để lên vào cho được ấm đêm nay.

Cám ơn người đưa tay ra mời gọi
Cám ơn đời nửa kiếp chẳng ấm êm
Cám ơn tình cho ta nhiều cay đắng
Cám ơn ai một đóa nụ hôn mềm

Thôi đã thế tiệc tàn ly rượu đỏ
Chẳng còn gì ngoài lặng lẽ chia ly
Ta mời em chân mê điệu vũ cuối
Xa nhau rồi đường điệu vợ ai đi...!

Ta và em hai mảnh đời ly khách
Tình oan khiên bỏ lại giữa hoang tàn
Trên bến lạ ta cùng nhau tìm đến
Tóc phai màu lệ nhỏ xuống ly tan

May 27, 2005

BIỂN CHIỀU

Tôi đợi ai trong nắng chiều hấp hối
Nghe gió gào vọng lại tiếng thoảng đâu
Có phải lời từ lòng khơi biển động
Âm trầm vang khóc hận dưới vực sâu

Có phải em hiện về trong nắng muộn
Giữa khung trời tím tím sợi ủa vàng
Từ hư không mây tô hình bóng đáng
Giữa chân trời sóng nước cuộn mênh mang

Nỗi đau xót lệ em đầy biển mặn
Tay với ra muốn nắm lấy lòng đời
Mắt hoảng hốt, tình người sao man dại !
Tiếng van xin trong thăm thẳm mù khơi

Lòng ngây dại nhìn mây trôi mờ ảo
Xóa tan đi hình bóng đáng sầu tênh
Em đâu rồi đã tan vào biển vắng
Hay nhấp nhô trên sóng gió bỗng bênh

Bơ Vơ

Biển gọi người, nước niếm thân mặn ? ắng
Xác hoang tàn phi xứ giạt ghềnh xa
Đời trôi nổi tình sầu ôm một phiến
Hồn chưa tan vớt vương thảng ngày qua

Thôi em nhé hai ta cùng bến lạ
Em nổi trôi, ta kiếp sống sầu dằng
Em thoát nợ, ta nặng vai gục xuống
Em gọi ta sao nghe thoáng băng khuâng

Ta đứng chết nghe biển chiều nước nở
Như tiếng em yêu dấu gọi anh ơi!

San Jose May 28, 2005

VƯỜN MANG KỶ NIỆM

Ngàn kiếp tình tôi như gió đuổi
Theo mây trôi cứ tưởng nàng thơ
Chợt chiều muộn nắng tàn đêm xuống
Nhìn mảnh trăng tôi gọi ngân nga

June 09, 2005

NGỤC TÙ

Tay cao với chẳng tới trời
Chân đạp mặt đất nhưng đời ngả nghiêng
Tình tôi chỉ có một khiêng
Lỡ đêm tặng cả lòng riêng ra rời
Bây giờ bên lạ sầu rơi
Đêm khuya vò vố nhớ lời mẹ ru
.....
Kiếp buồn xa xứ ngục tù

Bơ Vơ

CÒN GÌ KHÔNG?

Lạy mẹ, con đi bến bờ không định
Giữa một chiều đạn pháo xé thịt rơi
Vài thằng bạn ôm ba lô gục xuống
Máu loang ra thân bỏ lại cho đời

Lạy cha, trai kinh Kha lời giáo huấn
Cổ nhét vào tim sâu tận đáy lòng
Nhưng hận ức thoát ra thành lệ máu
Nhìn đàn chim vỡ tổ giống lạc Long

Thôi em hãy quay đi đừng đứng khóc
Tiếng thét gào của giặc đã tràn vang
Tàu Trờng Xuân đã buông giây tách bến
Về đi em yêu dấu bỏ giữa đàng...!

Đã lỡ vận bạn bè đành cách biệt
Tao ra đi mây góc núi, rừng hoang
Lá thu rụng phủ thân tàn xương trắng
Mộng xót xa như pháo thật ngỡ ngàng.

Ba mươi năm bước thăm trên xứ lạ
Được gì không giữa chốn nhục phồn hoa ?
Còn gì không hay lòng tro cuội đá
Lăn lóc chờ tóc trắng nhuộm sương pha...!

San Jose June 13, 2005

LẠY CHA

Hoàng hôn xuống biển lung linh vàng óng
Nước xô bờ dường như giọt máu loang
Đời phi xứ tìm về nguồn gốc cũ
Nhưng đâu ngờ vận nước vẫn tan hoang.

Cha tôi đó Trường Sơn nhìn dáng mẹ
Thương đàn con mắt máu đứng ngẩn ngơ
Đứa trôi sông đứa bỏ thây biển vắng
Đứa lao tù, đứa góc núi xương tro

Thôi đã hết ! túi hờn mang một kiếp
Ba mươi năm hận nước như dầu sôi
Mộng như xác pháo mảnh tan màu máu
Vương vãi bên bờ biển nước cuốn trôi.!

Ngày từ phụ con vọng về ba lạy
Lạy giang sơn gấm vóc đã bỏ đi
Cúi lạy cha nợ nhà vay không trả
Lạy cuối cho đời nước mất phân ly

San Jose June 19, 2005

NGÀY MAI

Ngày mai ta từ biệt
Lệ buồn đừng dâng mi
Ngày mai ta từ biệt
Ngàn năm mãi phân ly
Mai đây lòng bão nổi
Phiến buồn vác trên vai
Bước chân hoài lữ thứ
Tình buồn tiễn xuân phai
Trả em về ngày tháng
Cho nắng vàng đông đưa
Cho thu về trút lá
Cho đông về tuyết mưa
Ta nơi này vẫn đợi
Tình trôi trên dòng xuôi
Một đời ta ngu ngơ

San Jose June 29, 2005

ĐỪNG LÊN MÀ SỐNG

Ôm mộng vỡ nên nửa đời lân cận.!
Mang kiếp người vong quốc hận thân trôi
Ai có thấy bóng ai nằm độc thoại
Đêm lặng thính quanh bốn vách tường vôi

Trời cao quá , chân đường chưa dấp dật
Vấp ngã tr ả vay tay níu kéo đời
Đưa tay mãi sao không ai chạy tới
Có phải chẳng đất lạ mất tình người

Thôi đã thế hãy đứng lên mà sống
Đời vô tri mặc khải thấy thương thân
Kiếp sống này chỉ một lần để có
Hãy vui lên quanh ta lắm tình ân

Tôi gởi ai một lời thăm tình nghĩa
Của bạn bè chưa biết mặt nhưng quen
Chúc chị mãi tâm bình thân vững đứng
Để nhìn đời vui đẹp tựa màu sen.

TUYẾT RƠI ĐẦY

Ngoài kia tuyết rơi đầy
Trắng lạnh phủ chân mây
Hồn trôi như vạt nắng
Tuyết phủ nào đâu hay...!

Em Việt Nam khờ dại
Ôm mảnh tình chưa phai
Xa lìa quê nhớ mẹ
Sống tầm gởi lạc loài...!

Đời ly hương xót dạ
Buồn thu tàn tuyết bay
Như thuyền trôi nước lũ
Quê người khóc không hay...!

Bao lâu rồi mãi nhớ
Lời tình đọng trên môi
Nhìn em qua hơi thở
Tuyết giăng giăng chiều trôi..

Có bao giờ em đợi?
Đứng trong tuyết rơi rơi
Có bao giờ em gọi?
Tên tôi gói trong lời

TA VỀ ĐÂU!

(Thoát ý bài thơ Hổ Nhớ Rừng của Thế Lữ)
Đã in trong TTVHTH IV

Ta về đâu nhớ trăng xưa rừng cũ...!
Bước oai phong xào xạc lá canh thâu
Tiếng gầm thét vang xa trên thác lũ
Đứng vuôn vai muôn thú khiếp đảm sâu

Ta về đâu để nhìn sao đáy nước !
Đêm suối hoang ngàn lau gió rì rào
Trong thâm u đốt lên tầm mắt lửa
Đồng dặc tiến lên chồn sói xôn xao

Ta về đâu đôi thu buồn cỏ úa !
Giữa mệnh mông thống trị cả sơn hà
Trong giấc ngủ mộng dài mình một cõi
Trăng và trăng gió đẩy nhẹ sương sa.

Bơ Vơ

Ta về đâu một thoáng sơn hà đổ !
Khắp núi sông xác nhuộm máu tanh hôi
Loạn đất thiêng cây già nghiêng ngả gãy
Đành bỏ rừng nửa kiếp chột buông trôi

Ta về đâu giữa đêm tàn quê lạ!
Trăng xứ người lòng tủi khóc đêm xưa
Suối cạn nước rừng thưa sương mờ phủ
Trên gò cao gằm thét lệ như mưa

Ta về đâu biển dâu trên lối cũ !
Mất đổi màu thân nhẫn nhục tàn khô
Sống trong mơ hỡi giống dòng mãnh hổ
Chết nơi đâu lòng mãi tiếc cơ đồ...!

ANH GỌI EM

Anh gọi em trời đêm vừa thức giấc,
Cho không gian tan loãng sợi nắng về,
Ca khúc hát bình minh bừng trời dậy,
Em đâu rồi ... sao em vẫn ngủ mê...!

Thức đi em, đời ta còn rất ngắn,
Níu kéo đêm dài, phí mất tuổi xuân,
Mai sẽ tiếc hoa tàn phai một kiếp,
Đời vụn sầu... tuổi vui chỉ một lần...!

Đừng ôm ấp giấc mộng du biên biệt,
Thức dậy đi... loài rong biển vật vờ,
Sóng xô đẩy kiếp hoang thân lữ thứ,
Có bao giờ em cảm thấy bơ vơ...!

Anh gọi em... tiếng gào vang vũ trụ,
Hãy quay về, quê mẹ ở phía Đông...!
Tiếng ru xưa vọng loang ngoài biển vắng,
Mẹ chờ hoài.. em nhớ mẹ hay không ...?

HÈ.!

Màn nắng quái làm ve sầu im tiếng
Quê hương người chẳng phượng rữ đường trưa
Nắng gay gắt xa lộ dài bốc lửa
Chim cu buồn yên lặng trong bụi thưa.

Mùa hè đó em đi hoa phương héo
Anh bỏ trường bỏ lại cả dấu xưa
Mang trần trở viết lên lời thơ xót
Ngày tháng trôi tình vẫn thế đông đưa

Nhớ quá đi, lối xưa hoa đỏ rụng
Vạt áo em nương gió vẫy đón chào
Xác phượng tàn như giọt tình nhỏ máu
Anh ngây nhìn lòng giao động xôn xao

Thương bước em đi hoa rơi theo gót
Trên nẻo xưa đường Thống Nhất thăng thang
Ngập hoa đỏ hè về ve trời khúc
Bản tình ca buồn bã nhịp lỡ làng.!

Hè xứ lạ lữ nỡ hoang màu máu
Như tim buồn vỡ toang giữa nắng khô
Anh cúi nhìn vào hồn mình trống vắng
Bước chân đi rọi rụng cả cơ đồ.!

CUỐI ĐỜI

Đầu Thu ngọt điệu ca dao
Gói sầu đem đổi mắt sao tơ tình
Đời em hai tiếng "chuyện mình"
Trả anh cơn mộng phù sinh cuối đời.

Bước buồn nắng úa lá rơi
Bông sao ủa tới một trời nhớ nhung
Lòng ơi thoảng tiếng tơ chùng
Nghe như giọt lệ tình trung đoạn trường
Bây giờ tóc đã màu sương
Thương nhau phận bạc cuối đương vẫn xa
Người ơi chiếc lá chiều tà

KHÓI SƯƠNG

Ô kìa tiếng hát khói sương
Nghe như nổi nhớ tình vương ngập trời
Hồn ta sao lặng trầm khời
Lời ai vừa thoáng cuối đời chắt chiu...

Đời quá ngắn ! Ôi phù du biển mặn
Hợp rồi tan, tan hợp kiếp bèo trôi
Ngày mặt lại sương phủ mờ hạnh phúc
Chỉ mình ta lệ thấm mặn đầu môi...

Từ ngày dựa sóng kéo nhau đi
Hồn dâng lệ mặn tủi phân kỳ
Mẹ ơi chờ đợi... chân đã mỏi !
Cha đứng dừng trông đã chia ly...

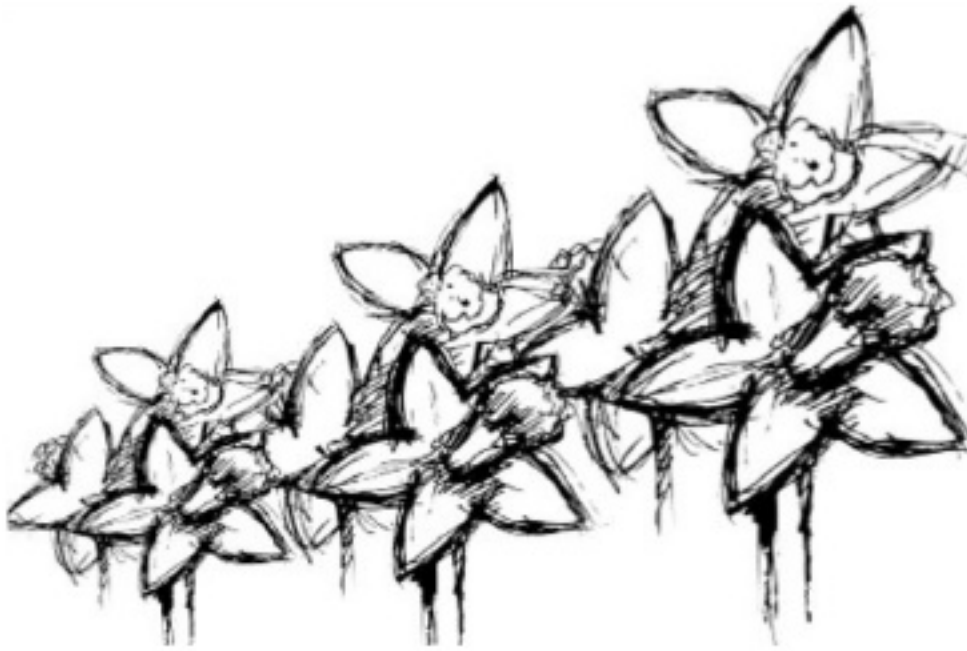
Quen chân ra biển gọi mẹ cha
Vọng lớn rung rinh cả tinh hà
Vài chấm sao rơi theo tiếng thét
Việt Nam còn đó mộng hương sa

Tặng Julia Thủy.
San Jose Sept.03, 2005

DUYÊN

Trong khắc khoải nổi trôi trên bến lạ
Ta có duyên nên đã gặp được nhau
Anh hỏi tôi có phải người Hà Nội
Tôi cúi đầu thương quê nhớ một đời
Từ ngày đó anh gọi tôi là bạn
Trên biển đời hai kẻ một nỗi đau
Quê hương đó mà sao xa diệu vợi
Uống bên này anh, tôi mạn biển sâu...!
Tặng nhà văn/báo Uỗ Tiến Ước.

San Jose Sept.03, 2005

THÔI THỂ

Thôi thể chân say lỡ bước vào
Sức mùi hương phấn thấy nao nao
Vạt xanh, vạt tím bay như báo
Tung giữa quần thoa tự kiếp nào
Uống mãi mềm môi nặng túi thơ
Tỉnh say, say tỉnh chợt ngu ngơ
Ô kìa dáng cũ hoa bìm tím
Sao để mình ta mãi đứng chờ

Tình ơi một thoáng có ra gì...!
Ta vẫn đợi người trong mộng thơ
Vẫn hái sao rơi trong màu mắt
Ai nghe thu bước, bước ai chờ...

BỎ CẢ TRĂM NĂM

Thu phong gây lạnh thổi lai rai
Mực tím người thơ họa mấy bài
Hồn thu vàng óng dòng thơ cũ
Gọi nắng trao tình hạnh phúc vui
Có phải em về kiếm cố nhân
Sao nghe tiếng sáo lạ muôn phần
Lời ngậm trầm bổng như sương
khói Buồn chi ngày ấy đã phai lần
Rượu cạn tiệc tàn ai bỏ quán
Riêng ta ngồi lại ngó muôn phương
Tiễn thu đêm ấy dòng thơ mới
Nét bút thảo nghiêng thoáng phấn hương.

Chẳng lẽ tôi anh gặp ở đâu
Tay duyên ôm chặt rượu đầy bầu
Chén anh, chén chú đời nghiêng ngả
Bỏ cả trăm năm uống vụn sầu.

THOÁNG TƠ VƯƠNG

Duyên Duyên đã bảo thôi không có nơ.
Nên tình đành nhắm mắt làm ngơ
Đời trần trở bé còn ngây dại
Dòng thời gian sao vẫn d?i khờ..
Khi bé lớn tôi là lính chiến
Cao Nguyên gió hú núi âm u
Đôi khi về bé ôm gọi chú
Mưa nắng Sài Gòn thoát mộng du
Bé biết yêu tôi không trở lại
Chuông thánh đường Bùi Phát reo vang
Ngày phép về pháo vang trong ngõ
Mắt nhìn nhau đã lỡ đ ò ngang.
Bốn chục năm tôi vừa gặp
lại Bé bây giờ tóc đã phai sương
Tóc tôi trắng bạc phơ lấm bụi
Nhìn nhau cười thoáng chút tơ vương.

MẮT BIẾC CÒN VƯƠNG

Mình đã bảo thôi không duyên không nợ
Thôi cũng đành phải ngoảnh mặt làm ngơ
Ngày anh đi, bé vẫn còn thơ dại
Thời gian trôi nhanh chóng có ai ngờ
Trai thời loạn đắm chìm trong cuộc chiến
Anh đóng quân miền rừng núi âm u
Bé thỉnh thoảng vẫn thư thăm hỏi... chú
Nhắc Saigon sớm nắng với chiều mưa
Đời lính chiến biết ngày nă o trở lại
Đã chắc gì tiếng súng khái hoàn vang
Lần gặp cuối pháo hồng bay trong gió
Trộm nhìn nhau, tiếc nuối cũng muộn màng
Từ biệt xứ, đến giờ mới gặp lại
Hai chúng m mình mái tóc đều phai sương
Cười tao ngộ, dưới trời mưa tẩm bụi
Chia tay rồi, mắt liếc vẫn còn vương

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

CUNG nghinh tiết Nhật Sứ thiên thai
CHÚC quý toàn gia hưởng thọ tài
TÂN tiến vững tin nòi giống Việt
XUÂN về phước lộc được cả hai...

.....
Xuân về sao vẫn còn phi xứ...!
Làm kiếp thuyền trôi lạc bến người
Vắng cúc, mai vàng chào đón khách
Chẳng nêu, tràng pháo đợi xuân tươi
Bánh chưng một cái trên bàn tổ
Câu đối viết rồi xé lệ rơi
Rượu uống mềm môi cay mặn đắng
Mẹ ơi..! Xót dạ tui không lời...!

San Jose Feb. 13, 2021

Tôi mạo muội họa mấy bài thơ của thi sĩ John,
thi sĩ Võ Ngô, và nữ sĩ Ngọc Vân, lần lượt với
"Ai Về, Tình Chết Ngát, Giọt Mưa, và Đêm Đông".
Xin quý vị vui hạnh phúc để đón xuân về,
và niệm tình...!

AI VỀ

(họa bài Mưa Lòng của Thi sĩ Võ Ngô)

Ai về hồn lạc như dong
Phiến sầu ôm cả cõi lòng tơ se
Phố khuya đèn đứng lắng nghe
Màn đêm mưa đổ lệ se chuỗi niêm
Tiếng sầu vọng tận đáy tim
Gió mê hú gọi đuổi tìm lặng câm
Bàn tay ướt giá lạnh cầm
Run run kỷ niệm xăm xăm ủa về
Chiều mưa hoang đổ chân đê
Mang thân rách áo bỏ quê xa rời
Bây giờ bến lạ mưa rơi
Ba mươi năm chẵn nửa đời bơ vơ

San Jose Jan. 05, 2005

MƯA LÒNG

Tôi đi chân bước ruỗi dòng
Gom về bao nỗi khổ lòng sắt se
Đêm khuya trầm lắng tai nghe
Tiếng mưa rả rích như xe nổi niềm
Buồn riêng chiều lắng sâu tim
Hàn lên khóe mắt dõi tìm bóng cầm
Hàn Đông giá lạnh căm căm
Đoái trông từ cõi xa xăm hiện về
Dáng gầy trên khoảng đường đê
Dấu yêu cô đọng chân quê rã rời
Mưa quê người rả rích rơi
Đêm sâu tôi gói mảnh đời bơ vơ .

Vo Ngo

MÙA ĐÔNG

Dêm mưa đông nghe cõi lòng giá lạnh
Từng hạt mưa tí tách nhớ về em
Nằm lắng nghe giọt buồn rơi mỏng mảnh
Trong cơn sầu anh khẽ khẽ gọi tên
Có phải mình hẹn nhau từ muôn kiếp ?
Nên cả đời cứ mãi kiếm tìm em
Ôi mãi mãi tình yêu là bất diệt
Tuổi pha sương còn đau trái tim mềm

John Dao

MƯA ĐÔNG 1

Em có thấy giọt mưa lòng nức nở
Gọi thời gian năm tháng lạnh lùng trôi
Chân ly hương còn dong duỗi quê người
Đời Ty Nạn gói nỗi buồn trong mắt .

Em có biết giọt mưa lòng hiu hắt
Nhiều dài trên từng nhịp bước thời gian
Nhớ nhung gom theo tháng lụn năm tàn
Chôn hận tủi chiếc vai đời lang bạt .

Giọt mưa đau , thấm thân người trôi giạt
Trắng đêm buông từng sợi nhuộm màu tang
Dấu chân buồn, làn mưa rũ rồi tan
Chưa hoà nhịp, bởi vì con định mệnh .

Định mệnh khắc khe trò đời chiếc lá
Đón mưa lòng về giữ sự yêu thương
Ôi mang vương, ôi loang lổ đoạn đường
Nên se sắt con tim dòng máu kiệt .

Vo Ngo

MÙA ĐÔNG 2

Anh có nghe tiếng mưa đông rơi lạnh
Như tiếng đàn se sắt
thấm vào em
Sâu len tim
Từng sợi đam rất mảnh
Hạt lệ lăn vào vũng tối không tên
Đêm vẫn gói niềm đau từ vạn kiếp
Như suốt đời em vẫn
chỉ là em
ngàn yêu thương
mong nỗi sầu tuyệt diệt
Mà mưa đêm
còn dầm hạt lệ mềm

Ngọc Vân

HẬN THÙ

Chữ hận chưa vơi chữa xoá xong !
Lỡ mang thù tạc dạ ghim lòng !
Bỏ dao đồ tể làm tiên thánh
Ôm lấy càn khôn trốn nợ danh
Bầy nổi ba chìm cơn sóng động
Ngũ luân tứ đức khéo mong manh
Gọi ai ai lỡ đang quay mặt
Vận mệnh vẫn xoay gió động mành...!

Kỷ niệm từ đó bừng lên nhớ
Em đã già ta cũng tóc phai sương
Tình đẹp quá thừa ấu thơ vụng dại
Ai biết cho ai cay đắng đoạn trường

San Jose Jan. 06, 2005

XUÂN SẮP TỚI

Xuân sắp tới sao hồn tôi khờ dại
Một mảnh đời chấp nổi những suy tư
Xa xôi quá thêm một lần lỡ hẹn
Cúi xin người... nuốt nghẹn tiếng tạ từ !

Xuân sắp tới quê hương ôi kỷ niệm
Mẹ canh tàn đãi gạo gói bánh chưng
Cha chậm rãi nâng niu canh mai nọ
Chị bồn ba trong bếp chảo mứt gừng

Xuân sắp tới em bây giờ xa vắng
Nụ hôn đầu xuân trước chắc phôi pha
Em trôi dạt trên biển đời bến lạ ?
Đừng gọi tên, hãy gom túi bước qua..!

Xuân sắp tới tiếng đàn sao trùng xuống
Trên phím ngà vài sợi tóc xót xa
Hồn chết lặng đã bao lần lệ ứa
Xót bờ môi muối mặn ướp lời ca...!

Xuân sắp tới... ba mươi năm rồi đó !
Tóc thanh xuân nay sương trắng nửa đời
Chân đã mỏi còn hơi đâu mà gọi
Tình một đời quê mẹ chén rượu vui...!

Bơ Vơ

TẠI TÔI, TÔI LỖI

(Họa bài Gánh Vác củ anh Ngô Phủ)

Thật thế tôi tu, tu chẳng xong
Nên thù hận tạc ở trong lòng
Nửa đời thoát chạy xa rời mẹ
Một kiếp nổi trôi nợ vợ chồng
Tâm hẹp vật vờ còn chữa tịnh
Xác hèn sao nói tiếng bao dung
Tại tôi...! tôi lỗi...! lòng không niệm...
Chết chẳng ai thương xác bỏ đồng

San Jose Jan. 07, 2005

GÁNH VÁC

Nếu dao Thái tặc ném là xong,
Thì vạn hồn oan chẳng mũi lòng .
Đâu có trời sâu con khóc mẹ,
Nào sinh đất thảm vợ lìa chồng?
Ai mong thành Phật tìm nơi tịnh,
Kẻ muốn hóa thần kiếm chỗ dung.
Dẹp bỏ sân si kinh kệ niệm,
Tội chi tâm nhập chuyện bao đồng?

Ngô Phủ ,TDT, Jan 06,2005

THÂN GẤU

Thà làm thân gấu dưới trời đông
Trong động ngủ mơ mộng nắng hồng
Yến oanh bỏ mặc bên chăn gối
Mảnh thú tranh danh vọng bến không
Nằm đợi xuân về hoa thêm sắc
Vươn vai đứng đỉnh trời mệnh mông
Nhìn ra thế giới mang mang rộng
Hỏi người có biết chữ "NHÀN" không...?

HI ANH HUY SAO.

Bài thơ "Tình Xuân Thơm Dẻo Nếp Quê Hương" của anh đã mang tôi về quê nhà Ban Mê/Xóm nghèo Hưng Đạo với chiều gói bánh chưng bên mẹ
Nên tôi đã hoạ lại vần với " GÓI BÁNH BÊN EM"

GÓI BÁNH BÊN EM

Anh nói rồi, anh sẽ sang gói bánh
Nhìn tay em nhẹ nhẹ ử nếp xuân
Cha em hỏi sao anh nhìn quanh quẩn
Anh cúi đầu cầm mảnh lá rách thôi.
Lời anh nói yêu em cả nét ngồi
Bàn tay ngọc xoa mềm trên hạt nếp
Tình anh nhỏ đơn sơ yêu là thế !
Lấn chỗ ngồi đối mặt để liếc trao
Má em hồng tay vụng về dây nạt
Quên đường co, chẳng ngay lối thẳng hàng
Để chiếc bánh lỏng lơ không tròn nạc
Vì tay em đã buộc thắt hồn anh
Cha ngấm rồi chê bai em gói bánh

Vuốt phải tròn, chẳng chắc, lạt không sâu...
Mẹ nhìn em mắt vui lòng che dấu
Mẫu tử liên tâm chuyện nói đâu đâu...
Chiều gói bánh mơ thầm được bên nhau
Trong Xóm nghèo thương yêu ngày cuối chạp
Thương cái lạnh, đôi tay co sợi nạt
Cả chỗ em ngồi anh cũng yêu luôn
Cho dầu ái thấm mùi nếp quê hương
Trong giá lạnh bên bếp hồng tình ấy...
Xuân lại về trong mộng mơ anh thấy
Nơi quê nhà...! Nụ hoa thấm ngày xưa
Nay đã úa trong sầu buồn đêm mưa
Tay khẳng khiu như cành khô khắc khổ
Để nạt rơi rời rã phiến cô đơn
Và nhớ bên em chỗ ghế anh ngồi...!

San Jose Jan. 08, 2005

TÌNH XUÂN THƠM DỄO NẾP QUÊ HƯƠNG

Mai anh hẹn qua nhà em gói bánh
Mượn ngày Xuân để nhìn ngắm Nàng Xuân
Cha cứ hỏi, thăm dò, lời quanh quẩn
Anh xin thưa, qua gói bánh, vậy thôi !
Ý lòng anh thương cả chỗ em ngồi
Lá chuối xanh bọc trắng ngần hạt nếp
Tình yêu anh, thủy chung, là như thế
Một chỗ ngồi, thăm nhìn liếc gởi trao...
Em then thùng quần vòng từng sợi lạt
Đường quanh co, không ngay lối thẳng hàng
Đòn bánh Tết vô tình không chắc, nạc
Bởi tình em sợi buộc riết, tình anh !
Cha nhìn ngắm rồi chê từng ?òn bánh
Vo không đều, không chắc, buộc chưa sâu
Chỉ có Mẹ thoáng nụ cười, che dấu
Hiểu lòng em, Mẹ có nói gì đâu!
Mượn ngày Xuân gói bánh để gần nhau

Thương cái rét chiều Xóm nghèo, cuối Chạp
Thương đôi tay siết đều từng sợi lạt
Và chỗ em ngồi, anh cũng thương luôn !
Giữ lời nhau thơm dẻo nếp quê hương
Bên bếp lửa đượm hương tình, chiều ấy !
Mỗi độ. Xuân về cho anh tìm thấy
Dáng quê nhà bình dị quá, ngày xưa !...
Dẫu bây giờ đời gọi nắng dầm mưa
Đôi bàn tay đã nhăn đều nếp khổ
Sợi nạt thảng ngày rã rời trăm nỗi
Anh vẫn còn thương một chỗ em ngồi...
Trần Huy Sao

GIỌT NỖI, GIỌT CHÌM.

Thơ là mật ngọt của chung

Hỏi chi góc rẽ góc mừng người ta
Tên người đã gọi là Hoa
Kèm theo Trần Thủy tiên sa đó nà...!
Giọt thơ khóc mẹ xót xa
Rơi trên tơ phím ngón ngà rung rung
Lời thơ nốt nhạc ngập ngừng
Rung trong nỗi nhớ cháy bùng lửa tim
Chín cây chuối rụng trắng im
Sầu loang ?áy nước hồn tìm hư không
Bây giờ ai nhớ ai mong...!
Mẹ còn thấp thoáng biển đông đứng chờ
Một bầu con dại ngu ngơ
Thoát ra cửa biển đâu ngờ biệt ly
Từ nay vạn kiếp phân kỳ
Thân trôi bến lạ hồn ghì núi sông
Mẹ về cửa Phật vẫn mong
Cầu cho đất nước khỏi vòng oan khiên
Thôi ?ảnh nhân quả hai miền
Tình con, lòng mẹ rón liên liên tâm
Hỏi ai, ai gởi khúc ngâm...!
Hát lời lòng mẹ âm thầm trong im..
Lệ mưa giọt nỗi giọt chìm...!

San Jose Jan. 11, 2005

HOA THÚY

Nghìn trùng xa cách Mẹ ơi
Hôm nay nhìn lại mộ người ở đây
Cỏ xanh nhưng phủ hoa đầy
Có người hương khói con rày nhớ thương
Ngày con rời bỏ cố hương
Tay con Mẹ nắm vắn vương lệ tràn
Còn đâu bên Mẹ ủi an
Còn đâu ủ ấp muôn vắn xót xa
Lời Mẹ văng vẳng hôm qua
Giữ gìn sức khỏe, Mẹ cha trông chờ
Mong con từng phút từng giờ
Nào hay từ giã con thơ đi rồi
Lá xanh bèo dạt mây trôi
Lá vàng rơi rụng, khóc lời biệt ly
Tuong rang rồi se vinh quy
Giò đây vĩnh biệt Mẹ đi về Trời
Lòng con đau khổ khôn nguôi
Nắm hương khăn vái xa xôi lệ tràn ...

CHA MẸ QUÊ

Quê tôi không núi chẳng có gò đồi
Chỉ con đê dài ruộng lúa mạ thôi
Tình nghèo hạnh phúc trải trên nương sắn
Cuốn hút theo tôi đã nửa kiếp rồi..!

Mẹ tôi giống hệt tựa như mẹ anh
Trông ra biển lớn mộng ước xây thành
Quay lưng trở lại Trường Sơn sừng sững
Bức họa tuyệt vời bóng sơn thủy tranh

Quê chúng ta phía đông trời hừng sáng
Dòng Việt hùng còn đó với oan khiên..!
Mẹ vẫn buồn mắt vương sâu biển nhớ !
Cha bao dung gánh nặng vạn nỗi niềm...!

Tôi anh giờ đây đứng trên bến lạ
Anh nhớ gì không xuân tới đêm dài ?
Có tiếc gì không nửa đời dong duỗi
Hận còn hay mất trắng khuyết tóc phai...?

San Jose Jan. 14, 2005

TỰ THÁN

Lặng lặng mà nghe chúng thở dài (*)
Xuân về gạo hết rượu mấy chai
Nhâm nhi trái cóc đời muôn vẻ
Tiếng khà ly cạn có mấy ai...

Lặng lặng mà nghe chúng chúc giàu
Tiền rừng bạc biển chúng để đâu
Nếu mai xuống lỗ mang đi được
Tớ cũng quỳ xin Thánh vài câu...

Lặng lặng mà nghe cái xuân nghèo
Đang vào nhà tớ bụng đói meo
Xuân gì mà rách như sơ mướp
Con đói vợ đau lại thêm tèo...!
(*)

San Jose Jan. 15, 2005

ĐỜI VÕ VÀNG

Tết đến rồi ta ôm nhau gọi mẹ
Đời ly hương oan nghiệt lắm đau thương
Nước mắt nhỏ quê người lòng trống vắng
Kiếp bèo trôi tầm gởi đã vô thường...!

Sao anh đứng nhìn tôi buồn không nói ?
Sao em cười để lệ mặn đầu môi ?
Đã nâng ly sao lời thơ vội tắt..!
Mắt liếc ngang mày nhướng phía kia đời...

À ra thế phiền buồn đang dâng tới
Những năm dài quần quai xé tim đau
Như nhát chém muôn đời đang xả xuống
Đời ngựa hoang thân chịu vết thù sâu

Tôi cúi mặt không lời nào để khóc
Cắn chặt môi máu ứa tự bao giờ
Nhớ mãi thôi bạn bè thân tan vỡ
Giữa chiến hào xuân tới chết ngu ngơ

ĐỜI PHI XỨ

Đời phi xứ tôi, anh vương cùng cảnh
Chén rượu sông uống cạn đón xuân về
Xuân xứ người, xuân sâu, xuân tủi phận
Đời võ vàng... Đời chua xót tình mê...!

Đời một thoáng phù du sao vẫn luyến...!
Con ly hương tình sao xuyên trăm năm
Ôi mẹ .. Ôi người... oan khiên kiếp sống..!
Vòng tay nào ôm ấp đỡ con nằm...!

Cúi xin mẹ ba lạy con từ biệt....
Ở trong con giọt sữa vẫn nuôi chiều
Nơi tim con máu mẹ luôn luân chuyển
Và hồn con gọi mẹ chiều cô liêu

Ôi thế gian nước mắt đầy biển mặn
Hận ngàn đời máu Việt đỏ biển Đông
Con bước đi mẹ đưa tay vẫy gọi...
Xác ai sóng cuộn... xác ngập đồng...!

Mẹ... Mẹ Viện Nam

San Jose Jan. 19, 2005

XEM TRANH

Tai vênh mà nghe... chúng cãi nhau...!
Xem tranh Trăng Biếc vẽ ghềnh dâu
Rêu xanh lún phún đua màu biếc
Khe đá nước trong nguyệt cúi đầu
Mờ ảo sao đêm luồn kẽ lá
Rõ ràng ngọn sóng đẩy bờ lau
Hỡi người quân tử tương mi phụng
Có thấy gì không bóng nguyệt lâu....?

XUÂN BUỒN

Xuân trở lại sao lòng chùng lạnh lẽo...!
Nhìn phía Đông muối mặn xót cả hồn
Ai chúc ai quê người đang lạnh giá
Mắt tơ tình quên cả nụ môi hôn...!

Xuân sắp tới thấp nhang cầu trời đất
Nơi xứ xa vọng tưởng kỷ niệm xưa
Thoáng đầu ngõ mẹ về chiều tan chợ
Gánh hàng hoa thay bánh mứt bí, dừa.

Xuân ngày đó tuổi con tròn mười sáu
Xuân mẹ về quần quai gánh trên vai
Ngày xuân cũ cha tuyền đầu lửa đạn
Nghe pháo vang mẹ nuốt lệ thở dài.

Xuân đã tới bao nhiêu lần rồi mẹ...?
Đời mẹ buồn dấu kín nụ cười tươi...!
Thêm lớp nhăn mỗi ngày trên nét mặt
Buồn chiến tranh mẹ trải xuân cho đời.

Xuân lại đến con làm trai vong quốc...!
Chẳng còn gì trong mẹ... chỉ đau thương...!
Đừng đứng đợi mắt già càng thêm mỏi
Bước con đi nghiệt ngã nặng sầu vương...!

San Jose Feb. 01, 2005

NĂM MỚI

họa bài “Mừng Xuân Ất Dậu” của chị Kim Nguyễn.

Năm mới chúc nhau kéo cả bè
Tung tăng cười nói nở môi toe
Mở toang cửa ngõ phương Đông xuất
Khép lại song thưa xuân khát khe
Sáng vãi cha trời thương giống Việt
Chiều xin mẹ. đất... miệng nín te
Thấp cao khát khường bình mau nhẹ
Đi ên đ ảo mềm môi sượng tỉnh re

San Jose 07, 2004

MỪNG XUÂN ẤT DẬU

Năm mới năm me chúc bạn bè
Mặt mày hớn hở miệng cười toe
Tiền vô ...bỏ túi , từ từ xuất
Tình tới ...ôm vào, thăm thiết khe (care)
Sáng sáng rong chơi nghe sảng khoái
Sáng sáng rong chơi nghe sảng khoái
Ngày ngày cười giòn chạy te te
Tâm tư sỏi sỏi thênh thênh nhẹ
Thuận gió cuộc đời lướt khỏe re

KN-TTT

NGỦ VUI

Thơ thần lòng tôi từ độ đó
Dòng tu trời bỏ đê yêu người
Tình hồng chỉ ước mà không đến
Chết cả lòng tôi đó người ơi...!

Một kiếp mãi yêu và trái mộng
Một đời gói ghém phiền buồn thương
Xuân về vẫn thấy lòng trống trải
Nhớ mãi người, ôi chuỗi vắn vương..!

Ai gọi em về đó hờ xuân
Tôi chẳng đợi em đừng tới gần
Bao năm lê bước sâu đày đọa
Mộng tàn từ thừa biết lòng xuân...!

Bây giờ nửa kiếp trôi sông lạ
Đoạn trường em đến có ai vui...!
Tóc xanh đã trắng còn đâu nữa
Em đến... Tôi ôm rượu ngủ vui.

San Jose Feb. 08, 2005

GIAO THỪA KHAI BÚT

Bắt chước người khai bút đón xuân
Thương quê nghèo lệ nhỏ bao lần
Cầu xin mẹ mãi xanh rừng thẳm
Vái lạy cha dâng biển sóng quần
Nước nước non non tình nghĩa nặng
Sông sông núi núi nợ trung quân
Xuân này sao mãi đời ly khách...!
Cha mẹ...ngày về sẽ báo ân..!

San Jose Feb. 09, 2005 (Xuân Ất Dậu)

Bơ Vơ

TẾT MỚI NHẤT....!

Tết mới nhất, lạnh tanh
Giao thừa không pháo nổ
Chỉ có nhang bàn thờ
Bánh tết có hai khoanh

Mồng một vợ đi làm
Lời hát xuân quả nhảm
Xuân chẳng là xuân mới
Rượu uống vào bất kham....!

Mồng hai phone mẹ gọi
Tiếng già nghe héo hon
Nhắc lại ngày vui cũ
Xuân về trên nước non

Mồng ba đàn em tới
Anh em rượu mềm môi
Cháu ngoài sân vang dội
Mẹ cười mắt lệ rơi

Mồng bốn mở e-mail
Trong lúc bụng đói meo
Lời chúc xuân la liệt
Đọc xong thở cái phèo.

Xuân Ất Dậu 2005

VỀ ĐÂU...?

Cám ơn người "thông cảm" một bài thơ .
Tôi về hỏi mẹ, mẹ nói ngu ngơ
Già rồi đọc thơ xuân còn ngớ ngẩn
Không hiểu thì thôi, đừng hỏi vu vơ...!

Tôi thật ngu ngơ, ngớ ngẩn đại khờ
Sáu ba ôm mộng chợt, mộng vật vờ
Nên xuân tới trong lòng toàn mem rượu
Ngất ngưỡng lịm dần bóng tối bơ vơ

Giao thừa cầm bút vẩy mực đuổi xuân
Mông một gà kêu biết hết năm thân
Mông hai vắng tiếng chào lời chúc tết
Mông ba bình khô ngủ chó liếm chân

Mông bốn mở meo... thơ "Tết ở Mỹ"
Xuân xứ người ra ngõ dạ vạ sâu
Ai có hỏi tôi lắc đầu chẳng nói
Mất láo liên chẳng biết mình về đâu...!

Tặng chi. H' TC bài thơ quây.
San Jose Feb. 12, 2005

ĐỪNG TRONG MƯA

"Gặp nhau tay bắt mặt mừng" chung chén
"Vui thì vui vậy biết chừng nào xa"
Ôi buồn qua'...! Không phải tiếng quân ca
Vạn tiếng nấc nghẹn ngào tình bạn hữu....!
Thôi đã lỡ đi.. ta là mây nổi
Biết bao giờ họp lại gọi mẹ cha
Biết bao giờ xây được ngọn tháp ngà
Mang yêu dấu nhốt vào trong tục lụy
Thôi đừng buồn khi đã phải lìa xa
Thương nhau đi tình người đừng bỏ lỡ
Mai tiếc nhiều khi chợt tóc sương pha
Cùng đứng dậy trời Đông vừa hừng sáng
Dang tay đi quện chặt ôm lấy nhau
Ta cười lên Việt Nam vươn sức sống
Hãy khóc lên để lệ thoát khổ đau
Tôi gọi mãi tình người như sói dại...!
Giữa đêm hoang vượn hú nhớ rừng xưa
Mây đổ nước dòng lệ tuôn thác lũ.

Tặng những người bạn đồng môn TH/Ban Mê
San Jose Feb. 13, 2005

TRAO AI...?

Hoa bán ở đâu đó chị Kim...?
Nhớ xưa đôn đáo chạy đi tìm
Mua bông gói cả hồn đem tặng
Để hỏi người, tôi có ở tim ?

Tôi tặng trao người một cánh hồng
Từ tim máu rỉ biết hay không ...?
Thoáng vui chấp nhận cười khóc mắt
Chợt môi hé miệng hỏi Diêu Bông...!

Từ đó tôi xa... xa biên biệt !
Diêu Bông không thấy thất tình hoài
Khi về thôi đã tình tôi mất
Người đã sang sông tóc tôi phai...!

Hôm nay ngày lễ của tình nhân
Cầm nhánh hoa hồng dạ phân vân
Không biết bây giờ trao ai nhỉ
Tình hoài ...! Thôi tặng bé quanh chân.

San Jose Feb. 14, 2005

CUỘC SỐNG TRÔI

Danh sách quyền tiền giúp hai cháu Nhân & Long bị tai nạn tai BanMêThuật lại... dài thêm.
Xin đa tạ sự hưởng ứng của quý vị. Nho Nguyễn.

Danh sách dài thêm, lại cộng thêm
Ôi chao mộng ước quá êm đềm
Giá phỏng tình này gom sóng bão
Đất nước thanh bình trong ấm êm

Tôi hỏi anh, anh sẽ hỏi ai...?
Giữ nhà sao nóc nát hương đài ?
Vong thân hộ quốc sao đành bỏ ?
Để giống oan khiên chiếm ngọc đài

Tôi gọi anh, anh sẽ gọi ai...?
Nửa đời phiêu bạt lệ u hoài
Trăm năm một kiếp đành xa xứ
Mộng vỡ tan tành hận tóc phai...!

Tôi nhắc anh, anh lại nhắc tôi...
Tình người, phước phận nhận luôn hồi
Hỏi ai cố nắm tay cho chặt
Cũng chỉ một đời cuộc sống trôi ...!

NÚC NỞ BÊN THỀM

Quán Ếch, chị Kim rủ tới chơi
Thân tôi áo rách rượu bình vơi
Lang thang ngất ngưỡng lời thơ cóc
Bánh chọe chiều manh một xó đời
Bến lạ quê người trôi nửa kiếp
Sông xưa nước cũ xót không lời
Đành làm thân ếch ngồi trong giếng
Ngắm cảnh vung mây lại thành thơ

Ngắm cảnh vung mây lại thành thơ
Mặc ai hia mả lọng hơn người
Dọc ngang góc cạnh luôn hay cúi
Tám hướng xoay tròn chạy đón mời
Vung vít ba hoa con bộ xít
Khoanh tay mắt liếc vẽ trêu người
Phường chèo kếp hát mê hư thực
Có có, không không một chữ trời...

Có có, không không một chữ trời...!
Nhảy tòm xuống giếng tránh mưa rơi
Hư hao giọt lệ soi trên cát
Khắc khoải tiếng buồn động giếng khơi
Một kiếp lỡ làng nhà đổ nát
Trăm năm vọng tưởng nước non hời
Ai về khéo nhắc con tình cũ
Nức nở bên thềm tiếng mẹ ời...!

HỒI ƠI...

Xó giếng chẳng ai tới quây phiên
Một mình góc chiếu giống thằng ghiền
Đưa đôi mắt đục gườm bầy nhặng
Phẩy chiếc quạt hôi đuổi lũ điên
Mắc bả công danh đành bán nước
Phì da mặt chó nuốt phân tiền
Hồi ơ! mảnh đất cha lưu lại
Sao cắt cho người, tui tổ tiên...!

San Jose Feb. 17, 2005

TÔI VÀ ANH

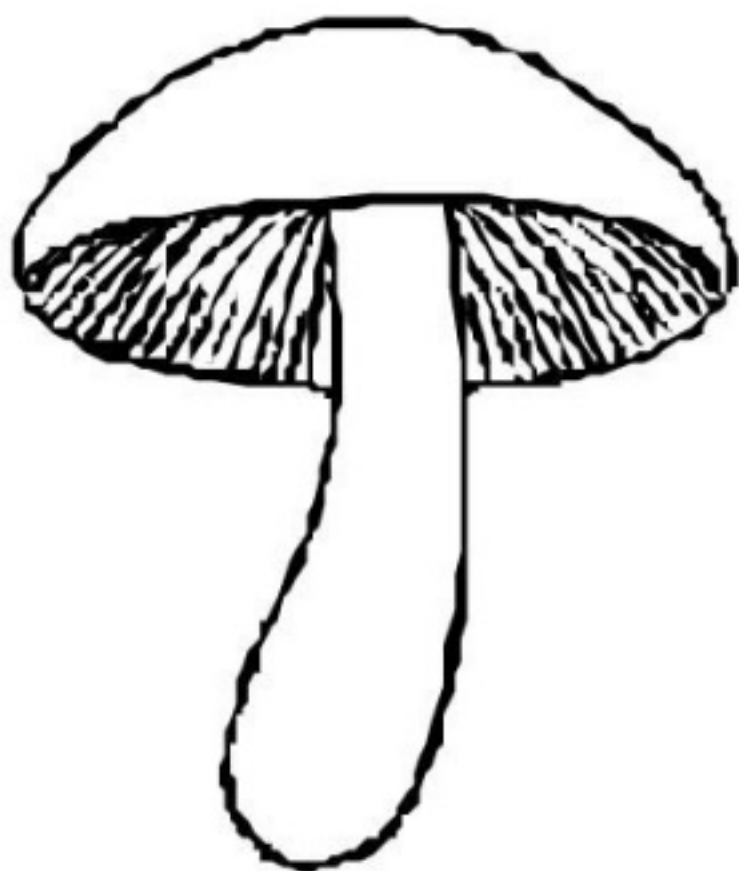
Tôi anh quả thật nợ nhau
Bước anh sao đạp lên đầu bụng tôi
Khi ngồi nghiêng ngả song đôi
Lúc nằm anh nhập vào tôi trên giường
Thật tình nhân quả đoạn trường
Dứt nhau chẳng được nhưng thương không đành
Thôi đành cùng húp chén canh....
Giận nhau chỉ nữa tôi anh một tình
Nhìn ra ô bóng của mình...!
Tôi anh cười tùm tịt tình gọi nhau...!

San Jose Feb. 17, 2005

NIỀM RIÊNG

Gánh nặng phiền buồn vất bỏ đâu
Nước non tình nghĩa gói trắng sầu
Hồn cha giọt máu luân lưu mãi
Xác mẹ cúi đầu cống phía sau
Ngang dọc biển dâu trôi xứ lạ
Thấp cao duyên phận xót lòng đau
Nhìn đời ngao ngán mơ như thực
Mở mắt giật mình nước biển sâu...!

San Jose Feb. 18, 2005

RƯỢU MÊ

Hồn tôi ếch nhái của Ban Mê
Nhảy qua sông biển lạc đường về
Áo trắng tường lòng mây cuộn trắng
Ếch ngồi áy giếng chén say, mê...!
Nhớ mãi rừng xưa ếch gọi cha
Ngủ mê dưới thác vầy trăng ngà
Sương khuya óng ánh gieo tình mẹ
Tĩnh dậy xót lòng kỷ niệm qua
Bước thấp, bước cao chén rượu say
Gọi người xuân cũ tóc hong bay
Đùa vui vạt áo theo bụi lốc
Tình cuộn lên trời em có hay
Thống Nhất phượng mềm cuối tháng ba
Hoa rơi như máu, máu can qua...!
Xa nhau từ đó tình duyên lỡ
Bạn bè đưa mất, đưa quê xa...!
Ban Mê rừng gọi xoáy tim quê
Có phải ta chẳng hay rượu mê...?

San Jose Feb. 18, 2005

ÁO TRẮNG TRUNG VƯƠNG

Áo Trắng Trung Vương thừa chẳng lo...
Nhìn, mơ thơ thần tối nằm co
Thương hoài cô bé che vành nón
Cặp sách trên tay guốc học trò

Ôm giấc mộng thầm chẳng ngủ yên
Gọi người nhưng chẳng được quen tên
Eo thon nhân ảnh thân như liễu
Phượng nở môi hồng ánh mắt duyên.

Cứ thế làm tôi thơ thần mãi
Theo sau như kẻ bệnh du miên
Lời thơ đã viết rồi không tặng
Đem đốt tung vào ước mộng điên

Đâu biết yêu thương lắm ngõ ngang
Áo em thay sắc để qua đàng
Tôi về gom lại mùa hoa cũ
Khoác lấy hành trang bước vội vàng...!

Cứ thế đi hoài vào lửa đạn
Hoả châu bùng sáng những đêm sâu
Tiếng reo hỗn loạn ngoài vòng tuyến
Ghì súng như ôm tình lệ sầu...!

Bơ Vơ

Bây giờ ai đó nhớ gì không
Chiều ấy tôi trao em nụ hồng
Quay đi đã giết tình tôi đó
Làm cả biển trời nổi bão giông...

Xứ người tui phận đời ly khách
Xuân, hạ, thu về cũng tựa đông
Chợt nhớ tơ vương màu áo trắng ...!
Lững lơ trôi nổi nhẹ như bông...!

Tôi vẫn ôm nàng nhấp chén say
Lời thơ gói ghém mộng xuân đầy
Trời đông bao tuyết tình tôi đó
Phủ cả hoàng hôn em chẳng hay

Tôi vẫn ngâm thơ cạn rượu bầu
Tình người đen bạc có sao đâu
Nhìn trăng nhấp chén quan hà sự
Hận đời xoay kiếm chém bể dâu...!

Tôi xót lòng nhìn người bước đi
Ngày xanh đốt cháy giữa xuân thì
Bây giờ hai đứa cùng phi xứ
Tóc bạc sương chiều, thôi chia ly...!

San Jose Feb. 19, 2005

CHINH CÁI BANG

Tôi thật là người của Cái Bang
Đi xin gặp bão nước tràn đàng
Đành cong lưng cống người qua lại
Cũng bị người cười : Nó dở dang...

Lỡ để bạn bè gọi Cái Bang
Bao năm cuộc sống vẫn trên đàng
Cầm cây đũa cầu tay không chặt
Nên nhà đổ nát nước tan loang

Chém cha cái số phận ăn may
Quần rách tay cầm cái rui may
Gỗ quần gỗ quanh nhà có chó
Xổ ra căn phải thật đau thay...!

Thì thôi tôi lỗi cuộc chơi này
Tình để cho người bán sang tay
Mai này ngất ngưỡng về quê mẹ
Chống gậy nhập môn cuộc tỉnh say...!

Tặng Chinh Bắc Kỳ.
San Jose Feb. 22, 2005

MÀY TAO...

Chúa đã ban cho lòng tao rung động
Viết lời tình chất chứa ở trong tim
Nhưng khôn nổi tao vung tay quá trớn
Để bây giờ tao mò mẫm đi tìm....!

Đời tao nửa kiếp đã buông rồi...!
Còn lại tình người có thể thôi
Mỗi mòn nhớ mãi dòng lưu niệm
Xa quê theo sóng bập bênh trôi...

Cuộc sống tha hương ta gặp gỡ
Giữa xứ người mừng rỡ mặn môi
Chén rượu hợp tan buồn xót dạ
Bốn mươi năm đã thoáng qua rồi...!

Mày tóc bạc đời tao cũng bạc
Tủi phận mình nhà đổ tan hoang
Nước còn đó mà lòng vô vọng
Mang phiền sầu ngày tháng vô vàng

Ly cuối, uống đi đời sắp cạn
Xuân qua hạ tới đón thu sang
Đông sẽ về quê người đất lạnh
Đừng ngủ quên tao đợi cuối đàng...!

MỪNG NGÀY THÀY CÔ ĐÓN XUÂN

Bà chủ nay đi phó hội rồi
Kéo bè kết đảng bởi ham vui
Chào xuân cùng thứ " người mất dậy" *
Đón Tết ngang hàng "đám ăn chơi"
Xưa giáo, xưa đồ giờ xót "mác"
Thửa mô, thửa phạm, lúc hà hơi
Ba mươi năm trước thày cô cả
Xuống cấp đành thôi , sống thức thời

Anh Đông Vân.

MỪNG NGÀY HỘI GIÁO CHÚC

Khăn áo rủ nhau hát bội rồi
Tuổi già như trẻ quây thêm vui
Tô son dạo phố không ai dậy
Phấn trắng quăng đi ngậm bút chơi
Bỏ xứ danh xưa còn lại "mác"
Quê người xót dạ thở dài hơi
Thời thế, thì thôi thế thế thời.

Chinh Nguyên

BAO NĂM

Nhằm tính bao năm "mất dạy" rồi
"Vô lương" nhưng dạ thấy vui vui
Thầy già đủng đỉnh kéo về họp
Trò trẻ khiêm cung tới dự chơi
Tích cũ bươi lên tìm bóng sắc
Chuyện xưa khêu dậy giữ làn hơi
Mỗi năm tụm lại ...bao người ấy
có mấy mùa Xuân ... sẽ hết thời ?
Cô giáo già

TU DU

Hi Tu, Du

Anh nói với Thanh Xuân rằng anh biết tôi từ lớp 11C.
Tôi thi quên mất rồi sau mấy năm trong dòng Lasan và
mười mấy năm làm lính chiến, tôi giữ thân tôi không
xong lòng đâu còn nhớ ai.

Chẳng nhớ đã quên gã họ TU
Xưa kia lỡ đọc truyện Tây DU
Bầm tật họ Dê giọng Bát Giới
Thấy gái chạy theo muốn nhảy dù.

So đĩa đông đưa trước gió thơ
Cảnh bông trắng nở mở tình mơ
Tiểu nhân sao thấy hồn trinh nữ
Đứng dựa giây bím thật ngần ngơ

Chinh Nguyên

HI CHINH NGUYEN,

***Cầu chúc Chinh và bữu quyền luôn vui vẻ, hạnh phúc
và thành đạt .Mong có dịp gặp nhau .***

Tu Du (An)

Ừ phải ngày xưa bậc chân tu,
Đem kinh rao giảng tựa Tây Du,
Răn diệt tà dâm đặt luật giới,
Khuyến phạt nhân gian tội nháy dù .

So đùa cứ trồng, thơ cứ thơ,
Vườn si ươm giống để mà mơ,
Chính ơi đâu phải hồn trinh nữ,
Mà hể giai nhân hấn ngẩn ngơ !

Hi Tu, Du (An)

Tôi dắt anh vào để ngắm tranh
Nhảy tòm xuống giếng ngó trời xanh
Như vung một khoảng mây hờ hững
Vạt chéo sợi tàn nắng mỏng manh
Hồn nước đêm trăng ai quây võ
Non thiêng gói lại đáy lòng anh
Sầu rơi nửa kiếp đêm ly khách
Nhớ vọng bến xưa bước độc hành.

ỄNH ƯƠNG

Ễnh ương mắt kém già tâm kiệt
Đáy giếng ngồi lâu chẳng thấy trời
Tiếng động tay vung, tai tưởng sấm
Khoa môi múa mép hão lòe
Khoa môi múa mép hão lòe đời
Kinh luân một bụng như tang trống
Tế thể mồm loa giếng ẩm hơi
Thế thời phải thế khôn thời sống
Diệu võ dương oai để được lời....!

San Jose Feb. 20, 2005

Chị chủ keo chưa ! Hãy ngó kìa
Ba người lại tiếp chỉ hai bìa
Gian nguy , hoạn nạn đồng tâm gánh
Bồng lộc , an vui bấm bụng chia
Khốn đốn nhường cho bày vác sủng
Nhàn thân tranh lấy lũ mang hia
Thói đời biết thế sao còn lờ
kẻ mềm môi, đũa liếm ria

LAI RAI

Cuối tuần thong thả kiểm thùng bia
Rủ bạn rảnh rang nốc thể trà
Tán gẫu trò tài trò lấu cá
Nói chơi nhăng nhố chuyện lia thia
Tóc xanh thong thả đùa reo réo
Chén rượu vui đầy tình thấm thiết
Đang ngồi buồn rũ chột nghe bia
Nhớ nhé Bác Tư chớ thể trà
Ghé chợ vác về khúc cá mập
Tiện đường sách tới mớ lia thia
Chỉ e hàng xóm phiền la lối
Lại ngại người nhà ghét tía lia
Chứ nhậu sáng đêm đây đâu sợ
Rượu mỗi có sẵn xin còn khuya
Này đây mang tới vài chai bia
Quý vị nhậu vui , chủ xía trà
Thứ bảy tha hồ say túy lúy
Cuối tuần mặc sức đấu lia chia
Anh em xúm xít cụng ly miết
Bè bạn quây quần nốc rượu lia
Thế sự xa rời đừng bận bịu
Chơi vui chẳng ngại sớm hay khuya

Mar. 12, 2005

Khi về tới nhà thấy Bác Từ, Anh Đồng và chị Kim cũng
lại đồ đầy bia ra quán, tôi phục thật!
Tôi xin trình quán bài con cóc hoạ theo vần bài thơ cuối
không tên của Bác Từ.

Mấy bữa đi hoang bụng nặng bia
Ghé cô xóm cũ ước ly trà
Mắt cười hóm hỉnh: anh ăn ghẹ?
Miệng nói tỉnh bơ: Nhậu gỏi thia
Cứng họng tôi quỳ xin được nghỉ
Tung tăng cô bé lắc đầu lia
Thẳng băng Mỹ Quốc con đường nhựa
Xe lái đường về thật đã khuya...!

CHỜ XUÂN

Êm nằm co quắp quán chần bông
Thèm quá ai ơi chút nắng hồng
Tuyết phủ quanh sân lòng ngóng đợi
Cỏ phơi ngập ngõ dạ chờ mong
Bao giờ cánh én chào xuân hân
Thuở đó nhành mai sua đuôi đông
Thiếp Tết năm xưa treo bạc thếp
Mà trời xám xịt nào mây trong

CHỜM XUÂN

Gió ơi nghịch quá , cứ lông bông
n đây lay nhẹ đám hoa hồng
Sương mai còn đọng cảnh quyến luyến
Nắng trưa vừa hé nụ chờ mong
ông đã vỹ tay chào cỏ nội
Xuân đang nheo mắt đón hương đồng
Gió ru dùm nhé hồn em mới
Nghe tiếng em cười nắng bỗng trong

MONG XUÂN

Em người Huế gọi hoa là ...bông
Ao ước Xuân sang nụ nở hồng.
Xứ người tháng ba trời vẫn tuyết
Nào thấy Xuân đâu, chờ với mong!
Bắc Âu Xuân tới hắt tháng năm
Tháng sau hè tới hoa đầy đồng
Rồi qua vài tháng thu vàng lá
Vàng cả tâm hồn ...hết xanh trong...

Mar.17,2005

Lilly

TÊN EM

Ngày xưa em nhỏ trắng như bông
Tóc của em đen, má hồng hồng
Yêu em Ba Mẹ thường hay gọi
Lilly, chóng lớn Ba Mẹ mong!
Mai sau nhớ yêu dân yêu nước
Theo gương đuổi giặc, Trần tướng đồng (*)
Hỡi ôi nay lưu lạc xứ người
Nghĩ thẹn lòng, khi soi nước trong..

Lilly 190305

*Hồi nhỏ hay theo Ba Mẹ ra cảng Sài Gòn, xem tượng
đồng tướng Trần Hưng Đạo.

**Chúc anh chị vào thăm Quán Éch mùa Phục Sinh
thật vui nhé!**

Chị "Lilly = Ly Ly" = hai ái Ly a', sao chị đổi tên tôi
vậy na'...!

Tên tôi tục gọi gã Chinh Nguyên
Húy ản Cái Bang kẻ đại điên
Chị vào quán éch Chinh rơi mất
Còn lại Nguyên con hạt mã tiền...! hì hì...

Chào chị Kim.

Ồi giời ơi...! Chị đã về...!

"tình tang tích tịch tình tang" (*)

Ai mang công chúa dưới hang mà về" (*)

Người về chẳng thoát cơn mê

Tương tư ngồi đó tay vè giọt sầu

Thạch Sanh đã biến nơi đâu?

Có phải ông giáo trên cầu đêm qua?

Chị Kim quả thật tình sa...!

(*) Tôi nghe hai câu thơ trên từ lời mẹ ru em tôi ngủ, bây giờ nhớ mang máng viết lại không biết đúng không! Tác giả là ai tôi cũng mù luôn ! Quý vị nào biết sâu xa hơn làm ơn chỉ giáo.

ĐƯỜNG LUẬT (xướng)

Ngồi không đường luật vác ra chơi
Ngẫm nghĩ cũng vui xướng họa mời
Vế trước tôi cài tim héo hắt
Câu sau bác tỏ hồn chơi vơi
Anh vui lỡ bước sâu muôn kiếp
Chị khóc sang ngang hận một đời
Suối vắng thì trăng soi liễu rũ
Xuân về có én lượn đầy trời

Bác Từ

Đường Luật

Cuối tuần những muốn.. chở đi chơi
Đường luật lắt leo lại họa mời
Bảy chữ mò hoài tim héo hắt
Tám câu kiếm mãi trí chơi vơi
Thả vắn mơ mộng tròn duyên kiếp
Gieo chữ vắn vợ nửa phận đời
Bao phen boi trái như nắng rũ
Ta về ... mãi mực vẽ mây trời
Vàng Anh

ĐƯỜNG đen ĐƯỜNG trắng cứ mà chơi

Vào miệng thơm ngon chẳng đợi mời
Năm xưa ngày xưa đều nuốt trọn
Hôm nay thời mới lại buông vơi
Lâm cơn hoạn nạn nào phân loại
Thoát kiếp bần hàn chớ điều đời
Thấu trước hiểu sau vào cuộc sống
Cùng chung đạo bước ĐƯỜNG lên trời !

KN-TTT

210305

Đường lật : Ai có Biết

Lang thang tứ hải mãi dong chơi
Quán ếch chiếu hơ chẳng đợi mời
Bia rượu mềm môi hôn ngất ngưỡng
Mật tình ngọt đắng lệ chưa vơi
Trăm năm thế sự luôn dâu bể
Một kiếp trả vay túi một đời
Ai hỏi niềm riêng ai có biết
Giơ tay găm thét gọi ông trời

TRỐNG – DÙI

Hận lòng trống đợi chẳng dùi chơi
Lúc xưa lúc xưa than bóng trời
Gần tới ngồi chờ gõ đợt nhất
Nửa đêm đứng đợi dóng hồi hai
Canh thâu nhấp nhòm rình gì tới
Rạng sáng mần mò kiếm dáng mai
Mệt mỏi tháng ngày dùi quăng mất
Trống đơn bụi bám rõ không sai

Tôi thực tình xin lỗi quý vị trong quán, để đáp lại Bác Từ bài "Trống - Dùi" cho phải đạo tri kỷ tri bỉ . Nếu không trả lời Bác Từ lại hiểu lầm thì nguy cho tôi...!

Ngày Ông Bô tôi còn tại thế, ông giao hết việc trong ngoại cho bà Bô tôi, rồi đi làm chính chị, chính em và hát cô đầu. (Dân Bắc kỳ chín nút mà...!) Do đó tôi hiểu thế nào là hát cô đầu và thưởng phạt theo cách gõ trống. Cắc = phạt, tiếng vang khi gõ vào tang trống. Tôm = thưởng, khi gõ vào mặt trống. Tuy nhiên chữ Tòm = trống lũng do tôi phịa ra cho hợp vần.

vừa lòng Bác Từ tôi xin "Hát cô đầu" do ông bô tôi kể lại như sau:

HÁT CÔ ĐÀU.

Cắc cắc, tom tom, cắc cắc tom
Ra oai dùi đánh quá om xòm
"Thuyền quên ứ hự anh hùng" tận..! (*)
Quân tử sách đèn xác ồm nhóm
Quan tướng bánh bao ngồi dục hát
Thường dân quỳ gối lạy lưng khòm
Gỗ trầu phải biết ôm tang trống
Thưởng phạt nghề chơi luật cắc tòm.

(*) Câu truyện văn chương của cụ Nguyễn Công Trứ.
Chẳng là khi còn trẻ cụ mê đào hát, cụ luôn tự nguyện
gánh dùm gánh hát cho cô đầu khi cô đào hát này di
chuyển từ nơi này qua nơi khác. Tuy nhiên có một hôm
cụ giả vờ đau bụng giữa đồng...!
Sau khi cụ thi đậu làm quan cụ quên mất cô đào hát năm
xưa.

Một hôm cụ cho mời ả đào tới dinh để ca trầu.
Trong khi hát cô ả đào hát một khúc như sau :

Giang sơn một gánh giữa đồng
Thuyền quên ứ hự anh hùng biết chẳng?

sau khi nghe câu hát này cụ Nguyễn khám phá ra cô ả

Bơ Vơ

đào là cô mà mình đã bỏ gánh giữa đồng...!
Cụ Nguyễn cũng ăn chơi trời thần thật...!
Đa tạ... quý vị đã đọc tới đây...Hi hi hà hà vui là vui...
Tôi xin stop, không viết được nữa ...!

Xin chào quý vị đang ngồi trong Quán Éch.
Tôi có người bạn thân tên Chinh (Bắc Kỳ) thách tôi làm
thơ theo kiểu cụ Tú Xương.
Tôi đã viết và gửi cho Chinh (Bắc Kỳ), nhưng xin quý vị
cho tôi dán bài thơ con cóc này vào vách quán để lỡ
Chinh (Bắc Kỳ) vào Quán Éch thì anh ta được đọc thêm
một lần nữa cho hả dạ.

Mua pháo đốt chơi tay thật lỳ
Ví phỏng tiền này mua rượu thật

Lẳng lẳng mà nghe chúng chửi nhau
Phao nhau giặc cộng nắp nhà sau
Phen này ông quyết đi buôn nón
Nón cối đội nên khỏi nhức đầu.

Lẳng lẳng mà nghe chúng trách nhau
Thách nhau bút chiến chẳng u đầu
Phen này ông phải đi buôn mực
Bán cho cả lũ để bôi nhau

Lẳng lẳng mà nghe anh kếp hát
Hát bài Đồng Trắc hí giai nhân
Phen này ông phải đi buồn lọng
Chửi cha cũng lợi được vài phen

Lẳng lẳng mà nghe tôi rửa tôi
Thằng tôi hèn hạ thật quả tôi
Trăm năm bia miệng còn tro trên
Ngu quá đi thôi...! Đám nhặng hôi !

Ha ha...

KIỆP NHÂN SINH

Sống kiếp nhân sinh ắt phải làm
Khua tay, mép miệng hỏi sao kham
Hiền nhân chưa chắc người là thánh
Quân tử không chừng kẻ tội phạm
Muá kiếm thầy tuồng nhìn thấy ớn
Khua đao trò diễn chẳng thêm ham
Rót tai đường mật lời êm nhẹ
Bụng dạ lưu manh rõ chỉ nhàm !

KHÔNG TỰA

Muốn sống phong lưu cứ phải làm
Ngày ngày đến sở khó mà kham
Khi thì lừng thừng say tiên giới
Có lúc lơ mơ nản chuyện phạm
Cơ sở trên phê cần chú ý
Trong nhà dưới nhắc nhớ đừng ham
Yêu thơ cũng khó mà làm việc
Nghỉ sở mà chơi chắc đỡ nhàm

Lệ Khánh

KHÔNG TỰA 2

May mắn chúng ta còn việc làm
Kéo cưa khuân vác cổ mà kham
Rảnh rang thơ phú về tiên cảnh
Bận bịu áo cơm ở tục phàm
Số phận hẩm hiu nhìn phát chán
Quê người hưng phấn thấy sinh ham
Phải chi trúng số ta nghỉ quách
Nghĩ lại chơi hoang chắc cũng nhàm

NỢ MIỆNG

Nợ miệng nên tay mỗi phải làm
Chân xiêu nặng bước vẫn không kham
Nhọc nhằn, sương khổ thân tu nhần
Hạnh phúc thanh thoi tâm bất phàm
Tuổi trẻ quê nhà tan ước vọng
Thân già viễn xứ chẳng còn ham
Mong về quê cũ bên chân mẹ
Nghe tiếng hò ru chẳng thấy nhàm

chinh nguyên

CÁO NGỒI ĐỊA NGỤC.

Bác Cáo ngày xưa nói phải làm
Chết ngồi địa ngục lão đành kham
Muôn đời quần quật như loài thú
Mấy kiếp lộn lẩn giống tội phạm
Sắc tể Cáo mang, giòng họ muốn ?
Cực hình Bác gánh, cháu con ham?
Đỉnh cao trí tuệ dân nghèo đói
Im miệng đảng ơi nghe quá nhàm !
Bác Tề

Anh Chinh anh Đồng ơi, hình như là cặp giò của 3 anh em mình ... chậm lại rồi thì phải . 3 đấng nữ lưu con cháu hai bà Trưng phát cờ cho ngày 30 tháng 4 rồi kìa mình mau ra tiếp ứng đi mấy anh .

Bác Từ và quý vị.

Tôi chậm chân, vì hôm qua gặp người bạn Nguyễn Kim Khoa sau 50 năm xa nhau. Khi nhìn nhau tóc đã trắng đầu.

Hai đứa tôi đều ôm nhau khóc vui như gặp lại người tình cũ. Chúng tôi hoan hỉ dẫn hai nội tướng đi ăn điểm sấm

Dynasty, đường Story. Khi xuống xe vô tình người bạn tôi vui quá hóa ra ngớ ngẩn đóng cửa xe quá sớm. Dĩ nhiên tai nạn xảy ra: Ngón tay cái của tôi chút nữa là đứt lìa.

Sau khi đã đi bác sĩ khâu và băng bó lại, tôi nói đùa với bạn già :

- Tao không bị mất một sợi lông chân nào vì bọn răng đen mã tấu, nhưng chút nữa là mày sợi tái ngón tay trái cái của tao rồi...!

Bạn tôi dung lệ:

- Ấy đấy mình không chết vì kẻ thù mà chết vì bạn. Lại ba mươi tháng tư sắp tới rồi...!

Hãy đợi để tôi ca sáu câu bắt trước ông Hàn Mạc Tử.

CÓ TÔI.

Có tôi đây, đợi... có tôi đây...!
Hãy ngó hồn tôi nhập xác này
Ngẫm xét trong lòng mình có lạ
Thoáng đời xơ xác khóc thơ ngây...!

BÔI MẶT

Tưởng rằng thân xác đã tiêu tan
Giữa pháo đạn bom cộng tiến tràn
Lãnh đạo ngu ngơ kêu bỏ súng
Lính hùng tự tử chết dây oan
Dân Nam máu đổ loang ra biển
Giặc Bắc cộng nô xích giống vàng
Cùng mẹ anh em sao ngược đãi
Giết nhau, bôi mặt để liên hoan...!

chinh nguyên

Hôm nay ngày 31 tháng ba. Ngày mất trọn Ban Mê
Thuột vào tay CS. Tôi nhớ lại những người bạn đã tan
xác hoặc chết ngộp trong hầm núp bị sập bởi những trận
pháo như mưa lũ của lũ Hồ chồn vào Đài Kiểm Báo đồn
trú trong phi trường L19 mà rơi lệ. Với nỗi buồn dưng
dưng tôi viết đoản thơ :

Ba Mươi Năm.

Ba mươi năm rồi hồn con vẫn thế
Bỏ nước bèo trôi tủi nhục thân con
Mẹ Việt hỡi chúng con đang dấy dựa
Mẹ dạy đi làm sao để sống còn

Ba mươi năm rồi hình ảnh xưa vẫn nhớ
Mảnh vụn xác thân tung toé tường xiêu
Nhật từng miếng bỏ vào ba lô chiến
Chôn vùi vàng giữa trận pháo nắng chiều.

Bơ Vơ

Ba mươi năm hồi người trai nước Việt
Chết dần mòn đói rách dưới trận đòn
Ôm hận thù dù xác phơi góc núi
Chết một lần trả nợ với nước non

Ba mươi năm trôi lạc dòng xứ lạ
Dạ vẫn sầu, lệ xót chọt rơi sa
Trong tiềm thức xác máu tung tóe tả
Niềm đau nào chát ngất hơn đêm qua...?

San Jose Mar. 31, 2005

MIỆNG SẢO NGÔN

Học mãi cả đời vẫn chẳng khôn
Ăn gì mà đại lũ Hồ chồn
Giang sơn gấm vóc mang dân hiến
Nhà nát đào hang lũ chuột ôn
Dân đói lầm than không ngó tới
Đỉnh cao trí tuệ đảng du côn
Này này ta bảo cho mà biết (*)
“Pắc Pó” hang chồn... miệng xảo ngôn...!

(*) Ăn cắp thơ bà cụ cổ HXH.

San Jose Mar 31, 2005

CHỊ ĐÃ VỀ

Xin chào chị Kim 3T.

Cám ơn người áo trắng Trung Vương
Đã chỉ cho tôi khúc đoạn trường
Post tranh, màu chữ vào trong Quán
ĐềẾch khỏi kêu nhảy giữa đường...!

Tôi sẽ làm theo lời chị chỉ
Đề khoe cảnh đẹp của quê hương
Tình người trang rải trên sông núi
Việt Nam non nước chẳng bình thường

Chị đã về thăm quê phải không ?
Sa-Pa hùng vĩ tuyết mây chồng
Ngũ Hành tương đặc như tranh vẽ
Non Nước chùa thiêng giải suối trong

Chị đã về thăm lúa trái vàng
Khung trời sóng mạ rộng thênh thang
Nắng hong sợi nắng vui đùa gió
Cô gái đồng chiêm ghé nón ngang

Chị đã về thăm những phố phường
Có thấy trẻ thơ xin vệ đường
Quang gánh cụ già vài trái cóc
Công an những loạn đang phô trương

Chị đã về thăm gặp mẹ tôi
Ngàn năm người vẫn nằm bờ môi
Đôi tay xương xẩu đưa mời đón
Dấu kín trong hồn giọt lệ rơi...!

Bơ Vơ

NGUYỄN CẦU

Cúi xin chúa ban Thánh Cha an giấc
Nhân loại thanh bình khỏi loạn điêu linh
Cho chúng con nắm tay nhau mừng rỡ
Hát khúc khải hoàn muôn điệu quanh vinh

Lạy chúa nước Việt con còn đói khổ
Trong gông cùm vĩ đại nhục chung thân
Bởi anh em đã đoạn đành bôi mặt
Chém giết nhau tô dựng thuyết vô thần

Xin cho con được tâm thân an lạc
Bỏ lợi danh ôm lấy khổ của đời
Kiếp tha hương dù chân đà bước mỏi
Vẫn tìm về quê mẹ để nghỉ ngơi

Con quỳ gối đợi tình người nở rộ
Bừng trời Đông rực rỡ như nắng mai
Anh em vui khóc cười trong lòng mẹ
Bầu sữa đầy ôm lấy đừng lạc loài
Chinh Nguyên

San Jose April 02, 2005

KỶ NIỆM

Nhớ ngày anh em mình bên dốc đá
Gió bụi bay em kéo nước giúp cha
Mẹ tắt tưới tay bông tay củi bếp
Tiếng em cười lạnh lạnh vọng qua nhà...!
Anh ngày đó tuổi thanh xuân áo chiến
Bạc chinh y màu đất nhuộm giày sô
Ba em nói : Tao thương đời thằng Chính
Mẹ em khuyên : Hàn Tín lập cơ đồ...
Đời chóng quá anh bây giờ đã cỗi
Nhìn lại mình thân tầm lữ đi hoang
Nhớ lời xưa ba mẹ em khuyên nhủ
Lệ dâng mi nhìn tóc bạc ngõ ngang...

Đạt, anh viết bài thơ mì ăn liền không đề này cho anh em mình...

NHỚ QUÊ 1

Họa lại vần bài thơ+ "Nhớ Quê" của H.L.

Mưa chiều ảm đạm lá sầu rơi
Gió thổi mây trôi tận cuối trời
Viễn xứ cô đơn buồn chắt ngát
Tha hương lẻ bạn nhớ đầy vơi
Kiên Giang mờ khuất, mây che lối
Rạch giá xa vơi, biển chắn đôi
Xa cách bao năm, còn mấy nữa ?
Quê hương muôn thửa, nhớ khôn nguôi !
HL (04/07/05)

NHỚ QUÊ

Thơ thần bên chiều với nắng vương
Mây bay lầy lắt khói mù sương
Đường xưa lá phủ tràn nhung nhớ
Lối cũ rêu mờ kín luyến thương
Thồn thức niềm đau đời viễn xứ
Bồi hồi nỗi hận kiếp ly hương
Quê xưa tranh đẹp muôn màu sắc
Nay gọi lòng đau nỗi đoạn trường
Bác Từ

NHỚ QUÊ 2

Tóc trắng môi mềm hận vẫn vương
Đêm trắng lệ nhỏ tưởng hơi sương
Mẹ ơi lạnh quá hồn con ngã
Cha hỡi canh khuya nén biển thương
Tiếng nấc nuốt vào đau đứt đoạn
Ly tan tiếng vọng khát hồi hương
Ba mươi năm chẵn đời phai sắc
Quê đó ta đây cuộc hí trường.

THÁNG TƯ BUỒN

Tháng tư nhớ cảnh xác đầu rơi
Đau đớn thân trôi giữa biển trời
Ly khách không nhà sầu xót dạ
Độc hành nợ nước túi không vơi
Ban Mê bụi đỏ, người ngăn lối
Đất Mỹ giá băng, biển ngăn đôi
Khóc mãi bao năm phai sắc tóc
Hồn đau cuộn sóng , hận chẳng nguôi.

CHỢ BẠN

Tôi đứng chờ anh trước cửa nhà
Vợ đi làm sớm chỉ còn ta
Con theo lối Mỹ không chung nóc
Cháu tỉnh Ảng lê quên tiếng bà
Cơm nguội trong nồi đem hấp lại
Canh nóng ô-vân vài phút qua
Gặp nhau nước lã thay cho rượu
Nhắc lại chuyện xưa dạ xót sa...!

Cô ấy loanh quanh trước ngõ nhà ,
Muốn vào tình tự sợ người ta,
Sống lâu trên Mỹ chưa quên góc .
E ngại giùm anh tiếng "sợ bà "
Cơm nguội quen rồi buồn ăn lại ,
Cũ người mình mới, chữa dùng qua,
Biết đến bao giờ bà cho phép,
Anh đem cô ấy về chung nhà .

LOẠN

Làm đi ồ ra đã mấy trào...!
Học đòi răng rứa nói lao xao
Thằng Tây mẹ đón vào chui hậu
Chú Mỹ con mời nhảy lồi rào...!
Cả đám luồn chôn con ngựa chứng
Một thằng ngổ ngáo bước lên cao
Hỡi ơi...! Chó nhảy lên bàn độc
Cắn cả ông bà loạn tử sao...?

San Jose Aprl 19, 2005

VỊNH CON RỪA

Cả đời nấp dưới rạch rêu tù...!
Mắt sáng nhìn lia giả bộ mù
Lúc thụt , lúc thò, khi ngó ngoáy
Khi nằm, khi đứng cũng ôm mu
Chậm chân mưu lược hơn linh tỏ
Nhanh trí tay quơ núp dưới khu
Thằng quỷ trong mu mày có biết
Giả nhân giả nghĩa chỉ vì ngu...!

San Jose Aprl 20, 2005

ĐẤU TỔ

Lập hội nhân dân đấu tố chơi
Tỏ ra ngay thẳng bịp lừa người
Kéo hai thằng khốn làm cò ngọng
Để một con ngu điểm trọc đời
Học thói Cộng Nô dân đấu tố
Làm càn lũ nhặng miễn bền hơi
Tự Do sao giống như Vô Sản...!
Kiểm soát, nặc danh... nhóm hợm ời...!

San Jose Aprl 20, 2005

CON ĐIỂM

Chuông chó ngày xưa có hĩm Loa
Tuổi tròn đón Mỹ khách trời xa
Nhờn nhờ loè loẹt môi son đỏ
Đú đờn kéo lôi khách lại qua
Xứ lạ mập mờ tôm hoá cá
Quê nhà gốc rễ đứng ngã ba
Than ôi cuộc thế sao dẫu bề
Thằng khốn khom lưng bợ tiếng bà ...!

San Jose Aprl 20, 2005.

ĐỜI BUỒN VUI

Đời lắm vui nhưng buồn thì không ít
Bạn bè mình đưa chết đưa tha phương
Dân Việt Nam tự do không được viết
Những ân tình, uất hận đảng nhiều nhưng
Độc Lập ơi...! Nước tôi giờ oan nghiệt...!
Ba mươi năm chui rúc kiếm Tự Do...!
Nư nô lệ trong cùm gông , xiềng xích
Hạnh phúc nào dân đói chính phủ no...!
Lý tưởng đầy lòng khát vọng con tim
Tôi đứng lên hỏi người Hồ cộng Sản
Sao tự do bùng bít, dựng xà lim (*) ?
Trên xứ lạ ươm trời non hạnh phúc
Sao vẫn còn tay nối của lũ chồn
Sao vẫn còn đám tiểu nhân đuôi chó
Chạy loanh quanh dạy mãi vẫn chẳng khôn...!
Mặc chúng e-mail nặc danh, khủng bố,
Học điêu ngoa bánh vẽ mấy mươi năm
Nư Hạnh Phúc, Tự Do và Độc Lập
Của Hồ già tuyên cáo thừa 45...!
(*) nhà tù.

Chào quý vị

Tôi đọc bài thơ "Chuyện Ông" thấy hay quá, nên chợt ngẫu hứng viết ba bài đường lật liên hoàn học theo bà cố Hồ Xuân Hương. Nhưng chắc không được tuyệt nghệ như bà. Xin hương hồn cụ bà HXH tha thứ.

Cụ Ông Nguyễn Du trong Kiều đã nhắc đến bảy nghề mà nghe đâu người ta chỉ cần học một nghề là cũng sung sướng tấm thân ngà ngọc rồi...!

HỒ VẪN LÀ HỒ

"Điểm hoàn lại điểm"

Chín túi đời tôi nhất Cái Bang
Đứng gần thấy thúì chúng la làng
Chó ngu cắn đấy manh quần rách
Đa? cầu tôi phang đám loạn tràng..
Thế sự thăng trầm loài sói hú
Thời gian biến đổi ếch chui hang
Tiểu nhân miệng lưỡi đi du. đa.o
Quân tử tương mi thấp nén nhang.

Quân tử tương mi thấp nén nhang...!
Chuyện ông, ông dạy đám rùa hoang
Mu úp nằm im đừng lật ngược
Cây bông thọc ngang chó la làng

Uốn éo sao bằng rồng lộn ngược
Thà nằm dưới rãnh rúc trong hang
Thôi thôi lão chỉ cho mà thấy
Hĩm loa ngồi đó miệng toang hoang

Hĩm loa ngồi đó miệng toang hoang
Gặp thằng homeless bước qua đàng
Chồn lùì nó dạy quay đầu ngược
Một lỗ sâu sâu thủy kiệt hang
Lũ nhóc chạy cờ mang giải đỏ
Lão già nằng cực gậy khua đàng
Thì ra thời thế thiên hạ loạn
Gió bắc thốc nam tốc loạn tràng

Ghi chú: Ba bài thơ liên hoàn không tên này là lần chót
tôi viết cho người.

Nếu người cứ ngao chó cắn càn, thực tình tôi
sẽ ngồi đọc một câu thơ hay nhất của cụ

Tông Tông một tuần của thời đê. Nhị Việt
Nam Cộng Hoà " Ngồi buồn gãi..... thấy lẩn tẩn"

Thân
Chinh Nguyên

ĐỜI LÀ THẾ

Đời là thế trăm năm ta đứng đợi
Kẻ lữ hành độc thoại với đêm hoang
Chó đuổi sau như một loài sói dại
Thoáng ánh sao rơi mù mịt mệnh mang

Thương kẻ đi ta đã không đưa tiễn
Giận người về ta chẳng đợi đón đưa
Xót khối tình ta u mê tìm kiếm
Nuối tri âm mò kim đáy biển mưa...!

Sao chẳng thấy Tử Kỳ ôm bầu rượu
Để tiếng tơ chùng phím loạn đêm tan
Nhìn quanh quần cỏ may đà bám gấu
Vọng trong sương tiếng gió hú trắng ngàn

Ồ là thế ăn xong rồi đẩy chén...!
Cuối tiệc tàn người rũ áo bỏ đi...!
Ta ở lại nhìn hoang tàn đổ nát
Mặt trái cuộc đời, bạn hữu..chia ly...!

THÚ LẤN NGƯỜI

Vàng nặn nên Voi vẫn loại Voi
Đám voi khờ khạo dưới cây roi
Chạy đua bên suối đang lên dốc (*)
Ngó ngoáy chỉ khôn có cái vôi.

Thôi thế cũng xong nghĩa cuộc chơi
Đả cầu chiều hoang bầu rượu voi
Thanh thoi nghiêng ngả trên đường lạ
Tìm mãi không ra thú lẫn người..

Ta đi rũ sạch bụi đam mê
Chó sủa phía sau lối ngõ về
Trăng khuya vàng úa bờ vai lạnh
Gió hú trên đồi... sói loạn quê !

(*) Voi chạy đua bên suối Mourier (Bury) trước năm 1963 vào những ngày Quốc Khánh song thất thời Tổng Thống Ngô Đình Diệm.

Bơ Vơ

THAY ĐỔI

Tôi đã bỏ đi cái áo xanh
Bạn bè thấy lạ chửi không đành
Zero chàng ngốc nên đi chậm
DSL nàng bước quá nhanh.
Thế thế thời thời nên phải thế
Đời người vinh nhục vẫn đua tranh
Hỏi ai một kiếp không đời đổi
Quê cũ chia xa bước độc hành

San Jose May 23, 2005

TRAO VỀ ĐÂU!

Thương quê mẹ bước đi còn quay lại
Hồn thu buồn vầng ủa gió cuốn bay
Ta về đâu ba mươi năm sầu tủi
lệ đơn côi nhỏ xuống đọng trên tay

Tiếng sóng động hồn thiêng đang khóc kẻ
Xác xương tan lòng biển lạnh đêm nay
Có ai biết mẹ đứng chờ mong đợi
Và bao giờ con trả nghĩa mẹ đây.!

Đời đếm nhịp tim thoi thóp thở
Xót xa lòng tủi phận kiếp lưu đầy
Ngồi thức trắng nghe tiếng ai gọi khẽ
Vọng từ đâu xoáy lại bóng hao gầy.

Thôi đã trót một đời mang tục lụy
Mộng tan hoang theo đạn pháo, nỗi đau !
Tóc phai màu đêm sâu thu lá đỏ
Kỷ niệm đời gói lại trao về đâu.!

San Jose May 23, 2005-05-23

GIÀN BẦU

Tôi đã nhìn qua mấy niếp bầu
Giàn cao giàn thấp đẹp sao đâu.!
Cây ngang đâm thọc coi hơi xéo
Cột thẳng trụ thiên ngó chẳng sâu
Một lớp cỏ xanh lan lún phún
Vài cây kiểng quý cột tựa đầu.
Ồ ra tóc trắng còn mê mãi
đào lỗ trồng cây thả nhánh bầu.!

San Jose May 24, 2005

BÍ VỚI BẦU (Tặng nhà văn Lê Hữu)

Đào lỗ, trồng cây thả nhánh bầu,
Cầu xin trái quý có sao đâu
Xà beng nặng chiu cong lưng nện
Kẽ đá trơ trơ thẳng hố sâu
Trưa nắng vai trần thân trụi tóc
Chiều mưa giọt nhỏ gói sơ đầu
Ham chơi tuổi trẻ không trồng đậu
Tóc trắng bây giờ bí với bầu.!

San Jose May 24, 2005

THẾ LOẠN ĐỜI

Nói thật không nghe. viết để phôi.!
Lưu manh, Cộng Sản lẫn trong người !
Cá mè ao cạn bơi cùng lồi
Sói hú bên rừng gọi cuộc chơi
Tuổi trẻ ham vui lời sảo ngữ
Thân già sợ mất cái danh hời
Ồ ra thế sự như Hồ cáo
Sáng ủng, chiều hô thế loạn đời.! (*)

ĐỜI TRẮNG NHƯ VÔI

Ta đã bảo rằng tiễn biệt nhau
Đêm khuya sói hú ngó trăng sâu
Khối tình vất bỏ bên suối vắng
Một mảnh duyên tan dạ thấm đau

Ta đã bảo rằng tiễn biệt nhau
Bạn bè thú lạ áo thay màu
Khô bình rượu cạn đời cùn nghĩa
Tàn tiệc đêm hoang lạnh bước sầu

Ta đã bảo rằng khóc biệt nhau
Gọi cha, nhớ mẹ đếm canh thâu
Áo cơm bầu sữa như mật ngọt
Nửa kiếp bèo trôi trắng mái đầu

Ta đã bảo rằng tiễn biệt đây
Vẫy tay giã biệt kẻ từ nay
Sông mòn biển cạn không quay lại
Đời trắng như vôi cuộc tỉnh say...

MÃI VÕ

Ngồi buồn lấy bút thảo khoanh khoanh
Vẽ đám sơn đông nghệ thập thành
Gái hăm khom lưng mò đất rộng
Trai tơ vuốt gậy đẩy tung hoành
Trụ đỉnh gã chủ xoay thân chậm
Trung tấn nạ dòng xoạc chân nhanh
Nhìn lại ồ ra tuồng mãi võ
Cá mè một lứa quây lên tranh

ã

(*)ăn cắp ý của bà cụ cổ HXH)

NHÂN TIỀN

Nhạc chẳng quần đưa mắt lảo liên
Hai mang kế diệu giữ danh hiền
Ban ngày bơi mặt làm quân tử
Tối đến che đầu cướp phổ điên
Múa lưỡi tay chiêu như xà độc
Khoanh tay tọa ghế tựa chàng tiên
Đời người có kẻ thân chồn cáo
Tráo trở hư danh nhận nhân tiên

CÁM ƠN...!

Bụi vẫn bay lên trời tim đất thánh
Ta vẫn sầu đứng nhìn cánh phượng bay
Trông mắt đợi giờ Thiên đàng mơ? Cửa
Đề lên vào cho được ấm đêm nay.

Cám ơn người đưa tay ra mời gọi
Cám ơn đời nửa kiếp chẳng ấm êm
Cám ơn tình cho ta nhiều cay đắng
Cám ơn ai một đóa nụ hôn mềm

Thôi đã thế tiệc tàn ly rượu đỏ
Chẳng còn gì ngoài lặng lẽ chia ly
Ta mời em chân mê điệu vũ cuối
Xa nhau rồi đường điệu vợ ai đi...!

Ta và em hai mảnh đời ly khách
Tình oan khiên bỏ lại giữa hoang tàn
Trên bến lạ ta cùng nhau tìm đến
Tóc phai màu lệ nhỏ xuống ly tan

San Jose May 27, 2005

BIỂN CHIỀU

Tôi đợi ai trong nắng chiều hấp hối
Nghe gió gào vọng lại tiếng thoảng đâu
Có phải lời từ lòng khơi biển động
Âm trầm vang khóc hận dưới vực sâu

Có phải em hiện về trong nắng muộn
Giữa khung trời tím tím sợi ủa vàng
Từ hư không mây tô hình bóng dáng
Giữa chân trời sóng nước cuộn mênh mang

Nỗi đau xót lệ em đầy biển mặn
Tay với ra muốn nắm lấy lòng đời
Mắt hoảng hốt. tình người sao man dại !
Tiếng van xin trong thăm thăm mù khơi

Lòng ngây dại nhìn mây trôi mờ ảo
Xóa tan đi hình bóng dáng sầu tênh
Em đâu rồi đã tan vào biển vắng
Hay nhấp nhô trên sóng gió bồng bênh

Biển gọi người, nước niệm thân mặn ?ắng
Xác hoang tàn phi xứ giạt ghềnh xa
Đời trôi nổi tình sầu ôm một phiến
Hồn chưa tan vớt vương thảng ngày qua

Thôi em nhé hai ta cùng bến lạ
Em nổi trôi, ta kiếp sống sầu dằng
Em thoát nợ, ta nặng vai gục xuống
Em gọi ta sao nghe thoáng băng khuâng

Ta đứng chết nghe biển chiều nức nở
Như tiếng em yêu dấu gọi anh ơi!

THỞ THAN

Lỡ rồi còn biết trách ai
Gánh sầu nặng trĩu đôi vai một đời
Thề xưa mình đã quên lời
Ái ân giờ đã một trời khổ đau
Âm thầm mình trót đổi cầu
Bao nhiêu cay đắng u sầu vương mang

.....

Sao mình thay gánh giữa đường
Để cho nhau những lệ tràn thấu tim

Nguyễn Thành Tài

VƯƠNG MANG KỶ NIỆM

Kỷ Niệm ngày xưa tôi mãi đuổi ,
Gom vào ký ức viết thành thơ .
Thần thờ vọng nguyệt đêm dần xuống ,
Hiu hắt canh tàn luống ngẩn ngơ .

Nguyễn Thành Tài

Bơ Vơ

VƯƠNG MANG KỶ NIỆM

Ngàn kiếp tình tôi như gió đuổi
Theo mây trôi cứ tưởng nàng thơ
Chợt chiều muộn nắng tàn ?êm xuống
Nhìn mảnh trăng tôi gọi ngân nga

Chinh Nguyên

THÔI.

Thôi chẳng yêu thương và hứa hẹn
Em về đi đừng nhắc lại tên tôi
chuyện thế gian tôi đã chán lắm rồi
chữ chung thủy bảo tôi làm gì nữa
Tôi không giám oán than đời ngang trái
Nhưng vẫn buồn không biết tại vì sao
Có lẽ vì bao chuyện đón đau
Của bạn hữu đã làm tôi run sợ
Đừng nhắc lại tên tôi thêm lần nữa
Đừng yêu tôi và đừng trách tôi gàn
Cũng đừng cho rằng tôi quá khô khan
Bởi tôi đã thiết ha nên sợ hãi...
Mộng Thuỳ Hoa (Phu Vinh)
Ban-Mê-Thuật He` 1961

CÒN GÌ CHO EM

Kiếp du tử, tình nửa đời tay trắng,
Còn nửa đời ta dành để cho em,
Tay đã mỏi... công danh đành chối bỏ,
Ôm tình yêu... ta sợ vẫn chưa quen!
Ta thoáng gặp em, tình say ngã,
Vội ái ân lốc xoáy cuốn dâng cao,
Lời nói tình, môi em mềm mật ngọt,
Đôi mắt tình vụt sáng bóng trắng sao.
Ta chợt tiếc những mùa xuân đã mất,
Trong ân tình rơi rụng cuộc bể dâu,
Sao em đến giữa mùa thu lá đỏ,
Nắng sắp tàn, đông tới tủi cho nhau!
Ta còn đó con tim say nhịp thở,
Và còn đây lời âu yếm đọng đầy,
Đến với ta, người tình thơ bé nhỏ!
Có bao giờ em hối tiếc đêm say...!

TRĂNG HOA

Trăng vừa lên, không phải trăng ngày cũ!
Trăng mỉm cười, tay mượn gió vờn hoa,
Hoa nũng nịu dưới sương mềm say ngủ,
Giấc mơ hồng, nụ hôn ấm thiết tha.
Trăng vươn cao, gió đùa mây chặn lối,
Trăng si tình rơi lệ hạt sương say,
Mơ tiếng gọi, hoa ngây tình trở giấc,
Giọt lệ nào chợt ứa...xác hoa bay.
Trăng đợi tình đứng ngời trên đỉnh núi,
Nắng ấm về trăng hờn giỗi bỏ đi,
Hoa thứ giấc, nhớ men tình réo gọi,
Trăng đâu rồi, sao ong bướm mê si!

ĐÔNG BUỒN

Đông về kỷ niệm Chúa sinh ra,
Nhân thể vẫn chưa được thái hoà,
Đời tàn xứ lạ, thân chim quốc,
Vó ngựa đâu còn, chỉ xót xa...!

Sông xưa bến cũ thôi hò hẹn,
Gió lạnh chiều đông, khách không về,
Vẳng đâu tiếng khóc trên sông vắng,
Chờ ai? Ai đó đứng trên đê?

Lạnh buốt lòng ta hơn núi tuyết
Chiều buồn dỗi hướng mặt trời lên,
Một vùng u tối mây mù phủ,
Tiếng gọi ...! Mẹ ơi con chẳng quên...

San Jose Dec. 20, 1993

TRÁCH THÂN

Cơm ngày ba bữa đánh rắm rong,
Sờ khu, gãi đế bóng bong bong,
Đêm về âu yếm tìm bu nó,
Một phút say ân nó lại thòng.

Một phút say ân nó lại thòng,
Trả nợ bu mày thế là xong,
Ngáy như cọp rống... Đời chưa trả!
Sao mãi như vậy tớ chẳng mong.

Sao mãi như vậy tớ chẳng mong!
Kiếp trai há trả nợ xuân phòng,
Quên đi nợ nước, đời dâu bể,
Gót mòn xứ lạ...nghiep chưa xong.

Gót mòn xứ lạ nghiệp chưa xong,
Phi xứ chim âu mãi vấn lòng,
Đời ta sao mãi thân tâm gởi!
Vẫn còn Tổ-Quốc... tủi thân vong!

Bơ Vỡ

Vẫn còn Tổ-Quốc tủi thân vong,
Mất lệ chiều chiều dỗi hướng đông,
Hồn ta vỡ vụn, đời vô dụng !
Còn gì đâu nữa để mà mong!

Còn gì đâu nữa để mà mong,
Tóc đã màu sương, úa nụ hồng,
Khô cằn sắc máu trong tim héo,
Hy-vọng chỉ còn có đợi trông.

San Jose Nov. 28, 1993

TÌNH XUÂN

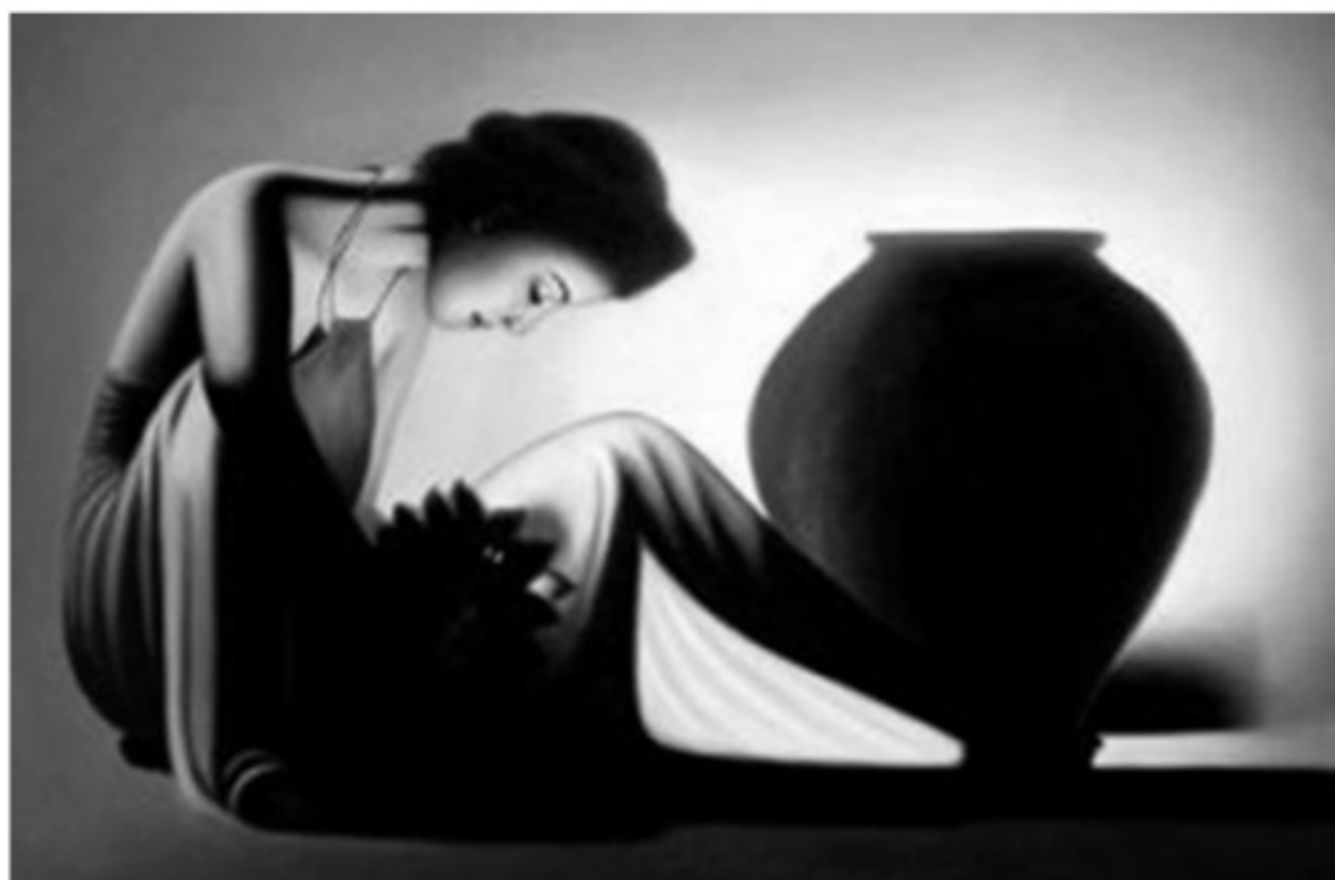
Tình say đắm anh gọi hoa xuân nở,
Kéo nắng về, anh trải cỏ rong chơi,
Rồi chợt ngã, men tình nồng hơn rượu,
Nghe tiếng em đùa với tiếng hoa cười.
Em đã tới cho mai vàng nở rộ,
Cuộc tình vui giao động cánh đào rơi,
Anh chơi với nhìn xuân hồng rực rỡ,
Phải tình yêu hay men đắng của đời!
Em đi rồi, Hạ về tình mong đợi,
Anh chờ em, hoa rụng tưởng hồn rơi,
Tình say ngã, lựu tàn tan thành máu,
Nhỏ xuống tim anh, chết lịm một đời.
Em đi rồi, Thu về cây trụi lá,
Mây bâng khuâng, anh nhẩn gọi em về,
Nhìn nước biếc, bóng dáng em lay động,
Anh sưng sờ... Ôi môi mắt đam mê.
Đông vội tới, cho lạnh về băng giá,
Lòng anh buồn, buốt hơn cả chiều đông,
Gió hắt hiu hồn anh sầu tê tái,
Em đi rồi... Thuyền tình đã sang sông!
Em đừng đến, Xuân ơi, em đừng đến!
Anh nửa đời đã chết cuộc tình si!
Còn nửa đời, sao vẫn mong vẫn đợi!
Em đến rồi... em sẽ vội bỏ đi...

San Jose Xuân 1993

TUÔNG TU

Ta lạc lối trong rừng thu chiều vắng,
Nghe lá buồn xào xạc chạy tìm nhau,
Cây trụi lá hắt hiu sầu nắng đỏ,
Em đâu rồi! sao xa cách đón đau!
Ta nghe thoáng như tiếng chân em bước,
Trong sương chiều hiu quạnh thấm lòng ta,
Lá vẫn đỏ, trăng mềm buồn rũ rượi,
Môi em cười... sao yêu dấu vội xa!
Tình ta đó... như lá vàng ủ rũ,
Gió vô tình cuốn lá đỏ sông tương,
Ôi xót xa nửa đời ta tầm gửi!
Sao em về cho lệ nhỏ đêm sương?
Em đã biết đời ta cầu gãy nhịp,
Nước cuốn chôn vùi, lệ nhỏ sông sâu,
Tình duyên đã đón đau ôm kỷ niệm,
Ta yêu em nên sương lạnh, trăng sầu.
Sương nhẹ phủ vai ta... hồn xơ xác,
Như lá vàng vương vãi giữa đêm hoang,
Trăng còn đó, lời thề em còn đó,
Môi ngọt mềm, ta vẫn nhớ mang mang,
Tình say đắm dấu yêu vừa chợt đến,
Đến rồi đi duyên vội nhuộm xót xa,
Thương đôi mắt... vũng hồn ta say ngã,

Yêu nụ cười mau tàn úa đêm hoa.
Lời thề đó sao ta ôm ấp mãi?
Cho mộng sầu trang trải với thời gian,
Chiều mưa đổ ta lạnh lòng nhớ gọi,
Em đâu rồi... Mây tím phủ miên man!

TAN TÁC

Thôi em nhé, lời yêu bay theo gió!
Lá thu tàn đường vắng chạy xôn xao,
Dấu chân xưa đã mờ trên dốc cũ,
Giọng tình mơ thôi âu yếm ngọt ngào.
Trăng vẫn sáng nhưng tình xưa tan loãng,
Lệ sương rơi vai lạnh buốt đêm gầy,
Tình đâu rồi....? những ân tình giông bão!
Xa nhau rồi... thôi đừng khóc đêm nay!
Nhớ mà chi đôi thông xưa, rừng cũ!
Thương mà chi chiếc áo lụa màu phai!
Đau mà chi chén cơm tình ty nạn!
Của một thời áo rách hở bờ vai...
Thôi quên đi gốc thông xưa cùng vũng!
Đã xa rồi thời gian xáo còn đâu!
Lời thề xưa lá thông đã phủ lấp,
Dấu yêu xưa thôi để mặc trăng sầu.
Anh sẽ về thăm Hồng Kông, lối cũ,
Thêm một lần mặc niệm ái ân xưa,
Để xóa bỏ cơn đau tình gian dối,
Shek-Kong buồn giông bão lệ đêm mưa...

TÌNH CHẾT

Trăng đã chết và tình ta đã chết,
Chết như mơ trong mộng tưởng hững hờ,
Sao đã rụng như tinh cầu đổ vỡ,
mảnh hồn ta một thoáng chợt bơ vơ.
Hồn ta đó đã loãng tan trong gió,
Gió thét gào trong đêm trắng tỉnh say,
Em đứng đó hong tình trong nắng đại,
Ong bướm đùa, nhụy úa, xác hoa bay.
Ta thương mãi tình tan như xác pháo,
Giữa xuân về lòng chết nghẹn đầu ngơ,
Lỡ yêu rồi nên tình sâu mang tủi,
Chợt thoáng buồn, chợt thoáng thấy ngu-ngo.
Thương cho lắm, ôm khối sầu kỷ niệm,
Chuốc cho nhiều men đắng để tình cay,
Đời viễn xứ giấc mơ nào êm ấm?
Giọt lệ nào ta nhỏ lúc tỉnh say?
Thế là hết xuân về, men tình cũ!
Đã muộn rồi tóc ta trắng còn đâu!
Em đi rồi tình yêu ta ấp ủ,
Ôm tình đầy nhìn sóng bạc bể dâu!
Ôi một thoáng lòng ta dâng như bão!
Em chợt về làm biến động sóng gào!

Bơ Vơ

Ta gọi em giữa tiếng mưa gió hú,
Em vội đi ta đợi đến kiếp nào?
Ta lại uống thêm một lần chén đắng!
Thêm một lần lòng chát ngát tin yêu,
Thêm một lần vòng tay ta lại trắng,
Ta yêu người, người trả lại cô liêu!
Ta tặng đó... Em đưa tay nhận lấy!
Cả linh hồn... Em đóng dãi mà chơi...!
Em đi rồi... Vẫy tay ta đưa tiễn,
Trên đường về ta mặc lệ tuôn rơi...!

GIẬN HỒN.

Anh đã nói em người yêu muôn thủa,
Thương nộ cười hé nở dưới trăng thu,
Say đôi mắt anh ngỡ rằng sao lạc,
Giọng nói hiền anh mơ ngủ tình ru.
Em vừa nói em giận ta nhiều lắm,
Bởi vì anh, em đã biết tương tư,
Bởi vì anh, đêm dài em không ngủ,
Nhìn thu buồn, lá rụng lệ vương thư.
Sao em khóc để hồn anh vấp ngã!
Giọt lệ tình thấm mặn ướm môi anh,
Thương chi lắm, tình xui em biết tủi,
Và biết buồn sợ yêu dấu mong manh.
Anh hẹn em tháng mười hai hội ước,
Tôn vinh em hoàng hậu của muôn hoa,
Em bên anh quân vương tình huyền thoại,
Giữa cung ngà nghe tiếng hát chim ca.

CUỐN HÚT

Sao vẫn nhớ chiều hoàng hôn thứ bảy,
Nằm bên nhau ta đã đặt môi hôn,
Cùng khắp cả... em rúm người run rẩy,
Tiếng cười mê... xác đã lạc xa hồn.
Thân vệ nữ ta ôm tròn tay mộng,
Để cho em xao xuyến lạc giọng trần,
Nói cho em vờn dài tay tình ái,
Tặng cho em âu yếm của lòng xuân.
Tình chơi vơi xác linh hồn bay bổng,
Xa thế trần bước lạc cảnh bông lai,
Đời thoát tục vờn say trong mộng寐,
Ai hỏi ai...tuổi xuân đã không phai.
Chợt thức giấc, ôi tiếc cơn du mộng...!
Tiếng hoan ca còn đâu đó lạc loài,
Trên bến vắng dòng sông hoang sương phủ,
Ta gọi em... tìm mãi ... chẳng còn ai...!

NGỌT ĐẮNG.

Anh đã nói đời anh như giông bão,
Em yêu rồi em sẽ chuốc xót xa,
Thương yêu nhiều đời sẽ cho cay đắng,
Nước mắt đâu còn mà khóc tình ta.
Anh đã quá nửa đời như lá đổ,
Xót cho duyên em nhạt lá thu bay,
Thương màu lá em chọn làm áo cưới,
Áo em vàng làm anh tủi đêm say.
Em đã hỏi tình yêu đầu hay cuối?
Anh nửa đời, xuân vụt úa đi qua!
Em chợt đến hồn thơ anh chấp cánh,
Nắng ấm tràn về chim hót tình ca.
Anh đã hứa anh yêu em mãi mãi,
Quên cảnh biên đời dâu bể xót xa,
Ngủ đi em... anh ru em trọn giấc,
Môi thắm em cười mộng mị đơm hoa...

TÌNH ƠI

Cho ta nói để rồi ta im lặng!
Lời yêu thương chất ngất ở hồn ta,
Cho ta nhìn một lần rồi cúi mặt,
Niệm dung nhan kiều diễm đáng kiêu xa.

Từ phút đó, hồn thơ ta giẫy giụa,
Máu trong tim ào ạt sóng ân tình,
Từng đêm vắng trong mơ ta réo gọi,
Dưới trăng mờ ta trường đáng nguyên trinh.

Em chợt tới rồi đi... ta thoáng mất!
Xa em rồi lòng ta thoáng ngu ngơ,
Lúc ta tỉnh.. Ôi em xa diệu vợi,
Khi ta mê... em gần gũi tình cờ...

Rồi từ đó, ta tỉnh say thương nhớ!
Mộng gặp em trong gió thoảng hương mơ,
Ta ôm em trắng mềm tình sóng soải,
Suốt một đời ta nhật lá đề thơ...

THOÁNG NHỚ

Ta đã gặp em cuối hạ tàn,
Thu về lá đỏ đón đông sang,
Thu ơi em đến tình phai sắc,
Lá đỏ muôn chiều... lệ sang ngang...

Lá rụng bên thềm đón đợi nhau,
Hồn thu vàng úa, bóng trắng sầu,
Tình ơi...! Sông núi sao ngăn cách?
Rượu đã mềm môi...Em ở đâu ?

Sương mềm vai lạnh, bóng đêm sâu,
Ta đã nửa đời...cuộc bể dâu!
Thu ơi! Anh đã say mem rượu,
Xào xạc bên thềm dáng em đâu ?

Đêm đã tàn rồi... nắng rạng đông,
Thu ơi! Em có nhớ ta không?
Mây ơi! Ta nhắn lời âu yếm,
Gởi gió nụ hôn má ửng hồng.

CÂM NÍN

Đưa tay cố đẩy đời xuôi ngược!
Đời chẳng ra đời... sao vẫn vương!
Ngàn cuộc công danh đành rũ áo,
Lệ tình một giọt lại bi thương.
Trách em chiều đó bước qua sân,
Nắng đổ chân em... đáng ngại ngần,
Vụng về tay áo che môi thắm,
Hoa buồn chợt úa vương quanh chân.
Mới biết được em, ta đại khờ,
Yêu em, bẻ lá vội đề thơ,
Ngâm nga... ta tặng người trong mộng,
Ước được hôn em... gió thoảng mơ.
Từ đó mỗi lần chợt gặp nhau,
Thẹn thùng em vội bước đi mau,
Trong cõi hồn ta tình quyến luyến,
Mơ duyên ta sợ tiếng nói đầu.
Ta tưởng rằng em tuổi đại khờ,
Ai ngờ hoa nở, mộng ươm mơ...!
Lòng em rộn rã như màu áo,
Đâu biết thuyền em chẳng đợi chờ...!
Em đã sang nhà già biệt nhau,
Lỡ rồi...! Đừng trách để ta đau,
Giọt nắng chợt buồn theo chân bước,
Em về... lệ đổ lối đi sau....!

CHIA XA

Thôi đã lỡ, tình yêu như bột nước,
Sóng đổ dồn làm tan vỡ còn đâu!
Em nơi đó nhìn hải âu đùa sóng,
Ta nơi này chiều xuống đón mưa ngâu.
Tình là thế... hợp tan gây thương nhớ,
Tặng nhau rồi thoáng chốc chợt tay không,
Yêu thương lắm vũng mắt buồn điệu vợi,
Ta thiết nào về... bóng tối mệnh mông.
Ta nhớ mãi đêm mưa sâu phố thị,
Columbus buồn thấm lạnh lòng nhau,
Tay cầm tay ta muốn hôn đôi mắt,
Chợt sợ tình vượt chạy gọi đón đau.
Đêm mưa lạnh đường về ta lạc lối,
Chịu nặng ân tình... nước xoáy, xe say...
Ta ôm nhẹ vai em hồn say ngã,
Nước cuốn bên đường... lá úa xoay xoay.
Ta chợt biết tình em như lá đổ,
Gió cuốn, mưa tình kỷ niệm xa xăm,
Em run sợ bóng tình yêu chợt đến,
Để lòng buồn... em chối bỏ trăm năm.
Em vẫn nói, em yêu ta mãi mãi,
Nhưng thời gian không xóa kỷ niệm đau!
Em đã bảo thuyền em đã xa bến,
Sao thu về nghe lá rụng đêm thâu...?

MÊ SAY

Anh là kẻ say tình loài chim biển,
Đợi thuyền em, nghe sóng vỗ xôn xao,
Thuyền em về vỡ tan trắng đáy nước,
Dáng nàng thơ anh ấp ủ kiếp nào !

Ôi sóng mắt, môi tình như mem rượu!
Anh say rồi đời lữ thứ phong ba,
Đời như biển, tình anh như bão tố,
Nét duyên cười làm say ngã hồn ta.

Anh đã biết tình anh mây vờn núi,
Em then thùng như tuyết phủ đầu non,
Hồn em trắng và tình em như mộng,
Anh lỡ rồi...! say đắm để héo hon.

Tình như sóng, duyên lạc loài bão tố,
Biển dâu nào cho lệ mắt anh cay?
Sóng mắt nào làm hồn anh chơi với ?
Nụ hôn nào làm cho anh đắm say.

TIỀN BIỆT

Thu lại đến lá vàng vương song cửa!
Thân liễu gầy, nắng úa đọng cảnh khô,
Chiều hoàng hôn mây tím buồn ử rữ,
Nắng chết trên đồi, xác lá đuôi xô...!

Cây đổ lá, thương yêu cho tình nhớ,
Áo em vàng, nắng chết khóc mưa ngâu,
Lời mật ngọt tay đan tay âu yếm,
Tiền em rồi anh sợ cuộc bể dâu.

Chiều thu dó em đi anh vẫn nhớ ?
Nắng phai màu cỏ úa, lá vàng rơi...
Anh cúi hái tặng em cành xim tím,
Xim tím nhạt buồn... mắt lệ khôn vơi.

Hoa tím nhạt nên tình buồn xa cách!
Phút chia tay anh ước nụ môi hôn,
Ôi xao xuyến sóng mắt tình em gọi,
Trong mê say... anh ướp nhớ trong hồn.

Thu lại đến, xa nhau tình hấp hối,
Mưa rơi rơi... lệ nhỏ mái hiên xưa,
Đường nước cuốn hồn thu trôi xơ xác,
Em đâu rồi...? Anh tựa cửa chiều mưa...

XUÂN EM

Ta vẫn đợi vẫn chờ Xuân em đến,
Em đến cho đời thắm nở muôn hoa,
Môi em cười cho đời ươm nụ sống,
Ta ước thắm, em kiều diễm kiều xa.

Ta mê muội gởi nụ hôn trong gió,
Em ngây thơ đưa mắt để làm duyên,
Ta vội hái nụ hoa hồng trao tặng,
Môi ngọt mềm nên hoa đã ngủ yên.

Em đi rồi hồn ta như say ngã,
Hoa lá vương buồn, ong bướm xót xa...
Xuân em hỡi... Đời ta sâu viễn xứ...!
Ngồi uống giọt buồn, đếm tháng năm qua...

MƯA BUỒN

Trời chợt khóc mưa phủ buồn thành phố,
Tiếng tình sầu rên rỉ nhỏ ngoài hiên,
Em luôn mãi đứng chờ trong song cửa,
Đợi cuộc tình... người lính trẻ chinh yên.
Từ ngày đó anh không về thành phố,
Mưa Sài Gòn cũng buồn như đêm nay,
Em theo cha già từ nơi kỷ niệm,
Anh xa rồi tình giã chết đâu hay!
San Jose mưa sầu nơi xứ lạ,
Xót xa tình em vẫn gọi tên anh,
Bao nhiêu năm...! Ôi cuộc tình xa cách,
Anh đâu rồi ? Ôi tình mỏng mong manh.
Em sợ hãi nghe tin từng người bạn,
Họ nói rằng anh đã chết đầu non,
Có kẻ nói anh đi vào khu chiến,
Nợ nước chưa đền, quên nghĩa sắt son.
Mưa vẫn rơi hay lệ em vẫn rơi ?
Xót xa em lắm thói nghĩa tình đời!
Đôi phút se lòng em buồn chợt khóc,
Uất nghẹn trong hồn, cay đắng không vơi.
Nơi xa lạ, hoa đã tàn... mưa lạnh...
Chẳng còn chi ngoài yêu dấu tình anh,
Ôm dấu ái bên mẹ buồn khổ hạnh,
Nơi xứ người em thân gái mong manh.

XAO ĐỘNG

Tình nào đó cho ta tìm bến mộng,
Duyên nào về để giấc ngủ không say,
Nợ nào đến, đời anh ngàn năm trả,
Kiếp nào vay, xui anh gặp chiều nay.

Em đứng lặng tay vân vê tà áo,
Má ửng hồng, môi em đỏ thêm say,
Anh tiến gần em ngác ngơ lùi bước,
Em gọi tên, anh nghe thoảng gió bay.

Tình trọt đến mắt trao lời âu yếm,
Em then thùng... tay bẻ gãy cành khô,
Môi nín lặng sao như lời chào đón
Hồn anh dâng như sóng dạt đuổi xô.

Trao yêu dấu anh vội hôn lên má,
Em ngây thơ nếm trọn mật đam mê,
Để đêm dài chợt nghe hồn xao động,
Rồi đưa tay xoa lên má... nguyện thề.

CHẲNG LỄ THẾ

Chẳng lẽ thế...! Tình yêu là hoa bướm!
Hoa khoe màu, bướm khoe sắc tìm duyên,
Cơn gió thoảng đưa xa mùi hương phấn,
Tình luôn tìm nên duyên chẳng ngủ yên.

Chẳng lẽ thế...! Em loài hoa dạ lý!
Say với trăng uống từng giọt sương đêm,
Chào khách lạ, lòng trần vương giông bão,
Tìm tới em... cho giấc ngủ êm đêm.

Chẳng lẽ thế...! Tình duyên trao một phút!
Lúc chia tay không tiếng nói giã từ,
Không hẹn ước, không một lời tha thiết,
Chẳng ghen ngào, cũng chẳng lệ ưu-tư.

Chẳng lẽ thế...! Thôi cũng đành là thế,
Bước chân trần đã trải lấm cuồng say,
Ôm giông bão đi vào cơn lốc xoáy,
Gió trăng nào xô ngã ta đêm nay...!

XÓT XA.

Đời ta sương gió chim phiêu bạt,
Đừng hỏi duyên tình đã có chưa!
Một phút say ân trong gió lốc,
Xót xa trang trái mấy cho vừa!

Nửa hồn trống vắng hồn hoang loạn,
Thoáng chút mơ buồn, hận tủi vay...
Xuân về vẫn thấy tình đơn lẻ,
Ân xưa vón vện một cơn say.

Thôi thế nợ tình kẻ cũng xong !
Lệ còn đâu nữa để mà đông,
Thương em ta xót xa niềm nhớ,
Chiều tàn gió cuốn lá bên song.

Quê người mộng ước gởi mây bay,
Ân ái ai trao chén đắng này ?
Một mai gặp gỡ trên đường lạ,
Đừng đào kỷ niệm cũ đêm say.

Đã lỡ nửa đời mộng vút bay,
Tặng ai, ai tặng xót xa này!
Em đi ... gió góp mây làm bão,
Nợ tình rũ sạch một cơn say...

CHIA LY

Gặp gỡ nhau rồi biết nói chi !
Anh đà lỗi hẹn buổi chia ly,
Ngày về bến mộng thuyền ai đó?
Xót xa chất ngát lệ dung mi.
Trách em vội vã bước sang sông,
Cô lẳng giềng xưa đi lấy chồng,
Áo trắng em cài hoa hồng thắm,
Anh buồn em có biết hay không ?
Trong xóm thôn xao tiếng nói chào,
Đám trẻ nô đùa cười thôn xao,
Mình anh đứng tựa trong song cửa,
Chợt thất mẫn môi tự lúc nào...!
Hoa lựu đã tàn nên lá úa,
Đường chiều anh đã mất người xưa,
Tường vi dậu cũ thôi chờ đón,
Đời vắng em rồi, mặc nắng mưa.
Anh vẫn mơ hoài ủ dắng xưa,
Những ngày vụng dại... những chiều mưa,
Những đêm trăng lạnh, vai sương phủ,
Ngàn lời âu yếm mắt môi đưa.
Sang nhà anh vẫn hỏi tin em,
Biết em hạnh phúc cuộc tình êm,
Nnhư sao vẫn thấy lòng tê tái,
Lá động bên thềm tưởng bước em...

ĐẾN RỒI ĐI

Em chợt đến, sao hôn ta như bão ?
Để chia tay cho biển nhớ tình xa,
Sóng mắt buồn, môi em mềm hò hẹn,
Anh hôn em vòng tay ấm, mặm mà...

Anh vẫn gọi tên em từng chiều vắng,
Sa mạc buồn, tình hấp hối xót xa,
Tình bốc cháy theo gió đùa, nắng tắt,
Em đâu rồi, Ôi mộng mị thiết tha.

Chỉ một lần anh hôn em chiều đó,
Rồi một lần anh vuốt tóc em xinh,
Để nhớ mãi mắt em cười vụng dại,
Chuyện trăm năm đem trang trải cuộc tình,

Xa ngàn trùng lòng ta gần nhau mãi...
Anh nhớ em, em có nhớ có trông...?
Chiều xương sống có ướt mềm vai lạnh,
Gió có đùa mái tóc lúc đợi mong...!

MỘNG DU

Anh đã say tình giấc mộng du,
Nhìn em lượm lá chết mùa thu,
Đã bao mùa lá em gom nhặt ?
Lệ nhỏ vương đầy xác lá thu...!
Nhìn em hong lá giữa hoàng hôn,
lặng lẽ, tình ơi xót ngập hồn,
Lá vàng vẫn rụng reo xào xạc,
Anh chờ... Ao ước nụ môi hôn.
Anh đã yêu em... mộng ước say...
Mơ đêm kỷ niệm... chén cay này!
Thương con nước lũ đêm tình vắng!
Ta nói những gì ? tay nắm tay...
Anh nói yêu em làm gió động...!
Say duyên như bão cuốn chiều giông...
Tình ơi ...! lốc xoáy dâng trong mắt,
Xa rồi em có ngóng buồn trông?
Ngàn năm cầu vẫn soi trong nước,
Xao xạc thu về giọt lệ ngâu,
Yêu thương lỗi hẹn nhau từ đó!
Đau xót quay cuồng vạn kiếp sau ...?

XUÂN ƠI

Đêm ba mươi ta ngồi chờ xuân đến,
Lòng buồn vui lẫn lộn nhớ xuân xưa,
Xuân ngày cũ rượu hồng say, pháo nổ,
Xuân xứ người yên lặng quá xuân ơi...!

Sao xuân về với quê nhà đói khổ ,
Đàn trẻ thơ không áo mới khoe nhau,
Bà mẹ già thấy xuân về cúi mặt,
Tay run cầm chéo áo, lệ rơi mau...!

Xuân lại đến nơi quê nhà em đợi,
Anh quê người, em sắc úa phôi pha !
Lòng xuân ơi... đôi đành xa cách mãi,
Nâng chén cay nồng, xuân quá xót xa...!

Xuân xứ lạ, người lạnh lòng không đón,
Anh thương xuân vậy đón ủ tình xa,
Tình rong rêu, xuân buồn vương tuyết phủ,
Đếm đốt tay gầy mười mấy xuân qua...!

XA RỒI

Thôi em, nhớ về dưới phố,
Cho tình ái được ngủ yên,
Em hãy về dưới phố,
Tình này anh cố đành quên.

Chiều nay mây buồn che phủ,
Tiễn em... gió cuốn lá bay.
Một đời... thôi đã lỡ !
Tình nào không có đắng cay...!

Xa rồi tình yêu gãy cánh,
Hết rồi duyên kiếp mỏng manh,
Em về ai có hỏi,
Xin đừng nhắc lại tên anh...

Em đi đường về lạnh vắng,
Nhớ em nắng cháy cỏ xanh,
Đêm về anh vẫn đợi,
Môi buồn khó thuốc mong manh...

Ồ CÓ PHẢI

Ồ có phải xuân này em mười tám ?
Má biết hồng môi biết điểm duyên cười,
Mắt hết ngây thơ vùng trời tuổi đại,
Tóc nắng hồng hong gió đón xuân tươi.

Ồ có phải xuân này em mười tám ?
Nắng reo vui, quán quít bước em về,
Hồng tàn úa, đào phai hương rũ cánh,
Ôi điểm kiều vóc dáng ... cuốn đam mê.

Ồ có phải xuân này em mười tám ?
Gót sen hồng em len lén gieo duyên,
Bàn tay ngọc ngại ngừng vê tà áo,
Bỏ ngỏ hồn em... tình vẫn ngủ yên.

Ồ có phải xuân này em mười tám ?
Hay then thùng đôi mắt biếc trắng sao,
Má tươi thơm mỗi lần ta gặp gỡ,
Cúi xin em, hãy dấu chớ vội trao...!

Ồ có phải xuân này em mười tám ?
Tóc mây dài ôm vai nhỏ chiều êm,
Tà áo vẫy hững hờ trong gió cuốn,
Tình yêu ơi ... Xin hãy để êm đềm...!

TA VẪN YÊU

Ta vẫn mở lời nói tiếng yêu,
Trăm năm một thoáng tóc sương chiều !
Ngàn năm tình vẫn say như mộng,
Và chỉ một đời để được yêu.

Ta vẫn yêu và vẫn mộng say,
Yêu hoa xuân nở, gió đùa mây,
Nâng niu lựu ứa tươi màu máu,
Thu về nhạt mộng... lá trên tay...

Yêu cả đông về cây trụi lá,
Rơi đầy lệ tuyết phủ thêm mưa
Nhạc cũ tơ hồn ta động phím,
Cung đàn lỗi nhịp buổi chiều xưa

Để đến bao giờ mới biết quên!
Xót cơn tình cũ... tuyết giăng sâu...
Đau bàn tay trắng đời lữ thứ,
Tủi cả một đời...kiếp bề dâu...!

THOÁNG MỘNG MƠ

Tình gặp gỡ duyên xô đùa biển động,
Yêu để rồi chấp nhận cuộc chia xa,
Xin ngày tháng em ta còn mãi đó,
Gần mà chỉ cho tình nghĩa phôi pha.

Xin một thoáng ái ân dăng lốc xoáy,
Xin vụn lặn hồn mềm nhẹ như tơ,
Tay trong tay, môi em dăng mật ngọt,
Uống cạn tình, em nũng nịu nàng thơ.

Đời vụn lỏi xoay vần như dâu bể...!
Trái tình sầu mang đến... tặng rồi đi...!
Cho mãi nhớ niên đau mơ dấu ái,
Chót cắn vào... Ôi một thoáng chia ly...!

Ôi mãi thế, một thoáng mơ hạnh phúc,
Đời bể dâu, biển sóng... gió muôn chiều...!
Em về đâu ? Khúc ân tình trùng phím !
Nắng không về, mưa đổ, bước chân xiêu...!

BỄ BÀNG

Xuân đã đi rồi ai biết không?
Tình còn đâu nữa để mà mong!
Hoa xuân rơi rụng bên tường cũ,
Giọt buồn ta hứng uống bên song.

Hạ về cho đỏ mầu hoa phượng,
Sắc úa tàn rơi tựa máu phai...!
Cho ve khóc mãi tình tan vỡ,
Ta khóc thương ta vẫn yêu hoài.

Tình tưởng thời gian rũ sạch rồi...!
Dáng em lời cũ đã xa xôi...!
Gặp lại tình cờ trong lối ngõ...
Em ơi vẫn thế ... vẫn bồi hồi...!

Ban-Mê, Mar.30, 1998

GIỌT BUỒN

Em nơi đó anh phương này điệu vơi,
Lời tình say anh nhấc gió gởi mây,
Ôm nhung nhớ nụ hôn đầu anh nhớ,
Em ngây thơ vụng dại má hây hây...

Tình uơng mộng đôi mắt say lệ ứa,
Phút chia ly em chẳng muốn rời tay,
Anh quay nhìn... em còn thờ thẩn đó,
Tình ơi tình...! Môi mẫn mắt ai cay...?

Đường phi đạo chạy dài như biển vắng,
Tình cô đơn như giọt nắng chiều rơi...!
Anh khẽ gọi tên em trong tâm tưởng,
Em hồi em...! Tình mật ngọt chơi vơi...

Anh đã hứa yêu em anh trở lại,
Để dìu em trong nắng ấm tình ca...
Để nhìn em nụ môi hồng hé nở,
Cúi hôn em anh quên chuyện ngày qua...

NIỀM ĐAU

Ta vẫn yêu, lòng ta vẫn say...
Yêu non song cũ... chén cay này...!
Ôi xa xăm quá... Đời du tử...!
Tiếng mẹ u hời... nuốt lệ cay.

Đất nước nào ta đã sinh ra...?
Quê hương yêu dấu... Cuộc tình xa...!
Đời ta đã trót trao giông bão,
Bạt gió phương trời xa mãi xa...!

Ta đã một đời mất tuổi thơ,
Trong cơn lửa loạn khói giăng mờ,
Nửa đời ta đã vay không trả,
Còn lại nửa đời hận bơ vơ...!

Phù vân một kiếp tóc ta phai,
Xứ lạ quê người bước lạc loài,
Tìm quên chén đắng ta say mãi...!
Ha-Nội...! Sài-Gòn...! Ta khóc ai...?

TIỀN ANH QUÍ

Thôi nhé anh đi và rửa sạch,
Nợ tình xóa bỏ nhẹ đôi tay,
Trong giấc ngủ say ngàn năm ấy,
Có chẳng anh nhớ một đêm say...!

Chị khóc, ôm anh, anh biết không ?
Vòng tay nồng ấm thừa mặn nồng,
Có chẳng anh tủi thân tầm gởi,
Chết, xác không về với núi sông...!

Thôi thế cũng xong một phận người,
Tặng anh nắm đất nổi buồn rơi...!
Từ nay anh mãi trong hạnh phúc,
Bỏ kiếp phù du nặng biển đời

Anh Ngô Văn. Quý mất

SanJose, Oct.09, 1995

TRÁCH AI?

Trách ai, ai trách duyên tình phụ....!
Trách biển đời người lấm bết dẫu....!
Trách ai rao bán tình ta đó....!
Trách nghĩa tào-khang kết bạc đầu....!
Lòng ta lạnh như giá băng bắc cực,
Đời ta buồn như nước lũ đổ tuôn,
Sao không chết giữa đêm đầu ân ái,
Cho duyên tròn êm đẹp được thừa muôn....!
Ta vẫn tiếc thừa ban đầu yêu dẫu,
Em trao ta lời mật ngọt đọng đầy,
Ta cứ ngỡ duyên này tươi đẹp mãi,
Nên nào ngờ tình chỉ thoáng mây bay.
Ta muốn hỏi những lời xưa hứa cũ,
Phải tình nồng hay chỉ nghĩa dối gian ?
Ta hỏi thế nhưng xin em đừng nói,
Bởi nói ra ta đau khổ muôn vàn.
Ta vẫn trách sao tình ta vụng dại,
Mang tặng em, em đem bán đổi trao,
Ta vẫn nhớ những lời xưa em hứa,
Trên môi em sao âu yếm ngọt ngào....!
Em đã trách sao đời ta xơ xác....!
Không cho em nhưng gấm được dư thừa,
Ta biết thế, bàn tay ta luôn trắng....!
Trắng vì em... lệ ta nhỏ trong mưa....!

Bơ Vơ

Tình ta trắng... Lòng ta như chén đắng...!
Vì tin em, mặc em lấy quá nhiều,
Duyên ta đã tiêu điều như quán vắng,
Em đi rồi để lại mái tranh xiêu...!
Giờ tay đếm... nửa đời tình gian dối,
Ta tặng gì... và em đã cho ta...?
Ta chỉ biết ta cho em tất cả,
Còn gì đâu... Chỉ giọt lệ rơi sa...!
Ta đâu biết tình em là gian dối,
Trao cho ta rồi lấy lại tình cờ,
Ta đâu ngờ xót đau ân tình lỡ...!
Để hồn buồn trong lạc lõng bơ vơ...!

XIN

Anh vẫn thế cúi lượm đời vỡ vụn,
Thương mảnh tình làm cho mắt anh cay,
Duyên vẫn chỉ là que diêm đốt cháy,
Rượu mềm môi mà anh mãi chẳng say...!
Tạ ơn em người tình vừa chợt đến,
Xin cảm ơn, em hờn giỗi bỏ đi,
Xin cúi mặt, phút giây trao hạnh phúc,
Tặng để rồi một thoáng lệ rung mi.
Em đã biết tình anh là xa mạc,
Nắng cháy thiêu, đời hoá bụi còn đâu,
Em đừng đến như thú hoang đào cát,
Sẽ nát tan lòng trong cuộc bể dâu...!
Anh đã nói tình như cây gai nhọn,
Đâm suốt tim đời làm ta nhớ lâu,
Yêu là nắng lửa thiêu tàn ân ái,
Sa mạc buồn... gió cát trải niềm đau.
Xin kỷ niệm đêm hoang ta tâm sự,
Làm hành trang cho yêu dấu trong đời,
Xin một lần mắt môi không tiếng gọi,
Để vạn lần tình chất ngát không vơi.
Xin đừng nói với anh lời yêu dấu,
Đừng buộc cuộc tình vào với bể dâu,
Xin mãi mãi em vẫn là ngây dại,
Để đừng buồn cho tình chết đêm sâu....!

THÔI ...

Em lại đã thêm một lần dấu ái,
Tưởng duyên bền cho nợ cũ phôi pha,
Đời dâu bể, gói chẵn buồn dâng tủi,
Hạnh phúc chợt về thoáng đã chia xa.

Mười lăm năm hai cuộc tình đã đến,
Em tặng gì ? Ôi thân xác niềm đau...!
Thế là hết duyên đời em đã cạn,
Môi mắt sầu khô, lệ nhỏ đêm thâu.

Anh vừa đến giữa chiều đông tuyết phủ,
Gió rung cây cho tuyết đổ hiên nhà,
Hồn em lạnh trong xót xa niềm nhớ,
Nhắc mãi cuộc tình duyên nợ bay xa.

Thôi... cũng vậy đời như loài hoa tuyết,
Trắng xóa tinh khôi, tan rã vô tình...!
Thôi... một phút dấu yêu rồi mãi nhớ,
Để một đời hoài niệm bóng nguyên trinh...

MỪNG VUI

Anh vừa đến thăm em chiều nắng hạ,
Nắng Muncie tình ấp ủ lòng nhau,
Mắt long lanh, linh hồn em mở cửa,
Đợi đón anh vào yêu dấu ngàn sau.

Ôi một thoáng ta tìm nhau trong mắt,
Hồn ngất ngây như thừa mới đợi chờ,
Xin một phút môi em như mật ngọt,
Xin một lời yêu dấu tiếng ngu ngơ.

Em là thế... nàng thơ anh chộp bắt,
Em diễm kiều, mê lộ để anh say,
Một thoáng thôi em về trong giấc ngủ,
Anh mừng vui ôm chặt em đêm nay.

CÁNH ĐÀO TRÊN TUYẾT

Nhặt cánh hồng đào rớt bên song,
Trên nền tuyết lạnh trắng như bông,
Chợt người lữ khách chiều lưu lạc,
Thương xót đời hoa nát cõi lòng,

Thương xót đời hoa nát cõi lòng,
Hỏi người lữ khách có buồn không?
Khi nhìn hoa úa phai hương sắc,
Lặng lẽ ôm thêm đông giá băng.

H.T.N

Hồng đào thoát xác ở bên song,
Âu yếm anh hôn sười ấm lòng,
Ai biết duyên ai... tình khách lạ...!
Một đời yêu dấu vẫn tìm mong,

Anh tiếc ... Đời hoa đã nát lòng,
Tình anh, khách lạ buổi chiều đông,
Nhìn hoa ướm cách tơ trùng phím,
Hỏi người trong trướng có hay không...?

Chinh Nguyên

NGUYỄN CẦU

Con lạy chúa ! nửa đời con đã mất,
Một cuộc tình trần trở tuổi hai mươi,
Ôm dấu yêu xót xa cho tình lỡ,
Con cũng đành nhắm mắt để buông xuôi.

Bốn mươi năm thuyền tình đã mấy bến...!
Duyên chỉ là mộng ước thoáng mây bay,
Cho xót đau như triều dâng, nước lũ,
Cuộc tình buồn con uống mãi men cay.

Bốn mươi năm đời con như biển động,
Gió thét mưa gào, sóng vỗ xô xao,
Cầu một phút dấu yêu con được nếm,
Xin một giây hương vị của ngọt ngào.

Con đã biết tình yêu con vụng dại,
Nên nửa đời chén đắng uống, duyên trao...!
Tình gian dối... sao ngọt ngào mật ngọt...!
Cuộc tình điên mà tưởng gặp kiếp nào...!

Thêm lắm lỡ, con say đôi mắt ngọc,
Nhìn môi xinh con thầm ước trao hôn,
Cho nhung nhớ kỷ niệm chiều lạnh giá,
Dáng ai đi, con mê đắm trong hồn.

Chỉ một thoáng tình tan như bột nước,
Để thuyền ai lià bến giữa đêm hoang,
Con chết lặng dưới giá băng mưa tuyết,
Thêm một lần tình lỡ, sầu mệnh mang...!

Đời con vẫn tình buồn như khói bay,
Ái ân mua bán, chén rượu nồng cay...!
Từng đêm trần trở lạc loài lữ thứ,
Mơ thấy ai cười trong cuộc tỉnh say.

Bến mê đó bể dâu và nước mắt...!
Con chỉ xin vớt được nợ oan khiên,
Con chỉ mong cuộc tình vào quên lãng,
Một chút ân đời để được ngủ yên...!

NHỚ NHAU

Lâu quá rồi, lối cũ xa xôi...
Nhớ xưa vác mộng bước lên đồi
Thả cánh diều bay... theo mắt đuổi...
Ai ngờ diều mất...ước buông trôi...

Đã lạc nhau rồi... lỡ cuộc chơi...
Chiến tranh, máu lửa... hận một đời...
Bạn bè dăm đứa còn hay mất...!
Nhớ nhớ ... quên quên lệ đầy vơi...

Tôi vẫn lang thang vào lối xưa...
Ban Mê trong nắng, nắng sân trưa...
Vẫn nhớ mùa thu hoa phượng úa...
Và vạt áo bay...xanh mùa mưa...!

Thôi thế tình tôi chỉ thế mà...
Nhớ người ...nhớ cả chuyện đã qua...
Thương quê...gối lạnh phai màu tóc...
Sợi rớt...sợi buồn ... sợi xót xa...

San Jose, Aug.31, 2021.

MƠ XUÂN.

Lối ngõ hoa mai nở
Trăng soi bóng lưng còng
Em đã về đây hả?
Mùa xuân... mùa xuân mong..!

Dung nhan em mùa xuân
Lời thánh ca lạc vắn...
Lời tình quên cung điệu
Ô hay...mộng theo chân...

Tình như hoa mai nở
Em đến chỉ một lần
Ta bước đi bỏ lại...!
Ôm sủng trận, tình ân...

Bao nhiêu năm rồi nhỉ..
Em về phải không xuân
Ta bây giờ tóc bạc...
Giữa phố người mơ xuân..

San Jose, Aug.31, 2021.

EM THÊM MỘT TUỔI

Ta **chúc mừng** em thêm một tuổi
Đường đời gói lại nỗi chuân chuyên
Bước đi lỗi nhịp, thôi đừng nhớ
Chôn dấu mộng xưa để ngủ yên...

Ta **chúc mừng** nhau, chúc vọng nhau
Đường xa thăm thẳm mấy mùa ngâu...
Mong em vẫn thể xanh màu tóc...
Thêm tuổi... cho đời quên bể dâu...!

Có thể thôi mà có thể thôi
Ta, em thời gian luống ngậm bụi
Tình xa, ta cũng như là thể...!
Bởi thế, nên đời chỉ thể thôi...

Đường xưa một đoạn lỡ gặp nhau...
Ước cũ lỡ xây một thành sâu...
Thôi em bỏ lại niềm cô tủi...
Ta hẹn gặp em ở kiếp sau...

San Jose, Aug.30, 2021

TA VỀ.

Ta về hỏi lại người em cũ
Tóc có còn vương nắng chiều tàn?
Áo có còn xanh màu thương nhớ ?
Hay đã vàng phai với thời gian...

Ta về thoáng nhớ dáng năm xưa?
Tan trường vạt áo che đường mưa
Gió len lén khẽ gây cơn lạnh...
Từ đó... hồn ta chợt đông đưa...

Nhắc lại, nhìn hình để gọi tên...
Tên em chẳng dễ để mà quên...
Bóng em mờ ảo trong tiềm thức...
Vạt áo... sân mưa... một nỗi niềm

Từ đó chúng mình lỡ hẹn nhau...!
Lỡ thôi... Xa lắm mấy giang đầu...!
Tình ơi... hãy níu thời gian lại...
Thoáng rồi... trôi dạt cuộc tình đau...

San Jose Aug, 29, 2021

NÓN BÀI THƠ

Ô kìa chiếc nón bài thơ
Tay nghiêng vành nón mắt chờ duyên ai
Đẹp ơi! thân dáng trang đài
Trong khung mờ ảo tóc mai hững hờ
Áo dài vạt nắng ngây thơ
Đùa như cánh bướm trong mơ xuân về
Hỏi người bên thực hay mê...?
Cám ơn người của thửa xưa
Đường tình theo gót tôi đưa em về
Gót hồng trải những cơn mê
Để hồn tôi chết lời thề vuột tay
Đời trai nghiệp, kiếp đong đầy
Tôi đi viễn xứ lòng say nhớ người
Bây giờ tóc bạc sương rơi
Nhớ em quay quắt nửa đời vạc bay
Đêm về chén rượu tưởng say
Mềm môi uống những thương đầy xuân rơi..

MẸ EM TÌNH YÊU

Mẹ ơi con đã mồ côi...

Kiếp này lạc bước xa xôi đường về
Bây giờ tóc bạc, tỉnh....! mê....!
Mẹ Ơi... Xin lỗi... lời thề... trắng tay...!
Thu về nhớ chuyện nợ... vay...!

Em đi đã mấy ngày rồi?
Hạ buồn, thu chớm núi đồi xanh xao
Em đi hạ nóng nôn nao
Em về có lẽ thu chào lá bay
Nơi nào em có tỉnh say?

Yêu ai hình dáng nhìn tơ tưởng...
Đêm ngủ mơ màng hương phấn say.
Thức giấc ô kìa như Chí Dị...
Tình ơi... ngôn ngữ... rượu thơ cay...

Chinh chiến xa ngại xuân xưa
Im đau nỗi nhớ cho vừa tình anh
Người đi đất nước thôi xanh
Hoàng hôn tím cả ngày thanh vắng rồi
Nguyện đan những hạt mưa trời
Yêu quê nên mãi gọi mời thơ văn
Êm gieo những hạt giống tầm
Núi đêm đen lại trả trắng cho đời

EM...!

Anh sẽ nhờ em cả một đời...
Ôm tình giữ kín chuyện đầy vơi.
Nếu mai có lỡ em còn nhớ...
Nén gọi tên nhau trên nét môi..

Hôn em đêm lạnh năm Trâu...
Ai biết gì đâu mấy xuân đầu...
Sao anh không mở lời yêu nhĩ...
Chỉ thấy anh cười nhìn thật lâu...

Ôm em thoát xác xô chẵn gối.
nồng ấm hơi men của tương tư.
Mùa xuân trở gót trong đông giá
Ta với em môi xiết giã từ...

Ồ thế ngày tình nhân vừa đến...
Ta chẳng có gì để tặng em...
Chỉ có tình xuân trao dâng hiến...
chợt giật mình mộng vỡ xuân đêm..

Bơ Vơ

YOUR SHOULDER

When we are close you won't let me kiss
When we are apart our hearts ached with longing
My poetry you use as a pillow
My love you throw away, sadness like boulder in the
deep of the night

New car...does your love wait and endure?
We rode souls afloat thru towns on rainy afternoon
Shoulders still fragrance with powder
Let me embrace you with an abundance of love!!!

It's the shoulder oh how I missed the shoulder
Giving each other regret and longing enduring love
Happy skies poured afternoon rain
Car in the middle of town, heart askew of longing

I left yet still love your shoulder
A strayed whiff of the scent of your hair intoxicated the
wind
I left with tears and broken
Loving you..I love your thin shadow in the rain

Now separated by a vast ocean
My love...we each have our own road apart
Pity how we met yet no chance for the heart
The Ngâu Bridge and the fluttering wings we are apart

VAI EM

Lúc gần em chẳng cho hôn
Khi xa lòng thấy bồn chồn nhớ nhau
Thơ anh em để gói đầu
Tình anh em liệng, phiền sầu đêm sâu

Xe mới.. tình em có đợi ?
Chở hôn nhau dong phố lội chiều mưa
Vai còn thơm mùi hương phấn
Cho anh ôm nhẹ nhẹ dấu yêu thừa....!!!

Lại bờ vai... ôi nhớ bờ vai
Cho nhau tiếc nuối chuỗi dài dấu yêu.
Trời vui nên đổ mưa chiều
Xe dong giữa phố tình xiêu nổi chờ...

Anh đi thương mãi bờ vai
Thoảng hương mùi tóc lạc loài gió say
Anh đi tình lệ rơi đầy
Yêu em... yêu cả vóc gầy trong mưa.

Bây giờ cách một đại dương
Tình ơi... mỗi đứa mỗi đường phân ly
Bẽ bàng chi mấy duyên kỳ
Cầu Ngâu... Ô Thước bay đi bao giờ !!!

SÂN KHẤU...!

Thân tặng cô Kimberly và Sân Khấu “**VIỆT**”
Bao năm rồi xa quê, xa sân khấu..
Tiếng hát thiên thần đáng dấu yêu
Ánh đèn mở tỏ... tình như sương khói
Thoát cánh mộng du bay tới muôn chiều.

Ta ôm mãi lòng quê vào mê muội
lấp lánh muôn màu... giọng hát ái ân...
Tiếng nhịp... phách... ôi say sưa vương vấn..
Sao lạc loài ! Hải Âu bạc cánh trần..

Sân khấu này có phải nơi bé nhỏ...?
Nhưng thương yêu mở cửa đón ai vào...
Ngày giỗ lớn ta chung tay khấn nguyện...
Một mai về Việt Nam ... vạn lời trao...!

Ta muốn đứng giữa trời cao biển rộng...
Sân khấu đời ta hát giọng Hời than...
Khóc quê hương cho thân tàn một kiếp..
Kêu gọi người đoàn kết để bình an...

HÁT ĐI EM

Hát đi em khúc nhạc tình vụn thừa
Mang yêu thương ấp ủ nỗi gian nan
Cho hồn quê tràn về như cơn lốc
Để gió đùa hạnh phúc phủ nghiệt oan

Hát đi em mộng tình dâng chất ngất
Ánh trăng vàng ngời sáng cõi ngục tù
Tiếng hát em không gian bừng mở hội
Lóng lánh sao trời đèn ngọc sương thu

Hát đi em cho thể gian bừng dậy
Trong nắng hồng tình nở bướm hoa say
Cho hận thù không còn là ngăn cách
Người với người luân vũ dấu yêu đầy

Hát đi em khúc Nghê Thường tuyệt diệu
Để ta say quên cả bóng thời gian
Môi nhấp men tình sắc hương tiên nữ
Cửa Thiên Thai mở lối đóa rừng lan

Hát đi em lời tình ca muôn điệu
Như tiếng xuân về, mẹ hát ca dao
mừng đất nở nụ thanh bình khắp nẻo
Trên đường về tiếng guốc nhịp xôn xao.

Tặng em gái Đồng Thảo
Chinh Nguyên

THU ÚA

Ta về gọi gió cho thu úa
Đổ xuống đời nhau ở muôn chiều..
Cho nắng thu tràn trên tá áo...
Em cười... Ta lặng lẽ cô liêu...
Ta cắn tim nhau ứa máu bầm..!
Lệ trào hòa máu chuỗi tình thâm
Thương ôi... những kiếp đời bi phần..
Đã kéo nhau vào.. đếm vết dâm...!!!

LỜI TÌNH CANH MỘNG

Muốn ngậm môi em uống đầy mật ngọt,
Hôn thật lâu trên sợi tóc xuân mai
Chì có thể mà hôn ta ngây dại...!
Thức đếm canh thâu ...Ôm giấc mộng dài...!
Thu vàng lá, áo em đà đổi sắc...
lá lênh đênh trên mặt nước lặn tằm..
Tình cảm lặng nhìn trời trong đáy nước..
Ta ôm em..hồn vô tội...ăn năn...!

THU ƠI

Chiều thu.. trời tím... lá thu bay...!
Anh nhặt hồn thu đếm gọi ngày
Em ơi, sao áo em vàng úa..
Để chết hồn anh... mắt sóng say...

Cám ơn người, cám ơn đời....
Xác tan như pháo niệm với dầu tình...
Nhìn gương muốn thét phận mình...
Hùm thiêng Thế Lữ...trường chinh dăm dài...
Hận đời sao tóc chóng phai...!
Rừng thiêng sói hú... lạc loài bước hoang...
Buồn thôi đã lỡ thiên đàng...
Hổ nằm trong cũi bẽ bàng thời gian...
Bạc thay gió núi mây ngàn...

San Jose, Oct. 13, 2021.

MẮT EM

Mắt em, chợt giết... ta ngây dại...
Cô lạnh đường chiều... lá sượng bay...!
Gió thu ủa tới... chân ai bước...?
Có phải là em...? Đừng dọa đây....!
Mắt em có phải cửa Thiên Đàng ?
Ao ước... trong hồn chợt xôn sang...!
Em ơi sóng mắt làm thu chết...
Lá đổ muôn chiều... trời mênh mang...

Thu đã về... Tóc trắng rơi...
Kỷ niệm dấu yêu ôm một đời.
Trăm năm ví phòng vài giây phút...
Lá động lìa cành... lòng chơi vơi...!

Quỳnh hương vài phút giải bày...
Lòng trinh hương phấn toả say đêm dài
Sáng ra hoa đã tàn phai...
Thương hoa tôi nhạt nhụy dài...tơ vương

Ta tưởng yêu em tự kiếp nào
Thân em trắng mộng thoát chiêm bao
Hương trinh mờ ảo lan trong gió
Sương lạnh bờ vai... nỗi khát khao...

Bơ Vơ

Tôi thường có tật sáng ra là nhìn sương thu lạnh ôm
ngọn cây ngoài đường phố qua cửa sổ. Chiếc lá vàng tôi
để ý thấy nó đổi màu theo từng ngày và vẫn đông đưa
chưa rụng... niềm hy vọng...!

Sáng nay nó đã mất rồi, và cũng là thời gian đang chớm
vào đông...

Chợt nhớ tới chuyện "The last Leaf = Chiếc lá Cuối
cùng" của của tác giả O. Henry.

CHIẾC LÁ CUỐI

Ai lấy giùm tôi chiếc lá vàng...!

Tình thu lưu lại cuối mùa sang.

Đông đưa trong gió trên cành héo

Em nhắn gì không chuyện lỡ làng...

Nắng còn ngủ muộn góc núi xa...

Sương mù giá lạnh cả đêm qua

Em ơi thu chết trên cành ứa

Cổ nứu mà chi... chuyện phôi pha...!

Mong nắng lên mau hong lá khô...

Cho ấm tình đau... Đông lập mờ

Thu ơi đời lá bay về cội...

Ta tiếc tình em... Hận cơ đồ...!

Chiều qua chiếc lá còn đây...

Sáng nay hồn ứa lìa cây bao giờ..

Gió hiu lạnh động cành trơ..

Buồn thương lặng lẽ đâu ngờ lá bay...

DÁNG AI

Ai ru ta đó tình nghiêng ngã
Thu chết bên hồn lạnh tối nay
Lòng hơi, lá sầu bay theo gió
Ta buồn ray rứt một cơn say...
Áo vẫn màu xanh, xanh dáng xưa
Dung nhan tóc xõa gió bung đùa
Sao ta ngây dại nhìn lá đỏ
Lá đỏ muôn chiều.. chiều tiễn đưa..
Thương dáng ngày qua... phượng đỏ mùa
Như máu cuối hè nhỏ chiều mưa
Thu ời vàng lá thay màu áo
Tan nát đời nhau ... nhớ bóng xưa..
Thu đã về chưa... đã mấy thu ?
Tóc ta trắng xóa ... tình ngục tù
Xuân tàn từ độ thay sắc áo
Ta ngẩn ngơ lòng... mộng thiên thu..

THU ƠI

Chiều thu.. trời tím... lá thu bay...!
Anh nhặt hồn thu đêm gọi ngày
Em ơi, sao áo em vàng úa..
Để chết hồn anh... mắt sóng say...

Tuổi già tựa gậy bước đi...
Nhìn thu cánh lá đông thì lạnh căm...
Hỏi đời... xuân chết nguyệt cầm..!
Hỏi người...người bỏ thăng trầm mặc ta...
Hỏi tình... bao tuổi trắng già....?
Hỏi ta...tóc trắng nổi nhà phiền đau...
Thôi thì lệ rượu... ai sầu?

THOÁT XÁC NHƯ MƠ

Thửa mộng mơ ôm linh hồn thi sĩ...!
Nên xuất dòng cảm bút viết tình thơ,
Đâu ai biết đời gieo nhiều trắc trở,
Gánh phiền buồn đến chết vẫn ngu ngơ.

Đời lính chiến dấu yêu lòng mong đợi,
Thanh bình về trong hoang loạn cơn mê,
Nhìn hoả châu gọi tên em tình nhớ
Tiếng súng vọng gần se sắt tái tê

Ba lô chiến còn khét mùi thuốc súng
Mang trên vai nặng trĩu khối dấu yêu
Theo lối cũ xác pháo tan trước ngõ
Trải lối đi, môi mận lệ đường chiều.

Mãi vẫn thế tôi ôm cơn si ngốc,
Viết những lời thơ cho kẻ hững hờ,
Rồi xé nát tung vào trong lòng gió,
Lốc cuốn muôn chiều, tình tôi bơ vơ.

Xin đừng nói sao tôi yêu ngây dại,
Xin đừng cười vì hồn tôi mê say,
Tôi chỉ muốn ôm nàng tiên trong mộng,
Thoát xác như mơ, yên ngủ kiếp này...!

San Jose, Oct. 1, 2003

SINH NHẬT TÔI

Cảm khoái hôm nay trong hạnh phúc,
Rượu mừng nâng chén vợ hôn môi,
Sáu mươi tuổi chẵn đời ngang dọc,
Uớc vọng, nợ nần thoáng bỏ trôi..!

Trăm năm dâu bể tóc phai sương..!
Già nửa đời người sống lạc phương
Ngó cửa Thiên-Đàng đang hé mở,
Niết-Bàn thoáng thấy xót tình vương...

Thôi nhé người tình trong khép kín,
Thương hoài một kiếp vẫn xa nhau,
Ghi nhớ kiếp sau ta trở lại,
Tìm em... anh đợi chuyến đò sau.

Chúa, Phật mở lòng đừng quở trách,
Thân con tội nghiệp kiếp bơ vơ...!
Tìm mãi sông nguồn về bến cũ
Gọi hoài chỉ thấy mẹ trong mơ.

Ngày sinh nhật Oct. 13, 2003

BÙI NGÙI

Nở rộ hao đào tiễn gió đông,
Xuân đến rồi! Ai tủi dạ không ?
Một giải sơn hà đang tắm máu!
Hận chất cao vời... xác biển đông !

Ta đã ra đi để được gì ?
Dứt tình, bỏ hiếu, khóc chia ly...
Đưa tay ta đếm bao xuân tới!
Để mỗi xuân về lệ ướt mi.

Xuân này mẹ có khóc, lòng đau ?
Hai mấy xuân qua ngập biển sầu,
Nhớ nhớ... thương thương môi nếm mặn,
Mắt loà, chân mỏi... thức canh trâu.

Đếm bóng xuân đi nhớ cuộc tình,
Hết rồi nước mắt mộng xuân trình!
Ta đã ra đi mang tất cả,
Ngàn dấu yêu xưa, chuyện chúng mình...

San Jose, Xuân 2000

Viết tặng KQ Phan Đình Minh

Đời vẫn thế Không Gian ta gom lại
Tổ Quốc ơi nhìn xuống máu chan hòa
Bay về đâu hỡi đàn chim không tổ
Bỏ biển, rừng, sông núi.. mất lệ sa...!

Và

Helicopters of HMM-164 carried the 4th Battalion of the Vietnamese Marine Corps into combat near Tan May, 24 May 1972.

TRÊN CÁNH ĐỒNG MÂY

Buồn quá nhỉ nghe tiếng ai vọng gọi
Có phải em, hay mẹ khóc trong đêm ?
Có phải chẳng tiếng non nước ưu phiền
Hay tiếng bước chân ta trong lấm lũi...!

Ồ có phải bạn bè đang réo gọi
Như thuở nào vùng vẫy Cánh Đồng Mây...!
Thoảng đâu đó cánh bay làm gió hú
Giữa canh khuya tĩnh mịch đón đau đầy...!

Không gian đó vùng trời thân đất Việt
Ta đi... về đường mây nối dài thêm
Trăng còn đây, mắt lệ đem lấp lánh
Nhìn trời sao sức nhớ chuyến bay đêm...!

Trên Cánh Đồng Mây đường mơ lối cũ
Khát khao nhiều... tóc trắng... mộng tàn phai...!
Nhìn tổ quốc hương Đông sâu ngấn lệ
Nghe nhạc sầu thương quá nỗi đau dài...

Xin tặng Nhạc Sĩ Phan Đình Minh sau khi nghe
nhạc phẩm

"Trên Cánh Đồng Mây."

Jan Jose, May 11, 2010

BAN MÊ CÒN GÌ CHO NHAU!

Ta chẳng còn gì...! vài sợi bạc...!
lệ ngắn lệ dài với ước mơ
Thương em, gọi nhớ con đường cũ
Kỷ niệm dần phai.. gió bụi mờ
Hè phố.. áo xanh...tiếng guốc vang...!
Trong mộng gót son bước vội vàng...
Chinh chiến.... ta đi và đi mãi...
Em về đổi áo... khóc sang ngang...
Thôi thế hẹn thề gởi thời gian
Bèo đã trôi xa...áo xanh tàn...!
Biển sóng mênh mông tinh lặn đạn..
Đời nhau lắm lắm khóc và than...!
Đừng chờ... đừng đợi.... chớ gọi tên...
Đã lỡ nhau rồi...vạn muông phiền...
Chim âu chưa mỏi đời phi xứ..
Rượu, lệ uống hoài... tình thơ điên...

San Jose, Nov. 28, 2018.

Chinh Nguyên

LỜI THƠ KHÔNG TÊN

Áo trắng tình ơi trắng xóa đời
Tóc em nghiêng thả... gió hôn lơ
Duyên mơ.. hồn mở.. môi ươm nụ
Tay nhón hồn tôi ... bỗng tuyệt vời...!!

Năng hồng vui đỏ cuối sân sau.
Hiên trước cỏ xanh.. nhớ mộng đầu,
Thoáng chốc bây giờ phai mái tóc,
Quê hương xa tắp cách ngàn dâu...!

Anh chợt nhớ em... bóng trắng xiêu
Nắng tan, sương lạnh gió xoay chiều
Môi em thoáng hiện trong tâm tưởng
Nghe thoáng lời em chuyện nuông chiều.

Em đã khuất rồi ở cuối đường
Nhưng sao lòng vẫn bóng duyên thương
Theo mãi dáng tình qua mấy phố
Tà áo... bướm bay vầy vẫn vương...

Lắng hồn nghe nhạc tình mơ
lòng thương se sắt hững hờ kiếp sau
Hỏi người mộng ước về đâu
Trăm năm còn nợ... trả nhau bao giờ..!!??
Hà nội em.. nhớ ngàn ngơ...!

Hôm qua em nói em lên...
Để anh không ngủ cả đêm nhớ hoài...
Sáng ra thấy tóc vội phai...
Chợt câu chuyện cổ... lòng hoài giang sơn..
Cùng dòng sông ... lệ oán hờn.

Em hát lời ca cũ
Nên gió buồn đông đưa
Ta nghe lời tình cũ
Nên tình sầu vọng đưa...!

Em về thăm lại quê hương cũ
là lúc xuân em đã nửa đời
Đường xưa thay họ mang tên mới
Người lạ nhớ nhăng..! lệ chợt rơi..!

Ta muốn về thăm dòng suối cũ
Để tìm màu áo thửa xanh xưa
Lên đênh đáy suối vùng trời tím
Tím cả hoàng hôn... lá vàng đưa...!

Em ơi ... Thư hồng... Thiệp lại màu xanh..
Đơn hoa vàng óng mong manh nổi chờ
Thương yêu.. viết tặng em thơ..
Nụ hôn gởi gió.. Tỉnh mơ nổi niềm...!

Em bảo rằng ... anh hãy bỏ đi..!
Hãy quên chuyện cũ .. bóng xuân thì,
Em ơi.. quay bước là xa mãi
Một bước... ngàn trùng.. lệ ướt mi ...!

Tà áo em bay... bướm trắng say
Ồ sao ta mãi nhớ nhưng này
Bao nhiêu niên kỷ hồn vương nhĩ...?
Để thoáng em cười ta ngất ngây...!

Em đếm dùm anh tiếng gọi ngày
Bao nhiêu lá chết .. để hồn bay...
Bao nhiêu mộng vỡ say tình lá
Là bấy nhiêu lời anh khóc thay...

Tóc đã trắng rồi tình có vơi ?
Ủa sao ta thấy nó bên đời !
Vẫn theo canh cách trong tâm tưởng
Và chợt thấy buồn khi lá rơi

Xuân đã qua... hoa hạ nắng trôi...
Tiếng guốc em đi vắng mất rồi
Thôi thế là em xa tôi mãi
Phượng đỏ rơi tàn tựa máu thôi...!

Hạ đã về chưa ? Hoa nắng đâu..?
Ta thét gọi em giữa trưa sầu
Phượng đỏ vương tay, em cũng mất..!
Mất cả quê hương, khuất ngàn dâu...!

Vừa gặp nhau đây đã nhớ rồi...!
Mùi hương má phấn còn vương trôi
Sao thấy thời gian như thế kỷ
Môi mắt em cười giết tình tôi...

Bơ Vơ

Xa xôi quá nước non ngàn dặm
Anh già rồi... mỗi gỏi lạc đường say...!
Gọi quê hương mộng mị ban ngày
Thôi đành thế ... nửa đời đành thế...!

Tóc anh đã trắng thời gian
Cuối đường xa xứ, tình oan một đời
Nước non cách một biển khơi..
Sóng xô biển động chơi vơi nỗi buồn.

Mười năm chẵn kiếp đời xuôi ngược
Yêu quê nghèo.. khóc tổ quốc xa...
Vàng trắng cũ, nỗi nghiệp nhà
Xót xa quá tầm tay ta đã cỗi

Cảm ơn anh cánh lan rừng
Tưởng như 16 tuổi mừng mẹ yêu
Tiếc rằng đêm lạnh sương nhiều
Tóc pha màu xám muối tiêu nửa đời

Cuối đời vẫn thế lòng như biển
Sóng động xô bờ buốt niềm đau
Rì rào tiếng gọi lời của mẹ
Thoảng tiếng ru xưa bạc mái đầu...

Tôi về giữa buổi nắng ban mai
Ôi sao giọt nắng chợt u hoài ?
Nắng buồn nắng đổ trên mộ mẹ
Mái tóc con sầu nên vội phai.

làm sao ai cầm được tình yêu...
Trong gió hiu hiu giọt nắng chiều
Ai cho ai nắm mùa xuân ấy
Để đến bây giờ nắng đổ xiêu...

Lâu lâu nhận được thơ nàng
Tóc anh đã trắng chiều sang đôi mầu
Hỏi em tình đã về đâu ?
Xuân về hai đứa giang đầu gọi nhau.

Bơ Vơ

Ngày vui anh đã thấy rồi
Tre già măng mọc mềm môi cuộc tình
Nhớ ngày hai đứa xuân trinh
Đèo nhau giữa phố mộng tình bay cao
Bây giờ vàng lá ... Đông gào.

Anh chẳng mê ai, chẳng đắm ai...
Chỉ say sắc đẹp của muôn loài
Chợt đâu tà áo như hoa trắng
Bên rừng thấp thoáng lệ sương mai...

Thương em chẳng biết để đâu...
Thôi để trong đầu mà nhớ em thôi..
Chiều chiều chim sáo song đôi
Riêng anh nhìn lá.. lá trôi .. thu hoài...

Thơ anh viết gửi gió theo mây
Gió reo vui một thoáng tình say
Em lá thoáng vườn say bướm trắng
Anh là cây đợi bướm muôn ngày...

Thơ anh như lá xác xơ
Như cơn gió lũ đổ bờ lũy tre
Một mai tóc trắng cuối hè
Sợi tơ rụng xuống lập bè trôi đi
Thơ anh cũng chết mong gì...!

Anh chuộc thơ anh bằng cái ôm
Bằng cả thời gian lẫn linh hồn
Tặng em luôn cả lời ân ái
Một chút đổi hồn... bóng hoàng hôn

Lại một ngày qua mất đại khờ
Yêu người nên chuốc nỗi chơ vơ
Đưa tay đếm đốt ngày sinh nhật
Tưởng đã quên rồi .. lại ngẩn ngơ

.....

Thương ai sâu tím chiều đông lạnh,
Chỉ có lòng ta thấu hiểu ta...

Bơ Vơ

Thôi đừng tìm nữa người ơi
Trăm năm rồi cũng nửa đời tóc phai
Trăm năm mong gặp... phận hoài
Thôi thì buông hết dặm dài mình ta
Nợ nhà... Tình nước... Đời qua...

Yêu người, yêu nước, nợ non sông
Hận cảnh lưu vong đến xót lòng
Tóc bạc phai rồi thân phi xứ
Chân mền, gối mồi chẳng còn mong..!

Có đêm lệ đầm tràn trang sách
Thơ uất nghẹn lòng .. vách tường loang
Ta hỏi đời ta sao tay trắng
Tuổi trẻ mơ vàng...chợt đi hoang...!

Xuân em...! Mầu tím hoa cà
Mong manh cách gió cả tòa thiên nhiên.
Chao ơi...! Quãng hết ưu phiền
Vì em mầu tím.. làm điên cuộc đời

Ba, bốn năm ôm sâu tuyết rụng.
Tình bao la... gió lộng cảnh khô
Đêm thì thầm trái lòng ước vọng
Vòng xiết ôm... nao nức rứa mô..

Tiếng dương cầm ngày nào nhỏ giọt
Sao bây giờ thành sóng vỗ mưa rơi
Người con gái ngày nào bên song cửa
Sao bây giờ tóc trắng quá nửa đời...

Thực không phải lỗi của em đâu.
Đừng lo chi lắm bạc mái đầu
Em xa xôi quá anh nhớ lắm
Liên lạc mail hoài...muốn nhìn nhau...

Ồ em... mình lại hẹn.. cho nhau...!
Đời chẳng bao nhiêu...? Tóc bạc màu ...!
Ngày đó... xuân xanh sao lỡ hẹn...
Để đến bây giờ bận nhớ nhau...?

Bơ Vơ

Tóc trắng, Phượng tàn, hoa bưởi rụng
Biên Hòa, em gái, áo màu phai
Thương yêu ngày đó chân song bước
Ai có ngờ.... ai vẫn lạc loài.

Em cứ vui đi... vợ trọn kiếp
Cho tròn cuộc sống nợ tơ vay
Anh như sương đọng trên chót lá
Nắng về tan biến bóng chân mây

Người ơi... sao đẹp quá chừng...!
Làm sông ngừng chảy, biển dừng lạnh căm...
Trời mây đổi sắc... nguyệt cầm !
Nước đông thành đá, tơ tằm ngưng đan...

Ai về tìm lại vàng trắng cũ...???
Nửa mảnh đâu rồi...? lỡ hẹn nhau!
Tháng tám mùa trăng ... sầu với lá...!
Lá rơi... vàng úa với tình đau...

Ta muốn ôm em mộng chặt đầy,
Bởi em hồn lá nhẹ thu bay
Và như mây nổi trong trời rộng
Áo em vàng nắng..nắng trên tay... !

Em đứng bên anh tự bao giờ?
Mà sao vẫn thế mặt làm ngơ?
Trăm năm một kiếp tình mơ ảo...!
Lời nói ngây ngô, đáng đại khờ...!

Mùa thu đi nhặt lá vàng
Anh gom hết lại tặng nàng mùa thu
Tình ơi có phải ngục tù...?
Cho anh nhớ mãi thiên thu nỗi buồn...!
Phấn hương thoang thoảng nụ hôn...!

Tao chúc chúng mày,
Những thằng Ban Mê Thuật...
Trăm năm vui và buồn xả nỗi buồn...
Để nhớ mãi thân trai làm chưa trọn...
Giữ nước không tròn để ngả nghiêng...
Giữ nhà hoang loạn nên tung nóc....
Và hôm nay xa sứ một nỗi niềm...
Để nhìn đêm sâu chưa tàn cuộc...
Chén rượu cay không cạn... giấc ngủ yên...

Thu đã qua rồi... phải thế không em?
Nhưng sao lá rụng đọng cửa bên rèm?
Lá rơi hơi lạnh sương bay chiều tím...
Ta nhớ em, gọi gió mộng đùa thêm...
Thu đã tàn hay thu đang đổi áo...
Áo em vàng hoa đỏ Lộc Vòng bay.
Hồ hoàn Kiếm ồ sao nước lặng cay.
Làn gió thoảng... chiếc lá trôi lạc lõng...
Ta yêu lắm chiều Cổ Ngư lộng gió
Gió miên man hồn thu chết mùa phai
Từ độ đó bao nhiêu năm rồi nhỉ...
Ta ước một lần mưa bụi ướt vai
Hà Nội... Hà Nội Phố Huế - Bạch Mai...
Con tàu điện leng keng vẫn nhớ hoài..
Thu có phải tình em mùa thu chết..
Để lòng ta khắc khoải tóc vội phai..

Em ơi thu mặc áo vàng,
Cho hè chết lặng đưa nàng vào thu
Lá rơi tình cũng ngục tù
Cảnh trơ... sương lạnh thiên thu gọi buồn...
Hoa vàng điểm má nụ hôn...
Môi cười răng khểnh cắn hồn anh mong...
Ước sao ôm thu vào lòng...
Đuổi hoa bướm liệng quay vòng tình nhân...
Hai ta quên cả thế trần...

Em ơi một nụ hôn thôi...
Rồi mai ta bước xa rời tình nhau...
Nhìn em quay bước... phiến sầu..
Trăm năm rồi cũng giang đầu, cuối sông...
Lá rơi đổ xuống ngàn thông...
Chiều rơi khoác áo thu phong lá vàng..
Gọi tình sương lạnh mênh mang...

Lá thu ta quét gom như mộ...
Nằm ở cuối sân với ân tình...
Em có hay rằng ta vẫn nhớ...
Chợt thoáng như mây chuyện riêng mình...!
Ta vẫn là ta của cuộc tình...
Ban Mê bụi đỏ áo xuân trinh...
Tà xanh như bướm bay vờn gió...
Em hơi ... còn không chuyện chúng mình...?
Mấy chục năm rồi bước chân hoang...
Xa quê... màu áo...vóc dáng nàng...
Cứ theo ta mãi...hòa thơ, rượu...
Và tiếng cười em chợt mênh mang...
Ta chợt nhớ em, người răng khểng..
Còn không, hay mất...tuổi em già..?
Thôi ta gói lại thời hạnh phúc...
Bằng lá thu vàng chợt bay qua.
Đã quá xa rồi...! xa thêm mãi...
Đường dài vạn dặm khó quay về...
Gói ta đã mời em đừng đợi...
Tiếng gọi cuối đời - Em Ban Mê...

Tình là thế tựa thu vàng hờ hững...
Cành trơ vơ lá bỏ trốn về rừng...
Tuổi đã lỡ...đi xa như biệt xứ...
Tóc trắng đời... quay lại lệ rung rung...
Nếu mai tôi chết trên đường lạ
Và nếu đời có ai đoái thương...
Xin phủ cho tôi vài chiếc lá...
Niệm đời chưa ? - Thưa: Để thời gian...!

Ta chết đi... Phù vân còn đứng đó...!
Ta yêu đời, sao trả lại đắng cay...!
Sinh, lão, bệnh, tử như một cơn say...
Muốn xé toạc cho đời luôn hạnh phúc...!

Phải em về đêm khuya trăng xào xạc..
Bước em đi lá úa lót chân mềm..
Ta hé cửa.. ồ tiếng thu gió gọi..
Mơ muội tình xa.. muốn hái sao đêm...
Đêm yên lặng nhìn gương... ồ tóc trắng...!
Tuổi xanh xưa thôi đã trả sông hồ...
Cống trên lưng một nỗi buồn xa xứ..
Phiến sầu riêng lệ nhỏ bên Cô Tô...!
Ta hỏi em... chiều Ban Mê mưa muộn...
Có thấy lạnh hồn, nghiêng ngả nhớ tên...
Thầm gọi đó... rồi thờ dài... quên đó...!
Bức tranh tình như bóng nhỏ lặng yên...
Thôi em nhé...ta xa rồi... có nhớ...!
Ban Mê xưa nắng bụi... áo em xanh...!
Suốt đời ta gom lá thu về đốt...

Nhìn khói bay... tình vẫn thế mong manh...!
Nhớ về quê hương cũ.
Nỗi đau thành sạn dày
Như viên sỏi tro vơ
Ngàn năm ôm đại khờ...
Một khối tình... bơ vơ...

Rừng mai nhất độ vương mùa lá
Vàng đời tóc trắng lượm sương đầy
Bên đời vương vấn tình xưa cũ
Sóng gợn mặt sông... cá lầy... lá bay....
Ai nhặt hồn ta điểm lá vàng?
Lá phiêu phiêu rụng tựa bay ngang...
Thênh thang đáy nước vùng mây trắng...
Ồ phải dáng em... sao vội vàng...!
Ta ngã nghiêng đời giữa gió thu...
Thu ơi lá đỏ... bóng sương mù...
Chiều nghe lá rụng như chân bước...
Có phải là em hay dáng thu???
Ồ thế mơ màng hơi thuốc bay...
Đã hết cơn mơ: thực hay say?
Nhìn gương vẫn thấy sao ai lạ...
Ta chẳng là ta... nhân thế hay...!

Đời ta là Kiếm Báo
Nhìn không gian mênh mông
Giờ mây trời che khuất
Đường nào về? Nỗi trông...!

Bơ Vơ

Đêm trôi dậy thức giấc,
Nhìn gương... Mặt lạ lòng
Chợt thấy đời vào thu...
Gọi xe đi bệnh viện
Biết mình kiếp thiên du...

Tuổi già, bệnh tật tới trao hoa...
Có tiếc thương chẳng một nỗi nhà...!
Kiếp đời gian dẫu yêu thương ấy...
Thôi cũng đành... nếu thế... buông xa...

Bây giờ là mùa thu
Lá vàng rơi chiều tím
Bước chân nặng hận thù
Bao giờ... hay thiên thu...?

Em như con cá ngược giòng...
Anh như con tép sợ lòng đại dương...
Cô đơn gánh nặng giữa đường..
Ngã ba đã gặp sao em rẽ hoài...
Ngã nào ai tưởng nhớ ai...?
Một mai hoa nở... đường dài lá vui...

Tôi trả lời ông bạn cố tri:
-- Tôi nợ quê hương chẳng nợ anh...!
Nợ mãi giống nòi, chết chẳng đành...!
Nợ máu xương tàn... thương nguồn cội...!
Nợ người.. nợ đất... mộng thành tranh...!
Tôi và anh sinh ra thời ly loạn.
Vừa lọt lòng đã nghe tiếng pháo đêm..
Nghe hồn nước tôi anh vào cuộc chiến..

Bỗng một ngày tan mộng vỡ bên thềm...!
Phố lạ nửa kiếp chân hoang...
Bước đi như tưởng địa đàng bỏ rơi
Quê người vất vưởng cuối đời..
Nửa đêm thức giấc.. hồn cô lạ lòng...!
Bây giờ tóc bạc còn mang nợ...!
Gom cả vào lòng hận...! du miên...!
Kìa ai bóng dáng ngoài hiên...
Mẹ quê đã vắng, bóng hiên... dáng em ...!
Yêu quê... Thương cả phiên sầu...

Thu này em có về không?
Hay là em để anh trông, anh chờ!
Tình yêu sao thoáng như mơ?
Nnhư hoa quỳnh nở hững hờ đêm thâu
Sương thu bạc trắng mái đầu...!

Bơ Vơ

Siêu bay đi... chẳng trở về
Đất khô, cỏ cháy tình quê cạn dòng...
Xót đau lệ mặn biển Đông...
Đời tang thương quá... chim hồng bay xa...
Nhìn gương tóc trắng riêng ta.
Mất vương cay xé lệ nhòa bởi đâu...
nghịch thương nặng một phiến sầu...

Hôm nay hẹn gặp với em
Nhớ mặc chiếc áo anh thềm nhìn sau
Tóc dài hoa bưởi mái đầu
cái quần lãnh trắng làm sâu lòng anh
Anh em đi lá chột vàng hanh
Em vừa lá chết nên cảnh xác xơ
Bởi em nên gió tình cờ
Luồn tung tà áo người ngơ ngẩn lòng
Sao em để kẻ khác trông
Mất đi một chút phần hồng má em
Thôi rồi tranh có người xem

(Lấy ý bài thơ ghen của Nguyễn Bính)

Thơ tôi xé toạc cả tim ra
Máu hận tràn dâng với nỗi nhà
Thu buồn đổ lá cành xơ xác
Theo gió muôn chiều trái xót xa..

Lòng tôi là thế thu là thế
Nước đổ nhà nghiêng... lá thu tàn...!
Năm tháng hao mòn xuân trên tóc
Làm kiếp bèo trôi nợ giang san...

Quét lá sân thu đắp mộ dầy...
Buồn theo đời lá xác xơ bay
Hồn ta cũng thế như mây nổi
Trôi mãi kiếp đời thu có hay...!

Thu vẫn là thu dáng thu gầy...
Tình thu thơ rượi mộng thêm cay...
Ta viết trái lòng mê trên lá...
Tung với gió về lệ thu bay...

Bơ Vơ

Bao năm nhật lá làm dư ảnh
Gom sắc thu vàng để đề thơ
Tung cho gió cuốn vào con bão
Tình chỉ là em.. vẫn ngu ngơ

Đã chót vương vào mộng trai mơ
Giấc mơ khanh tướng... đáng em khờ
Tên trên báng súng làm tay gỏi...
Em lặng lẽ về trong ý thơ.

Những ngày tháng cũ sóng bể dâu...!
Mưa gió, rừng thu sương phủ đầu,
Chợt nhớ.. mong em như chim sáo...
Qua sông đừng nhớ cuộc tình ngâu..

Em vẫn là em vẫn đại khờ...
Thu đông mấy độ chỉ ngôi mơ
Xuân về lặng lẽ ngôi đan áo...
Mặc sắc xuân tàn chuyện tóc tơ...

Ngõ ngàng chợt gặp tường lá ai...!
Em đã già đi ... tiếng thở dài...
Xứ ngoại lao đao chân bước vội...
Gói lại tình nhau lệ xuân phai...!!

**Winter is here my soul is bitter cold
I reached out. ..you let go... suddenly we are apart
Separate path of life mutually sad
Are you sad...with salty tears?
Mỹ Phượng dịch.**

**Đông đã về lạnh giá hồn cô
Tay với... Em buông... chợt rẽ rồi
Đường trần hai lối ta sầu lắng
Em có buồn không... lệ mặn môi?**

Bơ Vơ

Ta vẫn còn đây... vẫn còn đây...!
Bắc Cái loạn chiêu... cuộc thế này!
Ban Mê luyện võ cây nghiêng ngả
Gậy trúc thành nghiên nhuộm thơ say...!

Say thơ chợt tiếc chuyện tơ lòng...
Hỏi người rằng khềnh có chợt mong...
Tóc bạc còn vương như mây nổi?
Và bước em đi có nặng lòng...?

Ta vẫn là ta mặc tuyết rơi...
Tuyết rơi mặn lệ...tuyết không lời...
Tình reo như trác draylinh ấy...
Ta lạc lõng đời.. lúc ra khơi...

Nước đổ, nhà nghiêng, mộng tan tàn...
Ta đời tay trắng... kiếp mong manh...
Như thơ em vẫn là thần tượng...
Và nợ ta vay... Hận chưa lành..

Em như con cá ngược giòng...
Anh như con tép sợ lòng đại dương...
Cô đơn gánh nặng giữa đường..
Ngã ba đã gặp sao em rẽ hoài...
Ngã nào ai tưởng nhớ ai...?
Một mai hoa nở... đường dài lá vui...

Bây giờ là mùa thu
Lá vàng rơi chiều tím
Bước chân nặng hận thù
Bao giờ... hay thiên thu...?

Mỗi mùa Noel tôi lại nhớ tới Mẹ.

Qua điện thoại Mẹ mẹ hỏi : Giáng Sinh rồi, bao giờ con về thăm mẹ ?

Tôi hứa với mẹ qua Noel con sẽ về....!

Sau Noel 2009, tôi mua vé máy bay về BMT thăm mẹ,
Nhưng mẹ đã ra đi vĩnh viễn sau Giáng Sinh và mùa
xuân đang tới trên khi quê hương đang quần quai đói
nghèo..

Gữa buổi tôi về nắng sớm mai

Ôi sao giọt nắng chọt u hoài ?

Nắng buồn nắng đổ trên mộ mẹ

Mái tóc con sầu nên vội phai.

Chinh Nguyên xin kính chúc quý vị mùa giáng sinh và xuân
về an bình, thịnh vượng.

Xin cầu nguyện cho quê hương sớm có tự do dân chủ và
nhân quyền.

Đọc thơ Hàn Vinh Minh, thằng bạn hơn 60 năm về trước.... buồn tôi viết lời tình hôm nay.

Mơ về gói lại mộng du...!
Ban Mê thừa áo làm dù che mưa..
Bây giờ áo rách gió đưa.
Quần thôi cũng toác... chớ đùa dẫu chân...
Thương em vạt áo lụy ân...
Hận ta cúi mặt lưng trần nặng vai...
Ban Mê... ai nhớ được ai...?
Vài thằng bạn cũ lạc loài thú hoang...
Lệ rơi đất cũng bàng hoàng...
Riêng ta le gót lang thang giũa đời...
Nhìn theo khói thuốc lòng vơi.
Cháy theo ly rượu ... tiếng cười nước vong...
Đêm khuya hiên nhỏ lệ lòng...

Gặp em lại muốn hôn em
Giết nhau sóng mắt... nổi thèm có đuôi
Xa nhau em giữ hồn tôi..
Quay đi chợt thấy ...tình ôi xa rời...

Tiếc nhau.... thôi thề một đời...!

Rừng mai nhất độ vương mùa lá
Vàng đời tóc trắng lượm sương đầy
Bên đời vương vấn tình xưa cũ
Sóng gợn mặt sông... cá lầy... lá bay....
Ai nhặt hồn ta điểm lá vàng?
Lá phiêu phiêu rụng tựa bay ngang...
Thênh thang đáy nước vùng mây trắng...
Ồ phải dáng em... sao vội vàng...!
Ta ngả nghiêng đời giữa gió thu...
Thu ơi lá đỏ... bóng sương mù...
Chiều nghe lá rụng như chân bước...
Có phải là em hay dáng thu???
Ồ thế mơ màng hơi thuốc bay...
Đã hết cơn mơ: thực hay say?
Nhìn gương vẫn thấy sao ai lạ...
Ta chẳng là ta... nhân thế hay...!

Tóc bạc rồi... mùa thu trái nắng xiêu...
Gió heo may lạnh... bước nặng... nhớ nhiều...
Nhìn theo tình lá... hồn vương thao thức
Ta gọi lòng ta... lá đổ muôn chiều..

Em đã tới rồi, phải không em?
Bao nhiêu thu tới lá vương thêm!
Bao nhiêu thu đợi phai màu tóc...
Đất nước ngả nghiêng, ta xa em.

Sáng nay sương ử trắng ngọn cây...
Lòng thơ run rẩy lá rơi đây.
Thu ơi xác uá hồn ta uá
Một cảnh đôi đời, mộng chân mây...

Em có về chăng? Cũng chỉ là...
Mình ta một cõi nhớ xót xa...
Thu ơi...! em đổ bao mùa lá...
Niệm mãi hương tình ta với ta...

Bơ Vơ

Bao năm xa nước... bước xa nhà...!
Tóc đã đổi màu... hận chữa qua...!
Thu đã vàng phai... mai mấy độ...!
Tuổi đã quên,.. sao chợt lệ xa...!

Ồ... ra em đã hẹn rồi...
Mong sao giữ hẹn... bồi hồi... sáo bay...
Sáo bay qua ngã tình say...
Cho thu vàng cánh... lá bay đường chiều...
Đường chiều nắng đỏ xiêu xiêu...

Sáng nay cảm thấy buồn... vui...!
Thì ra sinh nhật thằng tui thêm già
Ồ lại một tuổi đường xa
Lối về, không lối lệ nhòa ướm mi.
Chân run nường gậy bước đi
Quay về cũng khó.. thôi thì lặng câm
Xác thân mặc cuộc thăng trầm...
Quê hương bỏ lại tình thâm dậm dài
Xứ người một đêm tóc phai...

.....

Thơ gởi cho người tình Ban Mê.

Áo em xanh mãi hồn anh...
Dù thân có bạc... phận đành xa nhau...
Ban Mê vạn thừa mưa sầu...
Cho nên ta lỡ tình đầu dở dang...
Bây giờ tóc bạc đôi đàng...
Nhìn mùa lá rụng... bẽ bàng khói bay...
Ôm tình... bình rượu...thu say...

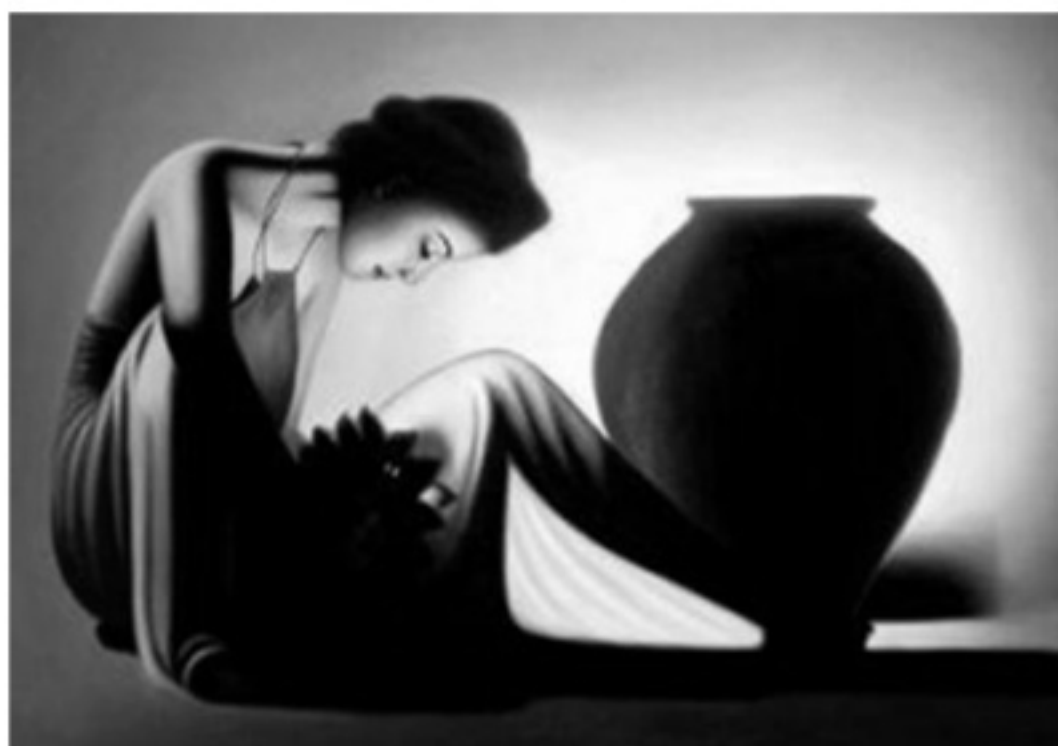
Tuổi già tựa gậy bước đi...
Nhìn thu cánh lá đông thì lạnh căm...
Hỏi đời... xuân chết nguyệt cầm..!
Hỏi người...người bỏ thẳng trăm mặc ta...
Hỏi tình... bao tuổi trắng già....?
Hỏi ta...tóc trắng nổi nhà phiền đau...
Thôi thì lệ rượu... ai sầu?

Ta chẳng rượu ngon thế mà say...
Hỡi các bạn ta trên thế này...!!!
Trăm năm mau quá đời du tử...
Tóc đã trắng rồi...mộng gió bay...

Thu ơi... một mảnh trăng hờ hững...
Soi buốt đời ta... sương lệ bay...!
Đời lữ xanh xao...để xanh sao...
Thu em... màu áo đổi khi nào?
Tóc trắng một đêm đời phi xứ...!
Đời lạ xanh xao... vẫn xanh xao...!
Cám ơn người em gái.

Em ơi...! Thu tới em đổi áo
Làm cỏi hồn ta bỗng xanh xao
Thôi thế lòng ta uơm màu lá
Vàng đời chau chuốt nổi chiêm bao...

Môi em giết chết một người
Mắt em rung chuyển cả trời thu say.
Yêu em nhặt lá thu đầy...
Chiều mang ra đốt khói bay tượng hình..
Nắng tàn sương tụ lung linh...

Tóc xanh bỏ lại tình non nước
Bạc mái đầu say tỉnh nhớ quê ...!
Ngày mai mừng sinh nhật
Tóc đã trắng mái đầu
Lòng đã tan từng mảnh
Quê hương giờ cơn đau...
Ngày mai mừng sinh nhật
Mẹ đã bỏ ta đi
Cha buồn xa sông núi
Bàn tay chẳng có gì
Ngày mai mừng sinh nhật
Bạn bè gửi lời chào
Ta vui cúi nhận lấy
Thấy hồn reo xôn xao
Ngày mai là sinh nhật
Quý Mùi tuổi xa quê
Ngày mười ba xui xẻo
Tháng mười bóng thu về
Mộng ngày ta ôm lấy
Tất cả là nỗi đau
Tình quê.. tình đứt đoạn
Bao giờ mình có nhau...

Cuộc tình & biển mặn.
Hỏi gió trải lòng trên biển, cát...
Có mơ thấy nắng náu chân hồng
Có dấu chân chim tìm mộng ái...
Có nhìn cánh lá chợt mệnh mông???
Ta hỏi ta...đường cuối sẽ về đâu?
Biển xô sóng dạt... cuộc tình đau.
Quê hương còn cỗi phương trời khuất
Nhìn lá... lá rơi.. một biển sầu..
Ta thương biển mặn... hỏi: Từ đâu.. ?
Có phải mắt vương chứa vụn sầu...?
Lệ rơi... rơi mãi vào lòng biển..
Cho biển mặn thêm... mắt em sâu...
Ta đứng tro tro như tượng đá
Nhìn sóng mơn chân... sóng vỗ bờ
Thương em quặn quai trong biển động
Đời ta vẫn thế vẫn bơ vơ.
Tặng Long, cuộc tình trôi trên biển mặn.

Bơ Vơ

Tình là thế tựa thu vàng hờ hững...
Cành trơ vơ lá bỏ trốn về rừng...
Tuổi đã lỡ...đi xa như biệt xứ...
Tóc trắng đời... quay lại lệ rưng rưng...

Nếu mai tôi chết trên đường lạ
Và nếu đời có ai đoái thương...
Xin phủ cho tôi vài chiếc lá...
Niệm đời chưa ? - Thưa: Để thời gian...!

Nhân nhìn hình những thằng Ban Mê của năm 58-65.
Thấy mà thương khắp khểng tuổi già còn mấy đứa...!

Tao ra đi chúng mày còn ở lại..
Nhìn lá thu rơi.. chết đuối lao xao..
Nhìn Hồ Trung Tâm nước cạn rừng khô lá..
Khóc mùa phượng bay... hạ chết lúc nào...!

Tao lang thang... chúng mày còn cố vị..
Đứng nhìn đời chửi đồng gió mưa thay..
Tao quay lại nhìn chúng mày gục xuống..
Tủi nhục đời hay nuốt vội lệ cay...

Tao nhớ mãi tháng ngày xanh xưa cũ..
Áo em xanh tình yêu tới bất ngờ..
Đành quay quắt xa em và nghiên bút..
Vai ba lô tay súng ... nhớ rồi mơ.

Thấm thoát bao năm rồi vẫn thế..
Tình Ban Mê... áo xanh đổi màu phai..
Tao khắc khoải lê theo chân gậy đỡ..
Nhìn chúng mày...cuộc thế tỉnh hay say...?

Ngồi nhà nhìn qua cửa sổ ngắm lá thu rơi, thắm
thía tuổi đời tóc bạc sương chiều...! Bước thấp,
bước cao xù lạ...!

Tình thời xuân mộng vút bay xa, với máu Kinh
Kha dường như đã khô dần... và mộng ước quay
về tựa lá thu bay vàng úa về cội... dường như có
tiếng nói, em nhắc tôi ngày mai đời vương mắc...
tội tình...!

Muốn hôn nhưng chẳng được gần,
Muốn ôm vốc dáng mà lần lựa mai...
Thời gian chẳng đợi mộng dài...
Em như xa lắm...bóng hoài chiều thu.
Nhìn thu.. thu úa bên đời
Nhìn tranh lá rụng, tình trôi lỡ làng...
Trách ta lỡ bước lang thang...
Trách người sao dựng thiên đàng đối gian..
Thôi rồi đốt lá ngõ ngàng....
Em như chiếc bóng rộn ràng bước thu...
Bóng ta ngã đổ ngục tù...
Nắng reo với gió tình u... nỗi buồn..
Thương em sương lạnh chiều buông...

Đời trôi như một dòng sông...
Cứ xuôi chảy mãi ngóng trông thác nguồn...
Mặn môi chợt thất lệ tuôn...
Bạn bè nằm xuống, giun buồn xác gầy...
Kẻ phía đông, đứa phía tây...
Thằng ôm đỉnh núi, thằng thầy trôi bờ...
Tao buồn đêm đốt ngu ngơ...
Thương quê xa quá khật khờ bước đi..
Yêu người mang cả tình si...

Bør Vør

CƠ SỞ VĂN THƠ LẠC VIỆT XUẤT BẢN

Bo Vo was printed and published in the United States of America in 2022.

Copyright by Văn Thơ Lạc Việt organization.

Without limiting the rights under copyright reserved above, no part of this book may be reproduced, transmitted, or utilized in any form by any means, Electronic or mechanical, including photocopying and recording, or by any information storage and retrieval system, Without the prior written permission of both the copyright owner and the publisher of this book.

The scanning, uploading, and distribution of this book via the internet or any other means without the publisher's permission are illegal and punishable by law.

Please purchase only authorized electronic editions and do not participate in or encourage electronic piracy of copyrightable materials.

Your support of the author's rights is appreciated.

Thank you

.

Copy right by Chinh Nguyễn
Printing in USA - 2022

LCNN: 2021904190

MỤC LỤC

BUỒN	1
CHÚNG MÀY.....	2
NÂNG NIU CUỘC ĐỜI.....	3
BUỒN XỨ LẠ.....	4
MÀY HỎI TAO	5
NGƯỜI VÀ TA	7
LỤC THẬP CHI NGỘ	9
TRĂNG THU	11
XIN ĐỪNG NHẮC	12
MẸ ƠI.....	14
DUYÊN TƯƠNG NGỘ	15
TỈNH MÊ	16
THÀY (ĐỖ-MINH-GIẢNG).....	17
DẤU YÊU XƯA	18
HÃY ĐỂ NÀNG YÊN.....	19
VẬN NƯỚC	20
NẾU MAI CÓ KIẾP LAI SINH	21
TAO MÀY PHI XỨ.....	22

XIN MỘT ĐỜI DẤU KÍN	23
MỘNG VỀ.....	25
GIẬN.....	26
NỖI ĐAU.....	27
MỘNG HOANG TÀN	28
KHÓC BAN MÊ	30
GIỌT LỆ CUỐI ĐÔNG	31
MẸ ƠI SÓNG NƯỚC... ..	33
ÔI NƯỚC MẮT.....	34
ĐỜI MỘT LẦN.....	36
EM ĐÃ VỀ ĐÂU.....	37
NGÀY VỀ.....	39
NỖI NIỀM.....	40
ĐỜI ĐÃ CỎI	41
BÂY GIỜ.....	42
THÁNG TƯ.....	43
NÂNG CHÉN QUAN HÀ	45
BÂY GIỜ LÀ THÁNG TƯ	46
NỖI ĐAU DÀI.....	48
TÔI XIN ANH.....	49
GẶP NHAU.....	50

HÃY NẮM TAY	52
HỎI AI, AI HỎI.....	53
NẮM TAY ĐI.....	54
THÔI, GẶP GỠ	55
GẠT LỆ MÀ ĐI	56
PHÙ DU.....	57
TÔI VẪN KHÓC	58
ĐÊM NAY NHỚ MẸ.....	59
BẾN PHÀ ĐEN	60
TỬ MỘT ĐỜI.....	61
NHỚ BAN MÊ	62
TẠ ƠN ĐỜI.....	63
AI BẢO TÔI GIÀ	64
TÔI BỎ CON TÀU	65
XUẤT, NHẬP.....	67
VONG BẮN.....	68
“HIỀN NHƯ MA-SO”.....	69
TIỀN DUYÊN	70
GIỌT LỆ	71
TỪ ĐÓ	72

XIN TẠ ƠN NGƯỜI.....	74
MẸ TÔI	75
TƯƠNG PHÙNG.....	77
THÁNG TƯ NHỚ BAN MÊ	78
TRĂNG VẮN SÀU ĐỈNH NÚI.....	79
TÂM SỰ	80
CƠM THIU	82
MẸ ƠI NẮNG ĐÃ XẾ CHIỀU	83
BUỒN ƠI.....	85
NỖI LÒNG.....	87
BUỒN RIÊNG.....	88
MỘNG ƯỚC CHIỀU XUÂN	89
VẠT ÁO XANH THƠ	90
CÔ GÁI BAN MÊ	92
CÓ PHẢI NGƯỜI?.....	93
TÊN NGƯỜI.....	94
NẾU MAI	95
GỌI	96
KHÓC NGUYỄN MẠNH DŨNG.....	97
TÌNH TÔI.....	98
NGUYỆN CẦU	99

THÁNG TƯ BUỒN	100
CHỜ BẠN.....	101
VỊNH CON RỪA	102
ĐÁU TỔ.....	103
ĐỜI LÀ THẾ.....	104
ĐỜI BUỒN VUI.....	105
TRAO VỀ ĐÂU!	106
GIÀN BẦU	107
THẾ LOẠN ĐỜI.....	108
ĐỜI TRẮNG NHƯ VÔI.....	109
CẢM ƠN...!	110
BIỂN CHIỀU	111
VƯƠNG MANG KỶ NIỆM.....	113
CÒN GÌ KHÔNG?	114
LẠY CHA.....	115
NGÀY MAI	116
ĐỪNG LÊN MÀ SỐNG	117
TUYẾT RƠI ĐẦY	118
TA VỀ ĐÂU!	119
ANH GỌI EM.....	121

HÈ.!	122
CUỐI ĐỜI	123
KHÓI SƯƠNG	124
DUYÊN	125
THÔI THỂ	126
BỎ CẢ TRĂM NĂM	127
THOÁNG TƠ VƯƠNG	128
MẮT BIẾC CÒN VƯƠNG	129
CUNG CHÚC TÂN XUÂN	130
AI VỀ	131
MƯA LÒNG	132
MƯA ĐÔNG	133
MƯA ĐÔNG 1	134
MƯA ĐÔNG 2	135
HẠNH THỦ	136
XUÂN SẮP TỚI	137
TẠI TÔI, TÔI LỖI	138
THÂN GẤU	139
HI ANH HUY SAO	140
TÌNH XUÂN THƠM DỄO NẾP QUÊ HƯƠNG	142
GIỌT NỖI, GIỌT CHÌM	144

HOA THÚY	145
CHA MẸ QUÊ	146
TỰ THÁN.....	147
ĐỜI VỖ VÀNG.....	148
ĐỜI PHI XÚ'	149
XEM TRANH	150
XUÂN BUỒN.....	151
NĂM MỚI.....	152
MỪNG XUÂN ẤT DẬU.....	153
NGỦ VUI.....	154
GIAO THỪA KHAI BÚT	155
TẾT MỚI NHẤT...!.....	156
VỀ ĐÂU...?	157
ĐỨNG TRONG MƯA.....	158
TRAO AI...?	159
CUỘC SỐNG TRÔI.....	160
NÚC NỞ BÊN THỀM.....	161
HỒI OI.....	162
NIỀM RIÊNG	163
RƯỢU MÊ.....	164

ÁO TRẮNG TRUNG VƯƠNG	165
CHINH CÁI BANG.....	167
MÀY TAO.....	168
MỪNG NGÀY THÀY CÔ ĐÓN XUÂN	169
BAO NĂM.....	170
TU DU.....	171
HI CHINH NGUYEN	172
ỄNH ƯƠNG	173
LAI RAI.....	174
CHÓM XUÂN.....	176
TÊN EM	177
ĐƯỜNG LUẬT (xướng).....	180
TRÔNG – DÙI	182
HÁT CÔ ĐẦU.....	183
KHÔNG TỰA 2	187
CÁO NGÔI ĐỊA NGỤC.....	188
CÓ TÔI.....	190
MIỆNG SẢO NGÔN	193
CHỊ ĐÃ VỀ	194
NGUYỆN CẦU	196
KỶ NIỆM	197

NHỚ QUÊ 1	198
NHỚ QUÊ 2	199
CHỢ BẠN.....	200
LOẠN	201
ĐẤU TỐ.....	202
ĐỜI BUỒN VUI.....	203
HỒ VẪN LÀ HỒ.....	204
ĐỜI LÀ THẾ.....	206
THÚ LẪN NGƯỜI	207
THAY ĐỔI.....	208
TRAO VỀ ĐÂU!	209
GIÀN BẦU	210
THẾ LOẠN ĐỜI.....	211
ĐỜI TRẮNG NHƯ VÔI.....	212
MÃI VỖ.....	213
CẢM ƠN...!	214
BIÊN CHIỀU	215
THỞ THAN.....	217
VƯƠNG MANG KỶ NIỆM.....	218
THÔI.....	219

CÒN GÌ CHO EM	220
TRĂNG HOA.....	221
ĐÔNG BUỒN.....	222
TRÁCH THÂN	223
TÌNH XUÂN	225
TƯƠNG TƯ	226
TAN TÁC	228
TÌNH CHẾT.....	229
GIẬN HÒN.....	231
CUỐN HÚT.....	232
NGỌT ĐẮNG.....	233
TÌNH OI.....	234
THOÁNG NHỚ	235
CÂM NÍN	236
CHIA XA.....	237
MÊ SAY.....	238
TIỄN BIỆT.....	239
XUÂN EM	240
MƯA BUỒN.....	241
XAO ĐỘNG	242
CHẲNG LẼ THẾ.....	243

XÓT XA.....	244
CHIA LY	245
ĐẾN RỒI ĐI.....	246
MỘNG DU	247
XUÂN ƠI.....	248
XA RỒI.....	249
Ồ CÓ PHẢI	250
TA VẪN YÊU.....	251
THOÁNG MỘNG MƠ.....	252
BỂ BÀNG	253
GIỌT BUỒN	254
NIỀM ĐAU.....	255
TIỀN ANH QUÍ	256
TRÁCH AI?	257
XIN.....	259
THÔI	260
MỪNG VUI.....	261
CÁNH ĐÀO TRÊN TUYẾT	262
NGUYỆN CẦU	263
NHỚ NHAU	265

MƠ XUÂN.....	266
EM THÊM MỘT TUỔI.....	267
TA VỀ.....	268
NÓN BÀI THƠ	269
MẸ EM TÌNH YÊU Mẹ ời con đã mồ côi... ..	270
EM...!	271
THU ÚA.....	276
LỜI TÌNH CANH MỘNG	277
THU ƠI.....	278
MẮT EM	279
DÁNG AI.....	281
THU ƠI.....	282
THOÁT XÁC NHƯ MƠ	283
SINH NHẬT TÔI.....	284
BÙI NGÙI.....	285
Viết tặng KQ Phan Đình Minh	286
TRÊN CÁNH ĐỒNG MÂY.	287
BAN MÊ CÒN GÌ CHO NHAU!	288
LỜI THƠ KHÔNG TÊN.....	289

